

Ο ΜΕΝΤΩΡ

ΙΟΥΝΙΟΣ 1870.

ΤΕΥΧΟΣ Ι'

Ὁ μῆν Ἰούνιος.

Ὁ Ἰούνιος ἦτο ὁ τέταρτος μῆν καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον Λατινικὸν μηνολόγιον καὶ εἰς τὸ τοῦ Ρωμύλου εἶχε δὲ εἰκοσιεξή μόνον ἡμέρας εἰς τὸ πρῶτον, ἀλλὰ τριάκοντα εἰς τὸ δεύτερον. Ὁ Νουμάς τοῦ ἀφῆρεσε μίαν ἡμέραν, τὴν ὁποίαν τῷ ἀπέδωκεν ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ,

ἐπικυρώσας συγχρόνως καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν διετήρησε μέχρι τῆς σήμερον. Τ' ὄνομά του παράγεται πιθανῶς ἀπὸ τὴν λέξιν Juno (Ἥρα).

Οἱ παλαιοὶ ἐζωγράφουν τὸν μῆνα τοῦτον ὡς νεανίσκον, φοροῦντα χλαμύδα πρασινόχρουν, ἔχοντα στέφανον ἐπὶ κεφαλῆς, καλῶθιον ὀπωρῶν κρεμῶμενον εἰς τὸν θραχίονα, καὶ ἀετὸν εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. Μὲ τὴν δεξιὰν ἐκράτει τὸ σιμμεῖον τοῦ Κερκίνου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβαινὼν ὁ ἥλιος τὴν 40)22, κίμνει τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον. Τῶ ὄντι δὲ τῆς σφάρας αὐτῆς, ἡ ὁποία τότε φαίνεται μὲν στάσιμος, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν ἀρχίζει νὰ ἐπισθοδρομῇ, εἶνε τύπος ἀρμόδιώτατος ὁ τὴν κίνησιν ἀλλόκοτος Κερκίνος.

Ἀνδρία καὶ φιλία.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Δύο ναῦται, ὁ εἰς Ἴσπανὸς καὶ ὁ ἕτερος Γάλλος, ἐκρητοῦντο εἰς τὰ δεσμά, εἰς τὸ Ἀλγέριον. Ὁ πρῶτος ἐκαλεῖτο Ἀντώνιος ὁ δὲ ἕτερος Ρογέρος. Ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν αὐτὴν ἐργασίαν· ὄντες δὲ ἠνωμένοι διὰ τῶν ἀδιαρρήκτων δεσμῶν τῆς ἀληθοῦς φιλίας, ἥτις εἶνε ἡ παρηγορία τῶν δυστυχῶν, ἀπήλαυσαν ὅλην αὐτῆς τὴν γλυκύτητα. Διεκοίνωσεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον τὰς θλίψεις του καὶ τὰς λύπας του· ὠμίλου ὁμοῦ περὶ τῶν οἰκογενειῶν των, περὶ τῆς πατρίδος των, περὶ τῆς γατρῆς τὴν ὁποίαν ἤθελον σὶσθκνηθῆ, ἂν ποτε ἠλευθεροῦντο· ἐκλαῖον τέλος ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ στῆθους τοῦ ἄλλου καὶ μόνῃ ἡ παρηγορία τοῦ ὅτι εὐρίσκοντο ὁμοῦ καὶ συνωμίλου τοὺς ἤρκει εἰς τὸ νὰ φέρωσι τὰς ἀλύσεις των μετὰ περισσοτέρας ἀνδρίας, καὶ τοὺς κόπους εἰς τοὺς ὁποίους ἦσαν καταδικασμένοι.

Εἰργάζοντο εἰς τὴν κατασκευὴν δρόμου, ὅστις διέβηνε διὰ μέσου τῶν ὀρέων. Ὁ Ἴσπανὸς ἡμέραν τινὰ σταματᾷ καὶ ρίπτει διαρκῆς βλέμμα ἐπὶ τῆς θαλάσσης. «Φίλε μου, λέγει εἰς τὸν Ρογέρον μετὰ βαθέος ἀναστεναγμοῦ, ὄλαι μου αἰ εὐχαί, ὄλαι μου αἰ ἐπιφύλαξι ὑπάρχουσι πέραν τῆς ἐκτεταμένης ταύτης θαλάσσης· εἶθε νὰ ἡδυνάμην νὰ τὴν ὑπερπηδήσω μετὰ σοῦ. Νομίζω πάντοτε ὅτι βλέπω τὴν

γυναῖκα μου καὶ τὰ τέκνα μου, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐκτείνουσι τὰς χεῖρας ἀπὸ τῆς παραλίας τοῦ Γιβραλτᾶρ ἢ κλαίουσι διὰ τὸν θάνατόν μου.» Ἐκάττοτε ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τὸ ὄρος περιέφερε τὴν μελαγχολικὴν ὄρασίν του ἐπὶ τοῦ ἀπείρου τούτου διαστήματος, τὸ ὁποῖον τὸν ἐχώριζεν ἀπο τὴν πατρίδα του.

Ἡμέραν τινὰ ἐναγκαλίζεται μετὰ παρρησιᾶς τὸν σύντροφόν του καὶ τῶ λέγει: Βλέπω, φίλε μου, ἐν πλοῖον· παρρησιᾶς, δὲν τὸ βλέπεις καὶ σύ; εἶθ' ἐγώ; Δὲν θὰ ἀράξῃ ἐδῶ· διότι ἀποφεύγουν τὰ μέρη τῆς Βερβαρίας. Ἄλλ' αὐριον, ἐὰν θέλῃς, Ρογέρε, ὄλαι τὰ δεινά μας τελειώσουν· θὰ εἶμεθα ἐλεύθεροι. Ναί, αὐριον τὸ πλοῖον τοῦτο θὰ διέλθῃ περίπου δύο λεύγας μακρὰν ἀπὸ τὴν παραλίαν καὶ τότε ἀπὸ τὸ ὕψος τούτων τῶν βράχων κρημνιζόμεθα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἡφθάνομεν τὸ πλοῖον ἢ χανόμεθα· ὁ θάνατος εἶνε προτιμότερος τῆς σκληρᾶς δουλείας.—Ἐὰν δύνασαι νὰ σωθῆς, εἶπεν ὁ Ρογέρος, θὰ ὑποφέρω μετὰ περισσοτέρας καρτερίας τὴν δυστυχῆ τύχην μου· δὲν ἀγνοεῖς, Ἀντώνιε, πόσον μὲ εἶσαι ἀγαπητός· ἡ φιλία ἥτις μὲ συνδέει μετὰ σοῦ δὲν θὰ τελειώσῃ ἢ μετὰ τῆς ζωῆς μου. Μίαν μόνην χάριν σοῦ ζητῶ, φίλε μου· ὕπαγε νὰ εὔρῃς τὸν πατέρα μου.... Ἐὰν ἡ ἐκ τῆς ἀπωλείας μου λύπη του καὶ τὸ γῆρας του δὲν τὸν ἔφεραν εἰς τὸν τάφον, εἶπέ του.... Νὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν πατέρα σου, ἀγαπητέ μου Ρογέρε! καὶ τί μέλλεις νὰ κάμῃς; θὰ δυνηθῶ νὰ ἦμαι εὐτυχῆς καὶ νὰ ζήσω μίαν μόνην στιγμὴν, ἐὰν σὲ ἀφήσω εἰς τὰ δεσμά;—Ἄλλ' Ἀντώνιε, δὲν ἠξεύρω νὰ κολυμβῶ, ὡς γνωρίζεις.—Γλωρίζω νὰ σ' ἀγαπῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἴσπανός, χύμων κρουνοὺς δακρύων καὶ σφίγγων τὸν Ρογέρον μετὰ ζέσεως εἰς τὸ στῆθος του. Ἡμέραι μου εἶνε αἱ ἡμέραι σου· θὰ σωθῶμεν καὶ οἱ δύο· ἡ φιλία θὰ μοὶ δώσῃ δυνάμεις, θὰ κρατῆσαι δεδεμένος ἐκ τῆς ζώνης μου.—Εἶνε ἀνωφελές, Ἀντώνιε, νὰ σκέπτεται διὰ τοῦτο· δὲν δύναμαι νὰ ἐκτεθῶ, διὰ νὰ ἀποθάνῃ ὁ φίλος μου· ἢ ἡ ζώνη θὰ μὲ διαφύγῃ ἢ θὰ σὲ παρασύρω μετ' ἐμοῦ· δὲν θέλω νὰ ἦμαι ἡ αἰτία τοῦ ν' ἀποθάνῃς· ἡ ἰδέα μόνῃ μοὶ προσενεῖ φρίκην. Λοιπὸν, Ρογέρε... Ἄλλὰ διατί νὰ ἔχῃς τοιοῦτους φόβους; σοὶ τὸ εἶπον, ἡ φιλία θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀνδρίαν μου καὶ τὸ θάρρος μου. Σὲ ἀγαπῶ πολὺ· πᾶσαν τοῦ νὰ πολεμῆς τὸ σκεδῖόν μου· τὸ ἀπεφάσιστα. Παρατηρῶ ὅτι οἱ ἀχρεῖτοι οὗτοι, οἵτινες μᾶς φυλάττουν,

μᾶς κατασκοπεύουν· ὑπάρχουν δὲ καὶ σύντροφοί μας τινές, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ φοβηθοῦν νὰ μᾶς προδώσουν. Ὑγίαινε· ἀκούω τὸν κώδωνα ὅστις μᾶς προσκαλεῖ· ὑγίαινε, ἀγαπητέ μου Ρογέρε. Τὴν ἐπαύριον ἦσαν καὶ πάλιν κλεισμένοι ὁ καθεὶς εἰς τὴν φυλακὴν του· ὁ Ἀντώνιος ἐσκέπτετο τὸ σχέδιόν του καὶ τὸ εὔρισκε κατορθωτόν. Ἐνόμιζεν ὅτι ὑπερεπήδησεν ἤδη τὴν Μεσόγειον καὶ ὅτι ἦτο ἐλεύθερος μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν του, ὅτι ἦτο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς γυναικὸς του καὶ τῶν τέκνων του. Εἰς τὸν Ρογέρον ὁμοῦς παρουσιάζετο εἰκὼν ὄλωτος διάφθορος. Ἐβλεπεν οὗτος τὸν δυστυχῆ φίλον του θύμα τῆς γενναιότητός του, παραφερθέντα μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καὶ πνιγόμενον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σώσῃ τὸν φίλον του. Ὅχι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀτυχῆς Γάλλος, δὲν θὰ τῷ προξενήσω τὸν θάνατον ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς μοναδικῆς ταύτης γενναιότητος, τὴν ὁποῖαν μοὶ ὠμολόγησε. Θὰ ἐλευθερωθῆ· ὁ δυστυχῆς πατήρ μου θὰ μάθῃ τουλάχιστον ὅτι ζῶ ἀκόμη καὶ ὅτι τὸν ἀγαπῶ. Ἀλλοίμονον! ἔμελλον νὰ ἦμαι τὸ ὑποστήριγμα τοῦ γήρατός του, καὶ νὰ τὸν παρηγορῶ· τῷ ἦμην ἀναγκαῖος· ἴσως τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκπνέει, καὶ δὲν ἔχει τὸν υἱὸν του διὰ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῆ. Ἄς ἐλευθερωθῆ, ὁ Ἀντώνιος· ἄς ἦνε εὐτυχῆς· θ' ἀποθάνω τότε μὲ ὀλιγωτέρην θλίψιν.

Τὴν ἐπαύριον δὲν ἦλθον κατὰ τὴν προσδιορισμένην ὥραν νὰ ἐκβάλλουν τοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ τὰς φυλακάς των. Ὁ Ἰσπανὸς εὗρίσκετο εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν καὶ ἀνυπομονησίαν, ὁ δὲ Γάλλος δὲν ἤξευρε ἂν ἔπρεπε νὰ χαίρῃ ἢ νὰ λυπῆται. Τέλος τοὺς ἐπανέφερον εἰς τὰς ἐργασίας των· ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ ὁμιλήσουν, ἐπειδὴ ὁ φύλαξ των ἦτο παρών. Ὁ Ἀντώνιος ἠὺχαριστεῖτο νὰ βλέπῃ τὸν Ρογέρον καὶ ν' ἀναστενάξῃ. Κάποτε τῷ ἐδείκνυε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν θάλασσαν καὶ μόλις ἐκράτει τὰς κινήσεις, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἔτοιμα νὰ τὸν διαφύγουν. Τὸ ἐσπέρας φθάνει καὶ εὗρισκονται μόνοι. « Ἄς ὠφεληθῶμεν ἀπὸ τὸν καιρὸν, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ῥογέρον, ἐλθέ. » — Ὅχι, φίλε μου, δὲν δύναμαι ν' ἀποφασίσω νὰ ἐκθέσω τὴν ζωὴν σου· ὑγίαινε, ὑγίαινε. Ἀντώνιε σ' ἐναγκαλιζομαι διὰ τελευταίαν φορὰν· σώθητι, σ' ἐξορκίζω· μὴ χάνῃς καιρὸν, ἐνθυμοῦ πάντοτε τὴν τρυφερὰν φιλίαν μας· σὲ παρακαλῶ μόνον ν' ἀναγγείλῃς εἰς τὸν πατέρα μου ὅ,τι

σοὶ εἶπον· θὰ ἦνε τότε πολὺ γέρον· ὕπαγε νὰ τὸν παρηγορήσῃς· ἐὰν ἔχῃ χρεῖαν τινός· . . . . φίλε μου! . . .

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Ρογέρος ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του κλαίων.

« Κλαίεις; Ρογέρε, δὲν εἶνε χρεῖα δακρύων, ἀλλὰ θάρρους. Μίαν στιγμὴν ἐὰν ἀργοπορήσωμεν, εἴμεθα χαμένοι· ἴσως δὲν θὰ ἐπαυρῶμεν ποτὲ τοιαύτην εὐκαιρίαν· ἢ ἀκολούθησόν με ἢ θὰ συντριψῶ τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τούτων τῶν βράχων.

Ὁ Γάλλος πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰσπανοῦ καὶ τῷ κάμνει ἐνστάσεις διὰ νὰ τῷ ἀποδείξῃ τὸ ἀκατόρθωτον τῆς πράξεως καὶ ὅτι πρέπει νὰ σωθῇ μόνος αὐτός. Ὁ Ἀντώνιος τὸν παπατηρεῖ τρυφερῶς, τὸν ἐναγκαλιζέται, ἵσταται ἐπὶ τινος βράχου καὶ ρίπτεται μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Κατ' ἀρχὰς καταβυθίζονται, ἀλλ' ἔπειτα ἀναθίνουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν κυμάτων. Ὁ Ἀντώνιος κόλυμβᾷ ὄλαις δυνάμεσι, κρατῶν τὸν Ρογέρον ὅστις φαίνεται ὅτι ἀντιστέκεται εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ φίλου του καὶ ὅτι φοβεῖται μήπως τὸν παρασύρῃ εἰς τὴν βύθισίν του.

Οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες ἦσαν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἔμενον ἔκπληκτοι διὰ θέαμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνωσιν· ἐνόμιζον ὅτι θαλάσσιον τέρας ἐπλησίαζε τὸ πλοῖον. Νέον ἀντικείμενον ἀπασχολεῖ τὴν περιέργειάν των. Βλέπουν λέμβον τινὰ ἧτις ἐβιάζετο ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν παραλίαν καὶ νὰ καταδιώξῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχον ἐκλάβει διὰ θαλάσσιον τέρας. Ἦσαν στρατιῶται προωρισμένοι πρὸς φύλαξιν τῶν αἰχμαλώτων καὶ οἵτινες ἐπροσπάθουν νὰ φθάσωσι τὸν Ἀντώνιον καὶ τὸν Ρογέρον. Ἐκεῖνος βλέπων αὐτοὺς ἐρχομένους ρίπτει τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ Ρογέρου ὅστις ἤρχετε νὰ ἐξαθνεῖ καὶ ν' ἀποτῶται ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του Ἀντωνίου, λέγων « Μᾶς καταδιώκουν· σώθητι σὺ καὶ ἐγὼ ἄς ἀποθάνω. » Μόλις εἶπε τοὺς λόγους τούτους καὶ ἐρρίθη εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης· ἀλλ' ἤδη νέον αἶσθημα φιλίας ἐμψυχώνει τὸν Ἰσπανόν. Βυθίζεται καὶ αὐτός εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀρπάζει τὸν Γάλλον εἰς τὴν στιγμὴν ὅπου ἔχανετο.

Ἡ λέμβος μὴ γνωρίζουσα ποῖον δρόμον νὰ τραπῆ, ἐστάθη ἐνῶ ἄλλη λέμβος ἀναχωρήσασα ἐκ τοῦ πλοίου ὑπήγαγε νὰ πληροφορηθῆ περὶ τοῦ φαινομένου ἐκεῖνου. Τὰ κύματα ἀρχίζουσιν νὰ ἐρεθίζωνται πάλιν καὶ τέλος διακρίνουν δύο ἀνθρώπους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς, ὅστις ἐκράτει τὸν ἄλλον εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐπροσπάθει

ὄλαις δυνάμει νὰ κολυμβᾷ πρὸς τὴν λέμβον. Οἱ κωπηλάται διπλασιάζουν τὰς δυνάμεις των, διὰ νὰ ἔλθωσιν ἐνωρίτερον πρὸς βοήθειαν των. Ὁ Ἀντώνιος πλησιάζει ἤδη ν' ἀφήσῃ τὸν Ρογέρον, ὅτε ἀκούει ὅτι τὸν καλοῦν ἐκ τῆς λέμβου· συσφίγγει τὸν φίλον του, ἀναλαμβάνει νέας δυνάμεις καὶ κρατεῖται μετ' ἀσθενῆ χειρὰ ἐκ τῆς πλευρᾶς τῆς λέμβου. Οἱ κωπηλάται τοὺς κρατοῦν μέλλοντας καὶ πάλιν νὰ πέσωσιν. Αἱ δυνάμεις τοῦ Ἀντωνίου ἐξηντλήθησαν. Μόλις δὲ ἠδυνήθη νὰ ἐναρθρώσῃ τούτους τοὺς λόγους «Δώσατε βοήθειαν εἰς τὸν φίλον μου, ἀποθνήσκω», καὶ ὅλη ἡ φρίκη τοῦ θανάτου διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ὁ Ρογέρος, ὁ ἴς ἦτο λειποθυμημένος, ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς του, ὑψώνει τὴν κεφαλὴν του καὶ βλέπει παρὰ τὴν πλευρὰν του τὸν Ἀντώνιον ἐξηπλωμένον καὶ μὴ δίδοντα οὐδὲν σημεῖον ζωῆς· ρίπτεται ἐπὶ τοῦ σώματός του, τὸν καταβρέχει μετὰ τὰ δάκρυά του καὶ ἐκβάλλει μυρίας κραυγὰς. «Φίλε μου, εὐεργέτα μου, ἐγὼ εἶμι· ὁ δολοφόνος σου, ἀγαπητέ μου φίλε. δὲν με ἀκούεις πλέον; αὕτη λοιπὸν εἶνε ἡ ἀνταμοιβὴ διότι με ἔτρωσας; ἄς σπεύτουν νὰ μοῦ ἀφαιρέσουν τὴν ζωὴν· δὲν δύναμαι νὰ τὴν ὑποφέρω· ἔχασα τὸν φίλον μου.»

Ὁ Ρογέρος ἀρπάζει ξιφὸς τι διὰ νὰ φονευθῆ, ἀλλ' οἱ ἐν τῇ λέμβῳ τὸν ἠμπόδιζαν· διηγεῖται ἀκολούθως εἰς τούτους τὸ συμβάν καὶ ἐπαναπίπτει ἐπὶ τοῦ ὤρου σώματος τοῦ φίλου του καὶ τὸν καταφιλεῖ. «Μὴ μ' ἐμποδίζετε, εἶπε, ν' ἀποθάνω· ναί, φίλε μου, ἐρχομαι νὰ σὲ ἀκολουθήσω· λάβετε οἶκτον δι' ἐμέ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἄφετέ με ν' ἀποθάνω.»

Ὁ οὐρανὸς φαίνεται ὅτι συνεκινήθη ἀπὸ τὴν θλίψιν τοῦ Ρογέρου· Ὁ Ἀντώνιος ἀφίνει βαθὺν ἀναστεναγμὸν, ὁ Ρογέρος ἐκβάλλει κραυγὴν χαρᾶς, ὅλοι συναθροίζονται περὶ αὐτὸν διὰ νὰ δώσωσι βοήθειαν εἰς τὸν Ἰσπανόν. Τέλος ὑψώνει τοὺς θνήσκοντας ὀφθαλμούς του, οἵτινες φαίνονται ὅτι ζητοῦν τὸν Ρογέρον· μόλις δὲ τὸν παρετήρησε καὶ ἐφώνησε «Ἠδυνήθην νὰ σώσω τὸν ἀγαπητόν μου Ρογέρον.»

Ἡ λέμβος φθάνει εἰς τὸ πλοῖον, καὶ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ αἰσθάνονται σέβας πρὸς τοὺς δύο τούτους ἀνδρας· Ἀπαντες φιλονεικοῦν τίς νὰ τοὺς φανῆ κατά τι χρήσιμος. Ὁ Ρογέρος φθάνει εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τρέχει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἐξέπνεεν ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς χαρᾶς του. Ὁ δὲ Ἰσπανὸς ἔετρεξε πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του. Ἐν τούτοις, ἂν καὶ μακρὰν, διετήρησαν μέχρι θανάτου ἀκμαῖον τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ὁ μέχρι 24ης Ἀπριλίου Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας

Πένθιμος ἀνέτειλεν ἐν Κερκύρα ἡ ἡμέρα τῆς 24 Ἀπριλ. Κατὰ τὴν ὥρ. 5ην π. μ. μετὰ πολυώδυνον νότον ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Ἀθανάσιος. Ἄξιος διάδοχος τῶν Ἀρσενίων, τῶν Γεωργίων καὶ τῶν Βασιλείων, οἵτινες διὰ τῆς παιδείας καὶ διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ πατριωτικοῦ αὐτῶν ζήλου τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν τοῦτον θρόνον τῆς Ὀρθοδοξίας ἐλάμπρυναν, καταλείπει τὴν μνήμην ἀκήρα-

τον διὰ τὰς κοσμούσας αὐτὸν ἀρετάς, ἐν αἷς ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη τῆς θρησκείας, τῆς πατρίδος καὶ τῆς παιδείας πρωτεύουσιν, ἀξιάγαστον καὶ ἀξιολίμητον ὑπόδειγμα διὰ τῶν ἔργων παρέχουσαι ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ Μητροπολίτης Ἀθανάσιος ἔσοχον μάλιστα κατέχει θέσιν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ καὶ ἐθνικῇ ἱστορίᾳ, διότι διὰ τῶν αἰσθημάτων καὶ διὰ τῶν ἔργων ἐξεπροώπησε πιστῶς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν παράδοσιν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἧτις κατὰ τὴν ὑπὲρ τῆς κοινωνίας μητρικὴν αὐτῆς μέριμναν ἐγένετο αἰείποτε σωτήριος σκέπη ὑπ' ἣν ἐν δεινότητος κινδύνοις περιεσώθη καὶ διετηρήθη ἡ ζωὴ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ ἔτυχεν ἀρωγῆς τελεσφόρου ἡ κοινωνικῆ καὶ διανοητικῆ αὐτοῦ πρόοδος. Εἰς τὸ γνήσιον τοῦτο χριστιανικὸν πνεῦμα, εἰς τὴν εὐεργετικὴν ταύτην ἐντολὴν τῆς ἐκκλησίας ὡς πιστὸς ταύτης λειτουργὸς ἀφιερῶθη διανοία καὶ καρδία ὁ κλεινὸς Ἀθανάσιος. Τῷ ὄντι προσεγγίζοντος τοῦ ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας προωρισμένου χρόνου καθ' ἣν ἔμελλε τὰ πληρωθῆ ἡ ἰδέα τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Ἑπτανήσου, ὁ γνήσιος τῆς Κερκυραϊκῆς ἐκκλησίας ποιμὴν ὀλοφύχως ἠσπάσθη ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸ ἐκ τῶν σπλάγχθων τῆς ἑλληνικῆς ταύτης κοινωνίας ἐξεγερθὲν φρόνημα ὑπὲρ τῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνώσεως. Οὕτως ἀπὸ τῶν δοκιμασιῶν τοῦ 1854, καὶ ὡς ἀρχιερεὺς καὶ ὡς φιλόανθρωπος καὶ ὡς Ἕλληνα, παρέστη προεξάρχων κατὰ πᾶσαν ἐκ μέρους τῆς φιλογενοῦς κοινωνίας ταύτης ἐνέργειαν, οἷος ἀνεδείχθη καὶ ἀτομικῶς πράττων καὶ προεδρεύων παντοίων πρὸς ἐθνωφελεῖς σκοποὺς ἐπιτροπῶν καὶ μάλιστα τῶν ὑπὲρ τῶν προσφύγων Κρητῶν· οὐδὲ ἐλαττοῦται ἡ ἀξία τοσοῦτων πατριωτικῶν ὑπηρεσιῶν, ἂν δυστυχῶς πολλαὶ τῶν ἐλπίδων ἐματαιώθησαν. Ὁ φιλόπατρις Ἱεράρχης Κερκύρας, ὡς μετὰ σκιρτώσης καρδίας ἐδοξολόγησε τὸν Ἰψίστον δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν διὰ τὴν θαυμασίως ἀποτελεσθεῖσαν ἑνωσιν, ἐθρήνητε βεβαίως ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὅτε εἶδε, καὶ διὰ τὰ ἐκ τοῦ παρελθόντος κληροδοτηθέντα κακὰ καὶ διὰ σύγχρονα πολιτικὰ λάθη ἐν οἷς καὶ ἡ παραμέλησις τῆς τῶν προγενεστέρων κακῶν θεραπείας, διακινδυνεύουσαν τὴν κερκοφορίαν τοῦ ἀναβλαστήσαντος δένδρου τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ζωῆς καὶ ὑπὸ τινων διὰ τὰ ἀτομικὰ παθήματα ἀδερμονούντων παραγνωριζομένην τὴν ἀγαθὴν φύσιν τοῦ δένδρου. Ὑπὸ ἄλλοις δὲ βχυρτάτου κατεβλήθη ὁ

τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου διάπυρος ζηλωτῆς ὅτε εἶδε καὶ τὰ ἐπισυμβάντα γενικώτερα ἐθνικὰ δυστυχήματα. Ἐν μέσῳ δὲ τῶν δεινουμένων σωματικῶν πόνων, ἀνιάτον εἰς τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ φιλοτιμίαν τραῦμα ἔμελλε τέλος νὰ καταφέρῃ τὸ ἄκουσμα τῆς στυγερωτάτης ληστείας, δι' ἣν πρὸς τοὺς ξένους δυσπιστίας καὶ δυσφημίας ἐναγὲς ἀντικείμενον παρίσταται τῆς Ἑλλάδος τὸ ὄνομα. Οὕτως οἰκτρῶς ἀμαυρουμένων τῶν ἐνδόξων ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος καὶ σκοτιζομένων τῶν ἐλπίδων τοῦ μέλλοντος, ἐκλείσθησαν ἐν τῷ προσκλίρω καὶ ὀδυνηρῷ βίῳ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀοιδίου τούτου ποιμένου, ἵνα ἀνοιχθῶσιν εἰς τὴν ἀψευδῆ ζωὴν ἐν τῇ αἰωνίᾳ μακαριότητι. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς γῆς, ἐπὶ ταῖς δεδοκιμασμέναις αὐτοῦ ἀρεταῖς σεμνομένης, ὑψοῦται συγκεκιντημένη φωνὴ ἀνακράζουσα, αἰωνία σου ἡ μνήμη, φερῶννυμε Ἀθανάσιε!

N. T. B.

Ὁ Ἑλικῶν.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐσυστήθη πρὸ τινων μηνῶν ἐνταῦθα σύλλογος. Οἱ ἰδρυταὶ τοῦ συλλόγου αὐτοῦ εἰσὶν ὄντως ἐπαίνων ἄξιοι, διότι τὸ περίπυστον Γνωθὶ σαυτὸν ὑπ' ὄψιν λαθόντες καὶ ἑαυτοῦ ἐξετάσαντες δὲν ἐτυφλώθησαν ὑπὸ τῆς οἴσεως ἀλλὰ καλῶς γινόντες ὅτι ἔχουσιν ἀνάγκην ἀναπτύξεως, ἀπεφάτισαν ἵνα συνέρχωνται εἰς τὸ αὐτὸ ὅπως ἀμοιβαίως ἀναπτύσσωνται διανοητικῶς τε καὶ ἠθικῶς. Ἀλλὰ τίς ἄρα δὲν ἔχει τὴν τοιαύτην χρείαν, καὶ μάλιστα τῶν νέων, οἵτινες εὐρασκόμενοι ἐν τῇ χριστίμῳ ἐκείνῃ ἡλικίᾳ τοῦ Ηρακλέους, ἐν ἣ ἐκ παιδῶν εἰς ἡθὴν ὀρμῶντες, δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέφονται ἐπὶ τὸν βίον εἴτε τὴν διὰ κακίας; Εὐχόμεθα ὅπως οἱ τὸν σύλλογον τοῦτον ἀπαρτίζοντες καὶ ἀπαρτίστοντες νέοι ἀποθῶσι τῇ ἀληθείᾳ πρότυπα ἠθικῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Σμύρνης προσελκύνοντες διὰ τοῦ παραδείγματός τῶν καὶ ἄλλοις, οἵτινες ἴσως μὴ σκεφθέντες τοσοῦτον ὠρίμως περὶ τοῦ τί ἀξίζει αὐτῆ ἡλικίας, καταδραπνῶσιν αὐτήν, οἱ τάλανες, ἐφ' ἃ μὴ δεῖ. Εἶνε καιρὸς πλέον ν' ἀγασθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Εἶνε καιρὸς πλέον νὰ γίνεταί τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Πατρός ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Μακρὰν ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, ἄρρενος καὶ θηλείας, ἢ κακοῦθειας,

ἡ ἀργολογία, αἱ ἄτεμνοι καὶ ἄκτιροι συνδιαλέξεις, αἱ ἄνοστοι τρυφερότητες. Ὁ Ἰθὸς οἶόν εἶνε αἰών τῆς προόδου. Ἄς προουδεύσωμεν ὄθεν καὶ ἄς ἀποτεινάξωμεν ὄπισθεν καὶ μακρότατα ἡμῶν τὰς φύλας ἕξεις, αἵτινες σήμερον εἶνε τρομερὸς ἀναχρονισμός. Ἄς ἐπιδιώκωμεν τὴν ἀμοιβαίαν ἀνάπτυξιν διανοητικὴν τε καὶ ἠθικὴν.

Εὐέλπιδες ὅτι δὲν θὰ μᾶς λείπωσιν ἀρορμικὴ ἐπαίνων πρὸς τοὺς ἀπαρτίζοντας τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σύλλογον νέους, καταχωρίζομεν τὴν κάτωθι πραγματείαν, τὴν ὁποῖαν μέλος αὐτοῦ ἀπέστειλεν εἰς ἡμᾶς.

Ἡ πραγματεία ἀποτείνεται πρὸς αὐτὰ τοῦ συλλόγου τὰ μέλη, καὶ ἔχει ὡς ἀκολούθως.

Περὶ διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως.

« Γνωθὶ σαυτόν. »

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ ἡμετέρου κανονισμοῦ ἀρθρῷ ἀπαντωμένη φράσις «σκοπὸς εἶνε ἡ ἀμοιβαία τῶν μελῶν διανοητικὴ ἅμα καὶ ἠθικὴ ἀνάπτυξις» ὡς ἄγγελος χαρᾶς δὴ ἦλθε τὴν ψυχὴν μου. Ἄγιος, εἶπον κατ' ἐμαυτόν, ὁ σκοπὸς καὶ μόνον ὑπὸ ἀτόμων συναισθηνομένων ἐχυτὰ συλλαμβανόμενος, καθότι διὰ μόνης τῆς διανοητικῆς καὶ ἰδίως τῆς ἠθικῆς ἀναπτύξεως ἀναδεικνύεται ἀνώτερος πάντων τῶν ἐπὶ γῆς κτισμάτων ὁ ἄνθρωπος, ἐπὶ ἄλλως καταντᾷ ἢ οὐχὶ χείρων, τουλάχιστον ὅμοιος πρὸς τὰ φθειρόμενα κτήνη. Ἐκτὸς τούτου καὶ ἡ νεαρὰ ἡλικία πάντων τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου χρηστὰς ἐν ἐμοὶ ἐγέννησεν ἐλπίδας. Πέποιθα δὲ ὅτι καὶ πᾶς ἄνθρωπος φρόνιμος, ἀναγνούς τὰς ἐν ἀρχῇ τοῦ ἡμετέρου κανονισμοῦ λέξεις ταύτας «διανοητικὴ ἅμα καὶ ἠθικὴ ἀνάπτυξις» καὶ λαθῶν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀπὸ στόματος νηπίων ἐξέρχονται αὐταί, εὐμενῶς πᾶν θίλει δικτεθῆ πρὸς ἡμᾶς γινώσκων ὅτι, ἂν εἰλικρινῶς ἐκηρύχθησαν, ὑπὸ τοῦ « Γνωθὶ σαυτόν » μόνον ὑπεγορεύθησαν.

Διανοητικὴ λοιπὸν ἅμα καὶ ἠθικὴ ἀνάπτυξις . . . σημαία λαμπρά, ἔμβλημα ἔχουσα τὴν ταπεινοφροσύνην . . . τὴν σημαίαν ταύτην τὴν λαμπρὰν μετ' ἀγαλλιᾶσεως θεωρῶ ἐπιθύμητα ἵνα

περὶ αὐτῆς λαλήσω. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐπιθυμία μου αὕτη μὲ παρέσυρεν. Λέγω δὲ μὲ παρέσυρε, διότι νέος ἄπειρος καί, ἐν εἰλικρινείᾳ, ἀγρίμματος εἶμαι· δηλαδὴ ἀνίκκος ἵνα ὁμιλήσω περὶ θέματος τοσοῦτον σπουδαίου. Πιστεύων ὅμως ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου τὰ σφάλματα δυνατὸν νὰ ὠρελθῶσιν οἱ φρόνιμοι, τολμῶ νὰ προβῶ, ἀλλὰ παρακαλῶν ὑμᾶς θερμῶς νὰ μὴ φανῆτε ἐπισεικεῖς εἰς τὰ λάθη μου, νὰ μὴ κρύψητε αὐτὰ ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἐλευθέρως νὰ μοὶ τὰ ὑποδείξητε, ὅπως καὶ ἐγώ, ἰδὼν ἐμαυτὸν καθαρῶτερον, τραπῶ πρὸς βελτίωσίν μου.

Προκειμένου περὶ τῆς διανοητικῆς ἡμῶν καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως, πολλὰ ἠδύναντο νὰ λεχθῶσιν, ἀλλ' ὁ καιρὸς δὲν μᾶς συγχωρεῖ ὄθεν, ὅπως καὶ πρακτικὴ τις ἐκ τούτου προκύψῃ ὠφέλεια, καλὸν ἐνόμισα νὰ ἐρευνηθῆ ἐν συντόμῳ ἅ.) τί ὀνομάζομεν διάνοιαν καὶ τί διανοητικὴν ἀνάπτυξιν· τί λέγομεν ἦθος καὶ τί τούτου ἀνάπτυξιν· καὶ β.) τίνα τὰ παρακωλύοντα ταύτην τὴν ἀνάπτυξιν ἐμπόδια, εἰ τυχὸν ὑπάρχουσι, καὶ τίς ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπερνικήσεως αὐτῶν.

Καὶ πρῶτον. Διάνοιαν ὀνομάζομεν τὸν φωτεινὸν ἐκεῖνον σπινθῆρα, τὸν ὁποῖον πάντες ἡμεῖς, ἐρχόμενοι εἰς τὸν κόσμον, μεθ' ἐκυτῶν φέρομεν λαθόντες παρὰ τοῦ παναγάθου ἡμῶν Δημιουργοῦ· σπινθῆρα, ὅστις ἐδόθη ἡμῖν, ἵνα δίκην λύχνου φωτίξῃ ἡμᾶς, ὅπως, διερχόμενοι διὰ τοῦ προσκλήρου τούτου βίου, καταντήσωμεν εἰς τὸν προορισμὸν μας. Ἄν δὲ καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ σπινθῆρος τούτου ἐκτελούμεναι ἐργασίαι εἶνε πολλαὶ καὶ διάφοραι—διότι οὐ αὐτοῦ καὶ νοοῦμεν καὶ γινώσκομεν καὶ σκεπτόμεθα, καὶ τὰς αἰτίας ζητοῦμεν, καὶ τὰ ἀποτελέσματα προβλέπομεν, καὶ τὰς οὐσίας αὐτὰς πειρώμεθα νὰ συλλάβωμεν· ἀναλύομεν, συνθέτομεν, πλάττομεν, ἐφευρίσκομεν, καὶ τόσα ἄλλα—οὐδεὶς, πιστεύω, θέλει κακίσει ἡμᾶς θεωροῦντας αὐτὸν ὡς μίαν ἀλλ' ἀπολυτοκίλον δύναμιν καὶ ὀνομάζοντα αὐτὸν ὀφθαλμὸν τῆς ψυχῆς. Ναί, ὁ φωτεινὸς οὗτος καὶ ἀνεκτίμητος σπινθῆρ, τὸ ἐν ἡμῖν θεϊότατον τοῦτο, εἶνε ὁ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς ὀφθαλμός· διότι, χάρις αὐτῷ, ἐκ τῶν ὄρατῶν ὄρωντες τὰ ἀόρατα καθορῶμεν (1)· χάρις αὐτῷ, τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ

(1) Ρωμ. ἁ.

κακῶ, τὸ ἀληθές ἀπὸ τοῦ μὴ ἀληθοῦς, τὸ δίκαιον ἀπὸ τοῦ ἀδίκου, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ θεῖον ἀπὸ τοῦ μὴ θείου διακρίνομεν· δι' αὐτοῦ τὸ ὑψηλόν, τὸ ὠραῖον, τὸ ἐναρμόνιον, ἐκτυλισσόμενα ἐνώπιον ἡμῶν, φέρουσιν ἡμᾶς εἰς συνάφειαν πρὸς κόσμον αὐλόν, κόσμον πνευματικὸν ἀπειράκις θελκτικώτερον τοῦ ὑλικοῦ τούτου κόσμου. Φαντασθῆτε πρὸς στιγμήν τὴν ἀπερίγραπτον ἀθλιότητα, εἰς ἣν ἠθέλομεν πέσει, ἂν ὁ φωτεινὸς οὗτος σπινθὴρ ἀφηρεῖτο ἀφ' ἡμῶν, καὶ θὰ ἴδῃτε πόσῃν εὐγνωμοσύνην ὀφείλομεν πρὸς τὸν πανάγαθον δοτῆρα δώρου τοιούτου. Καὶ ὅμως, τὸ τιμαλφέστατον τοῦτο δῶρον, τὸ ἀνεκτίμητον τοῦτο χάρισμα, ὑπὸ τῶν περισσοτέρων παρμελεῖται! Παρμελούμενον δὲ οὐχὶ μόνον πίπτει εἰς ἀτροφίαν, οὐχὶ μόνον δεσμεύει τὸν ἄνθρωπον ἐντὸς τῆς σφαίρας τῆς ὑλικῆς, ἀλλὰ καὶ γίνεται πολλῶν κακῶν πρόξενον· διότι ἐπισκιαζόμενον ὑπὸ ψευδῶν ἰδεῶν, ἀμαυρούμενον ὑπὸ ἐσφαλμένων ἀρχῶν ἄγει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ βλέπειν τὰ ὄντα ἄλλα παρ' ὅτι πραγματικῶς εἶνε. Πολλάκις, τὸ ἀληθές παριστῶν ὡς ψευδές καὶ τὸ ψευδές ὡς ἀληθές, τὸ ἀδίκον ὡς δίκαιον καὶ τὸ δίκαιον ὡς ἀδίκον, τὸ κακὸν ὡς καλὸν καὶ τὸ καλὸν ὡς κακόν, σπρώχνει τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀδικήματα, ἐριδας, σφαγὰς, καί, ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀποτρόπαιον χάος, ἐν ᾧ διατελοῦσα ἡ δύστηνος ἀνθρωπότης τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα πάσχει δεινά. Λέγοντες λοιπὸν «διανοητικὴν ἀνάπτυξιν» ἐννοοῦμεν τὴν μὴ παραμέλησιν τοῦ ἐν ἡμῖν θείου καὶ φωτεινοῦ τούτου σπινθῆρος, διὰ νὰ μὴ πέσωμεν καὶ ἡμεῖς ἢ μᾶλλον διὰ νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ σκοτεινοῦ τούτου καὶ ἀποτροπαίου χάους.

Ἄλλα δὲν ἀρκεῖ ἡ διανοητικὴ μόνον ἀνάπτυξις. Ὅπως ἐλευθερωθῶμεν ἐκ τοῦ φοβεροῦ χάους, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν γνώσεις ἀληθεῖς, νὰ γνωρίζωμεν τὸ καλὸν ἢ κακόν, τὸ ἀληθές ἢ ψευδές, τὸ δίκαιον ἢ τὸ ἀδίκον, καὶ ἔπειτα νὰ πράττωμεν ἀδιακρίτως αὐτὰ ἢ καὶ ἐπίτηδες τὰ κακὰ ἐνίοτε. Ἀπαιτεῖται προτέτι νὰ ἀγαπήσωμεν τὰ πρῶτα καὶ νὰ ἀποστραφῶμεν τὰ δεύτερα. Καὶ ἰσοῦ ἡ καρδιά· ἐπειδὴ τὸ ἀγαπᾶν ἢ μισεῖν, τὸ κλίνειν ἢ ἀποστρέφασθαι δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διανοίας ἀλλ' ἐκ τῆς καρδίας. Ἡ καρδιά οὕτως ἡμῶν καὶ ἀγ. ἡ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι γεννᾶται (τὸ ὅποιον δυστυχῶς δὲν φαίνεται), πρὸς πολὺ δυσκολεύεται, ἢ μᾶλλον οὐδεμίαν προβάλ-

λεται ἀνίστασιν ὅπως διατηρήσῃ τὴν ἀθωότητά της· διότι ὑπὸ μὲν τῶν κακῶν παρσδειγμάτων εὐκόλως πάνυ παρσύρεται, τὰ καλὰ δὲ μετὰ δυσκολίας ἀκολουθεῖ· δι' ὅ καὶ ἀνάγκη ἀγῶνος τινὸς ὅπως δυναθῆ νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν δυσκολίαν. Ἄν λοιπὸν, συμφάσκοντες τούτοις, παραδεχθῶμεν καὶ τοῦ γηραιοῦ καὶ πολυπείρου Πλουτάρχου τὴν γνώμην ὅτι «τὰς ἡλικίας ἀρετὰς ἐθικὰς ἂν τις λέγῃ, οὐκ ἂν πλημμελεῖν δόξειεν» (1), ἔπεται ὅτι τὸ ἦθος σχεδὸν συνώνυμον τοῦ ἔθους, τῆς συνηθείας καταντᾷ· ὅθεν καὶ ἦθη χρηστὰ ἢ καλὰ καὶ ἦθη κακὰ. Ἐκ τούτου καὶ ἡ παρομοίωσις τῶν νέων καρδιῶν πρὸς κηρὸν μαλακόν, ὅστις κατὰ θούλησιν διαπλάττεται. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ μαλακότης τούτου τοῦ κηροῦ δὲν εἶνε εἰς πάντας ἡ αὐτή, ἀλλ' εἰς τοὺς μὲν ἀπαιτεῖ πλείονα, εἰς τοὺς δὲ ἐλάττωνα κόπον ὅπως διαπλασθῆ. Ὅπως δὲ ποτε ὅμως καὶ ἂν ἔχη τούτο, ἡμεῖς λέγοντες ἦθος ἐννοοῦμεν τὴν πρὸς τὰ καλὰ τῆς καρδίας διεύθυνσιν, τὴν ἔξιν, τὴν συνήθειαν τοῦ πράττειν τὸ καλὸν ἐξ ἀγάπης καὶ ἀποστρέφασθαι καὶ μισεῖν τὸ κακόν· ἂν ἂν πτυξιν δὲ ἦθη καὶ τὴν ἀπόκτησιν καὶ αὔξησιν τῆς ἐξέως τοῦ πράττειν τὸ καλὸν ἐξ ἀγάπης καὶ τοῦ ἀποστρέφασθαι τὸ κακόν. Λοιπὸν, τὴν μὴ παραμέλησιν τοῦ ἐν ἡμῖν θείου καὶ φωτεινοῦ σπινθῆρος, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἀπόκτησιν καὶ αὔξησιν τῆς ἀγάπης τοῦ πράττειν διαρκῶς τὸ καλὸν καὶ ἀποφεύγειν διαρκῶς τὸ κακὸν ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐπιδιώξωμεν. Ἀγία πραγματικῶς ἡ ἀπόφασις καὶ μακαρίους ὑποσχρομένη ἡμᾶς καταστῆσαι, ἂν, ἀρχίσαντες εὐλαβικῶς, ἐμμείνωμεν μέχρι τέλους.

Ὅπως λοιπὸν φησῶμεν εἰς τὸν ἅγιον ἡμῶν σκοπὸν τοῦτον καὶ κατασταθῶμεν εὐτυχεῖς, μὴ φεισθῶμεν κόπων, ἔστω καὶ τῶν μεγίστων, ἀφοῦ μάλιστα ἐπ' οὐδεμίᾳ εὐλογουμένῃ προφάσει δυνάμεθα νὰ ἀποφύγωμεν αὐτούς. Παρατηρήσατε· προκειμένου περὶ τῶν ἀποθλεπόντων τὰ σώματα ἡμῶν, τῶν ὁποίων τέλος εἶνε ἡ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν διάλυσις, δὲν ὀκνοῦμεν νὰ ἀναλάβωμεν πάντα κόπον· διότι καὶ ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας ἐργαζόμεθα καὶ ἰδοιπορίας ἐπιχειροῦμεν, καὶ, εἰς σκῆφῃ εὐθραυστα τὴν ζωὴν ἡμῶν ἐμπιστευόμενοι, τοῖς κύμασι παραδιδόμεθα, καὶ μυρίους ἄλλους

(1) Περὶ παιδων ἀγωγῆς 3.

μόχθους και κινδύνους ὑπομένομεν και ταῦτα ἀγόνως πολλάκις. Προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἀποθλεπόντων οὐχὶ τὰ ἡμέτερα, ἀλλ' ἡμᾶς αὐτούς, οὐχὶ τὰ σώματα ἡμῶν ἀλλὰ τοὺς κυρίους τῶν σωμάτων, τῶν ὁποίων τὸ τέλος εἶνε ἀπειράκις ἀνώτερον! νὰ δειλιάσωμεν κόπους; μὴ γένοιτο! και μάλιστα ὅταν τὰ ἐκ τῆς παραμελήσεως κακὰ ἦνε τοσοῦτον τρομερὰ και ἀθεράπευτα. Διότι, παραμελουμένης μὲν τῆς καρδίας, συνήθεια τοῦ πράττειν ἀδιακρίτως τὸ κακόν, φιλαυτία τυφλή, πάθη ἄγρια, ὡς τόσοι φαρμακεροὶ ὄφεις εἰσχωροῦντες και ἐμφωλεύοντες ἐν αὐτῇ, ριζοῦνται κατὰ μικρόν, και παράγουσιν ἐπιθυμίας βλαβεράς, ἐκδικήσεις ἀγενεῖς, θυμούς, ἀκολάστους ὀρμάς, και τόσα ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται εὐκόλως ἢ και διόλου πλέον νὰ ἐκριζωθῶσι και ἐπαμένως καθιστῶσιν αἰωνίως δυστυχῆ τὸν ἄνθρωπον· παραμελουμένης δὲ τῆς διανοίας, ἰδέαι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον στρεβλαὶ δίκην ἀκανθῶν ἐν αὐτῇ φυόμεναι σὺν τῷ χρόνῳ πηγνυνται και παράγουσι τὰς προλήψεις, ἐξ ὧν ἀρχαὶ σαθραὶ, ἐπὶ τῶν ὁποίων βασιζόμεναι αἱ σκέψεις, σαθραὶ ἀναγκαίως και αὐται και στρεβλαὶ γίνονται. Πρὸς δὲ ἡ οἰήσεις, τὸ πυκνὸν τοῦτο και σκοτεινὸν νέφος, ἐμποδίζον τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπῃ ἑαυτήν, πληροῖ αὐτὴν φανατισμοῦ, ὅστις και τὴν ἀποτυφλοῖ τέλος. Καθὼς δὲ οἱ τοῦ σώματος ὀφθαλμοί, ἀσθενεῖς ὄντες, δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσι τὴν παρουσίαν τοῦ φωτός, οὕτω και ὁ τῆς ψυχῆς ὀφθαλμός, ἐν τῷ αὐτῇ διατελῶν καταστάσει, δὲν ὑποφέρει τὴν παρουσίαν τοῦ πνευματικοῦ φωτός, τοῦ τῆς ἀληθείας· ὅθεν, πᾶν τὸ μὴ σύμφωνον πρὸς τὰς προλήψεις, πᾶν τὸ μὴ ἀπορρέον ἐξ ὁμοίων ἀρχῶν, πᾶν τὸ προσβάλλον τὴν οἰήσιν ἢ ἐγγίζον τὸν φανατισμόν, ἂν και εἶνε τὸ ἀληθές, τὸ πραγματικὸν συμφέρον, μετὰ πεποιθήσεως ὅμως ὡς βλαβερόν και κακὸν μανιωδῶς κατατρέχεται· πᾶς δ' ὁ τολμῶν νὰ παρουσιάσῃ φῶς τοιοῦτον ἄξιός ἀγχόνης και λαιμητόμου καλεῖται· δι' ὃ και πολλοὶ «ἐτυμπανίσθησαν· ἕτεροι δὲ ἐμ και γμῶν και μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἐτι δὲ δεσμῶν και φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον· περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, (ὧν οὐκ ἦν ἄξιός ὁ κόσμος)· ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι και ὄρεσι και σπηλαίοις και ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς(1). Ταῦτα δὲ διότι ὑπεδείκνυον εἰς τὸν τυφλὸν ἔχοντα τὴν διάνοιαν και πεπωρωμένην τὴν καρδίαν

(1) Ἑβρ. ἰά. 36—40.

ἄνθρωπον τὸ ἀληθές αὐτοῦ συμφέρον. Ἴδοὺ τοῦ κατανατᾶ ὁ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, δηλ. μὲ θέλησιν ἐλευθέραν, διάνοιαν φωτεινὴν, καρδίαν διφῶσαν ἀγάπης και συνειδήσιν ἀδέκαστον, πλασθεὶς ἄνθρωπος παραμελῶν ἑαυτόν! τέρας φοβερόν, θηρίον ἄγριον, ποιητῆς και κληρονόμος τῆς ἰδίας αὐτοῦ διαφθορᾶς! ἐκ τῆς ὁποίας οἱ σκληροῦς θέντες οὐδεμίαν ἐλπίδα σωτηρίας ἔχουσι. Τοιοῦτου ὅθεν ὄντος τοῦ κινδύνου, τίνας κόποι ἢ μόχθοι δυνατόν νὰ μᾶς ἀποδειλιάσωσι; και ὄρη, νομίζω, ἂν ἐπρόκειτο νὰ καταστραφῶσιν, οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμήν νὰ ὀπισθοδρομήσωμεν ἔπρεπεν. Ἄλλ' ὄρη νὰ καταστρέψωμεν δὲν πρόκειται. Πρόκειται μόνον γνώσεις ὀρθᾶς τῶν πραγμάτων ν' ἀποκτήσωμεν, τὴν ἐν ἡμῖν δύναμιν τοῦ διακρίνειν νὰ γυμνάσωμεν, και τὴν ἀγάπην τοῦ πράττειν τὰ καλὰ και ἀποφεύγειν τὰ κακὰ ν' ἀναπτύξωμεν. Κρατοῦντες ὅθεν τὸν τῆς ἀποφάσεως πέλεκυν, προδῶμεν θαρραλέοι· ἀνατρέψωμεν πᾶν τὸ προστυγχάνον ἐμπόδιον, και ὁ τῆς νίκης στέφανος, λαμπρὸς και ἔνδοξος ἐνα ἕκαστον ἡμῶν περιμένει.

Ἄλλὰ, ἤθελέ τις ἴσως ἐρωτήσῃ, τίνα τὰ προστυγχάνοντα ἐμπόδια; ἐνταῦθα ὁμολογῶ ἀπορία τις τείνει νὰ μοῦ κλείσῃ τὸ στόμα. Ἄν εἶπω τὴν οἰήσιν, τὸ ἀπατηλὸν ἐκεῖνο πρίσμα, τὸ παριστῶν ἡμᾶς εἰς ἡμᾶς αὐτούς πολὺ ἀνωτέρους παρ' ὅσον πραγματικῶς εἴμεθα, και κλειῶν οὕτως ἐνώπιον πάσης προόδου τὴν θύραν, φοβοῦμαι μήπως φανῶ ὀλίγον ὑπερβολικός· ἐπειδὴ, τίς νομίζων ἑαυτὸν φρόνιμον προσπαθεῖ νὰ γίνῃ τοιοῦτος; τίς θεωρῶν ἑαυτὸν διὰ γνώσεων κεκοιτημένον ζητεῖ νὰ μάθῃ ποτὲ τίποτε; τίς ὑπολαμβάνων ἑαυτὸν ἠθικὸν τείνει νὰ ἠθικοποιηθῇ; Ἄν δὲ πάλιν παραλείψω αὐτὴν, τότε πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ ἐξηγήσω τὴν εἰς πάντα ἕκαστον τοσοῦτον σφλερὰν περὶ ἑαυτοῦ ἀπαντωμένην ἰδέαν; ἂν λοιπὸν δὲν ὑπάρχει εἰς βαθμὸν μέγαν, δὲν ἔπεται ὅτι και λείπει ὅλως διόλου. Ἀκολούθως ἔρχεται ἡ φιλαυτία, ὁ ὕπουλος οὗτος ἐχθρός, ὁ τὰς πληγὰς ἡμῶν, τὰς ταχεῖαν τὴν θεραπείαν ἀπαιτούσας, μετὰ σπουδῆς κρύπτων και ὡς κακόβουλον προσβολὴν πᾶσαν εἰλικρινῆ αὐτῶν ἀποκάλυψιν εἰς ἡμᾶς παριστῶν, ὅστις και οὗτος τείνει νὰ κλείσῃ πάσης βελτιώσεως θύραν. Τὸν ἐχθρὸν τοῦτον δὲν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν· διότι τότε πόθεν ἢ τὴν τὴν δυσἀρέσκεια, ἣν ἕκαστος ἡμῶν αἰσθάνεται ἀκούων πᾶσαν ἀλή-

θειαν ἀποβλέπουσαν τὰς ἰδίαις ἐλλείψεις; Ἐκτὸς τούτων τὰ πάθη (καὶ τίς δὲν ἔχει πάθη;) εἶνε σπουδαῖα ἐμπόδια. Ἀκούσωμεν περὶ τούτου ἓνα τῶν μεγίστων διδασκάλων τῆς ὑψίστης διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως, ἓνα τῶν κτερόκων τοῦ τελείου νόμου, τοῦ τῆς ἐλευθερίας. Ἄ' Εξεύρω, λέγει, ὅτι δὲν κατοικεῖ ἐν ἐμοὶ (τού- τέστιν ἐν τῇ σαρκί μου) ἀγαθόν· ἐπειδὴ τὸ θέλειν πάρεστιν εἰς ἐμὲ, τὸ πράττειν ὁμοίως τὸ καλὸν δὲν εὐρίσκω· διότι δὲν πράττω τὸ ἀγαθὸν τὸ ὁποῖον θέλω, ἀλλὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον δὲν θέλω τοῦτο πράττω... εὐρίσκω λοιπὸν τὸν νόμον τοῦτον, ὅτι, ἐνῶ ἐγὼ θέλω νὰ πράττω τὸ καλὸν πάρεστιν εἰς ἐμὲ τὸ κακὸν... Ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐγώ! τίς θέλει μὲ ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τοῦ- του;» (1). Εὐτυχῆς ὅθεν ὁ κατορθώσας νὰ ἐλευθερωθῇ ἐκ τῶν ἀ- κανθῶν τούτων καὶ τριβόλων, τῶν παραλυόντων πᾶσαν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν· νῆα καθίσταται κτίσις καὶ βελτίζει πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ βήμασι γιγαντιαίοις. Ἀλλὰ καὶ ὁ πεισθεὶς περὶ τῆς ὑπάρξεως ἐμποδίων τοιούτων ἐν ἑαυτῷ ἐπέφερον ἤδη, διὰ τῆς πεποικησείας του ταύτης, τὸ πρῶτον κατ' αὐτῶν καὶ ἀποτελεσμα- τικὸν κτύπημα, ἐβάδιζεν ἤδη τὸ πρῶτον καὶ μέγα πρὸς τὴν ἐρι- κτὴν τελειότητα βήμα. Ἀνάγκη λοιπὸν πρῶτη νὰ πεισθῇ ἕκαστος ὅτι ὡς μὴ τέλειος, οὐδὲ ἐλεύθερος ἐμποδίων τοιούτων εἶνε. Ριψω- μεν ὅθεν ἐπ' ἡμῶν αὐτῶν ἐτασιακὸν βλέμμα ἕκαστος. γνωρίσωμεν εὐκρινῶς τὰς ἐν ἡμῖν ἀκάνθας καὶ τριβόλους, καὶ ἰδοῦ ἠνοιξάμεν τὴν πρὸς τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν ἄγρουν, ἐδειξάμεν δὲ καὶ πρὸς ἅπαντας ὅτι οὐχὶ ὡς χαλκοὶ ἠγρόντες ἢ κύμβαλα ἀλαλλάζοντα προφέρο- μεν τὰς λέξεις διανοητικῆς ἅμα καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως, ἀλλ' ὡς πραγ- ματικῶς καὶ εὐκρινῶς ἀποφασίσαντες νὰ ἐπιδιώξωμεν αὐτήν. Ὁ προκειμένος οὗτος ἄγων φαίνεται μὲν μέγας ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόφασίς δὲν εἶνε δύναμις μικρά. Ἐκτὸς τούτου καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἔσται μεθ' ἡμῶν· διότι εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι «Κύριος ὑπερηράνους μὲν ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ (δηλαδὴ ἐπὶ τοὺς ἀναγνωρίζοντας τὰς ἐλλείψεις αὐτῶν) δίδωσι χάριν καὶ χάριν ἣτις συνίσταται εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ διακαεστῆτος ἡμῶν πόθου, τοῦ πόθου τοῦ κινουῦ- τος πάντας τοὺς λοιπούς, τοῦ πόθου τῆς εὐτυχίας. Καταστρέφων ὅθεν τὸν λόγον, εὐχόμεαι ὥστε οὐχὶ μόνον πάντες ἡμεῖς νὰ ἐμμεί- νωμεν εἰν τὸν ἅγιον ἡμῶν τοῦτον σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι νὰ ἀκολουθήσωσι ταχέως τὸ ἡμέτερον παράδειγμα.

(1) Ρωμ. ζ'. 18—24.

Ὁ Δοῦξ καὶ ὁ Ἱερεὺς του.

Κατὰ τὸν Μέσον αἰῶνα, ὅταν οἱ Λόρδοι καὶ οἱ Ἱππῶται ἦσαν εἰς διηνεκεῖς πολέμους μεταξύ των, εἰς τούτων ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν γείτονά του, διότι τὸν ἐπέραξε κατὰ τι,

Συνέβη δὲ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἐκ- τελέσῃ τὴν ἀπόφασίν του, ν' ἀκούσῃ, ὅτι ὁ γείτων του ἔμελλε νὰ διέλθῃ πλησίον τοῦ φρουρίου του συνοδευόμενος ὑπὸ ὀλίγων μόνον ἀνδρῶν. Ἦτο καλὴ εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῇ καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ τὴν χάσῃ. Ὁμίλησε δὲ περὶ τούτου εἰς τὸν ἱερέα του, ὅστις προσε- πάθησε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη.

Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἰδὼν ὅτι οἱ λόγοι του οὐδεμίαν ἔκαμνον ἐντύ- πωσιν εἰς τὸν ἄγριον Δοῦκα, «Κυρίε μου, — τῷ εἶπεν — σφοῦ δὲν καταπείθεσαι νὰ παραιτήσῃς τὸν ἀμαρτωλὸν τοῦτον σκοπὸν, ἐλθέ τουλάχιστον μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἵνα προσευχηθῶμεν πρὶν κινήσῃς.

Ὁ Δοῦξ συγκατετέθη καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθον, ἀμφότεροι ἐγονάτισαν νὰ προσευχηθῶν.

«Παρακαλῶ—εἶπεν ὁ ἱερεὺς— νὰ ἐπαναλαμβάνῃς μετ' ἐμὲ κατὰ λέξιν τὸ «Πάτερ ἡμῶν.»

—Θὰ τὸ κάμω—ἀπεκρίθη ὁ Δοῦξ.

Οὕτως ὁ ἱερεὺς προηγεῖτο καὶ ὁ Δοῦξ ἠκολούθει, ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς τὸ, «Καὶ συγχώρησον εἰς ἡμᾶς τὰ ἀμαρτήματα ἡμῶν, ὅπως καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἔπταισαν.»

Ἐνταῦθα ὁ Δοῦξ ἐσταμάτησε.

—Καὶ διατί, Κύριε μου, σιωπᾶτε;—ἠρώτησεν ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς. Παρακαλῶ, ἐξακολουθήσατε, εἰν τολμᾶτε νὰ εἴπητε «Καὶ συγχώ- ρησον εἰς ἡμᾶς τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν ἐκεί- νους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἔπταισαν.»

—Δὲν δύναμαι.—εἶπεν ὁ Δοῦξ.

—Λοιπὸν ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ συγχωρήσῃ σέ, διότι ὁ ἴδιος ἔ- δωκε τὴν προσευχὴν ταύτην. Λοιπὸν εἴτε πρέπει νὰ παραιτήσῃς τὴν ἐκδίκησίν σου, ἢ νὰ παύσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ λέγῃς τὴν προσευχὴν ταύ- την· ἐπειδὴ τὸ νὰ ζητῆς ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ σέ, καθὼς καὶ σὺ συγχωρεῖς ἄλλους, εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ τὸν παρακαλῆς νὰ κάμῃ

ἐκδίκησιν ἐπὶ σὲ δι' ὅλας τὰς ἁμαρτίας σου. Τώρα λοιπὸν ὑπαγε, κύριέ μου, καὶ ἀπάντησε τὸ θῦμά σου. Ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς Κρίσεως.»

— Ἡ σιδηρᾶ θέλησις τοῦ Δουκὸς ἐκάμφθη ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἱερέα, « Θὰ τελειώσω — εἶπε — τὴν προσευχήν μου. « Θεέ μου, Πάτερ μου, συγχώρησόν με, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ συγχωρήσω ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἔσφαλε—καὶ μὴ με φέρῃς εἰς πειρασμόν, ἀλλ' ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. »

— Ἀμήν — εἶπεν ὁ Ἱερεὺς —

— Ἀμήν — ἐπανελάθεν ὁ Δούξ, ὅστις ἤδη εἶχεν ἐννοήσει πρακτικῶς τὸ « Πάτερ ἡμῶν. »

Ὅτι οἱ μεγάλοι ποιηταὶ δυστυχεῖς

Α'. ΟΜΗΡΟΣ.

Περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς μόνον ἀθέβαιοι τινες παραδόσεις ὑπάρχουσι (1). Πάντες ὁμῶς συμφωνοῦσιν εἰς ταῦτα, ὅτι εἶνε ὁ ἀρχαιότερος (2) τῶν ποιητῶν, ὅτι ὑπῆρξε δυστυχεστάτος, καὶ ὅτι διήγαγε βίον πολυχρόνιον ἐν ἐξευτελισμῷ καὶ ἀθλιότητι.

Ἦκμασε δὲ πιθανῶς τέσσαρας αἰῶνας περίπου μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας· περὶ τὰ 900 π. Χ. Ὁ τόπος τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἀγνοεῖται. Πάντες δὲ γινώσκουσι τὴν περίφημον ἐριδα τῶν ἑπτὰ πόλεων, τῶν καυχωμένων ὅτι ἠξιώθησαν νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὸν τὸ φῶς.

(1) Ὁ ὑπάρχων βίος τοῦ Ὀμήρου ψευδῶς ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἡρόδοτον.

(2) Δι' ἡμᾶς τούτῳ· στον εἶνε ὁ ἀρχαιότερος. Αἱ δ' ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφῆως ὑπάρχουσαι ποιήσεις θεωροῦνται ὑποβολιμαῖαι, ἀποδιδόμεναι εἰς τινὰ Ὀνομάκριτον καλούμενον, ζῶντα ἐπὶ Πεισιστράτου· τὸ δὲ πόνημα, τὰ καθ' Ἡρῶ καὶ Λέανδρον, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Μουσαῖον, εἶνε Ἀλεξανδρινοῦ τινος γραμματικοῦ· τὸ ὑφὸς αὐτοῦ ἀναγγέλλει τοὺς χρόνους τοῦ Γραικορωμαϊκοῦ Κράτους.

« Smyrna (1), Rhodos, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenae Orbis de patria certat, Homere, tua. »

Ἡ κοινοτέρα ὁμῶς γνώμη εἶνε ὅτι περιεπλανᾶτο πολὺν καιρὸν εἰς τὰς πόλεις ταύτας, ἀπαγγέλλων τὰ ποιήματα αὐτοῦ, καὶ ἐξαιτούμενος τὴν συμπάθειαν τῶν συμπατριωτῶν, μὴ δυνάμενος νὰ διεγείρῃ τὸν θαυμασμόν αὐτῶν. Ὁ Ὀμηρος, ἄσημος, τυφλὸς καὶ ἐπαίτης (ὁἷοτι τοιοῦτον παριστάνουσιν αὐτὸν) εἶνε τὸ μόνον ἴσως συγκινητικώτατον καὶ ἐλεεινότατον θέαμα, ὅπερ παρουσιάζεται εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ Ἕλληνες μὴ δυνάμενοι προσδιορίσασθαι τὸν γενέθλιον αὐτοῦ τόπον, ἐφάνησαν προτιμῶντες τοὺς ὑπὸ τῆς Σμύρνης καὶ Χίου προτεινομένους τίτλους. Κάτοικοι τινὲς δηλονότι τῆς Χίου ὀνομαζόμενοι Ὀμηρίδαι, διίσχυρίζοντο ὅτι κατήγοντο ἐξ αὐτοῦ, καὶ μάλιστα κατώρθωσαν νὰ πείσωσι περὶ τούτου τοὺς Ἕλληνας, ἐπὶ μακρὰν γενεολογίαν παρουσιαζόμενοι εἰς τὰ συμπόσια διὰ λαμπροτάτων ἱματίων ἐνδεδυμένοι καὶ φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς χρυσοῦν στέφανον, καυχώμενοι διὰ τὴν καταγωγὴν αὐτῶν, καὶ ἄδοντες μάλιστα μετὰ πολλῆς χάριτος μέρη τινὰ τῶν ποιήσεων τοῦ Ὀμήρου, ὧν ἐγίνωσκον νὰ ἐκφράσωσιν ὅλην τὴν δύναμιν καὶ ὠραιότητα.

Εἰς δὲ τὴν Σμύρνην ἐδείκνυον μετὰ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ σπήλαιόν τι, ἐν ᾧ διίσχυρίζοντο ὅτι συνέθεσε τὰς ποιήσεις αὐτοῦ. Ἐν αὐτῇ ῥεεὶ ῥυαξ καλούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κατοίκων Μέλης, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου, ὑπὸ δένδρον δάφνης, ὡς αὐτοὶ ἔλεγον, ἔτεκεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Κριθίς (Crithéis). Αὕτη δ' ἦν ἄγαμος· καὶ ἐπειδὴ ἠγνούον τὸν πατέρα τοῦ Ὀμήρου, δὲν ἐβράδυνον νὰ εἴπωσιν ὅτι θεὸς τις εἶχεν ἐξαπατήσει τὴν Κριθίδα ταύτην. Τῷ ὄντι ποτὲ

(1) Σμύρνη, Ρόδος, Κολοφῶν, Σαλαμίς, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι, Ὀλόκληρος ἢ οἰκουμένη ἐρίζουσι περὶ τῆς πατρίδος σου, ἀθάνατε Ὀμῆρε! — Τούτῳ προσθετέον καὶ τὸ « Ἐπτὰ πόλεις ἐριδιμαίνουσι διὰ δόξαν Ὀμήρου: Σμύρνη, Χίος, Κολοφῶν, Πύλος, Ἄργος, Ἴος, Ἀθῆναι », ἔνθα ἀντὶ τῆς Ρόδου καὶ Σαλαμίνος ὑπάρχουσιν ἡ Πύλος καὶ ἡ Ἴος.

δὲν ὑπῆρξε μῦθος πιθανώτερος τούτου, διότι ποτὲ θνητὸς δὲν ἐπλησίασε περισσότερο εἰς τὴν θεότητα, ὅσον ὁ Ὅμηρος.

Συρράπτοντες ἐνταῦθα πᾶν ὅ,τι ἐλέχθη περὶ τοῦ διὰ παντὸς ἐνδόξου τούτου ἀνδρός, εὐρίσκομεν ὅτι Φήμιός τις ἢ Προναπίδης (Phemius ou Pronapide) διδάσκων ἐν Σμύρνῃ τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν μουσικὴν, θελχθεὶς ἐκ τῆς ὠραιότητος τῆς Κριθηίδος ταύτης, ἐνυμφεύθη αὐτὴν παριδῶν τὸ ἐλάττωμα καὶ υἱοθέτησε τὸν υἱὸν αὐτῆς.

Ὁ Ὅμηρος λοιπὸν ἀνατραφεὶς δι' αὐτοῦ ἐκκληρονόμησε τὴν κατάστασιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἄλλ' ἡ μεγαλοφυΐα αὐτῆ, μελετῶσα ἤδη τὴν Ἰλιάδα, δὲν ἐδύνατο βεβαίως νὰ μένη πολὺν καιρὸν ἐντὸς Σχολῆς, ὡς αἰχμάλωτος. Πλοίαρχός τις ἰδιοκτητῆς ἐλθὼν εἰς Σμύρνην χάριν ἐμπορίου εἶδε τὸν Ὅμηρον, καὶ, καταθελχθεὶς ὑπὸ τῆς συνομιλίας αὐτοῦ, ἐπρότεινε εἰς αὐτὸν νὰ συνταξειδεύσῃσιν ὁμοῦ εἰς διάφορα μέρη. Ὁ ποιητὴς παρεδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ πλοίαρχου μετὰ μεγάλης προθυμίας. Οὕτω διέτρεξε πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, τὴν μικρὰν Ἀσίαν, τὴν Μεσόγειον θάλασσαν μετὰ τῶν νήσων αὐτῆς, τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐσχετίσθη πολὺ μετὰ τῶν Αἰγυπτίων Ἱερέων, τῶν μόνων τότε σοφῶν, καὶ ἄλλους πολλοὺς τόπους· ἔβλεπε δὲ πανταχοῦ ὡς ζωγράφος καὶ παρετήρει ὡς ἠθικολόγος.

Ἐξαντλήσας δ' ὅλην αὐτοῦ τὴν κατάστασιν εἰς τὰς περιηγήσεις ἀφίχθη τέλος εἰς τὴν Κύμην πτωχότατος, ἔχων ὅμως τὴν Ἰλιάδα. Ταύτην ἀνέγνωσεν ἐκεῖ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, ἐκπληττομένου, θαυμάζοντος καὶ δι' ἀπείρων ἀνευφημιῶν μέχρις οὐρανῶν ἀνυψῶντος τὸ τοῦ ποιητοῦ ὄνομα. Ὁ Ὅμηρος τότε ἐν τῇ εὐγενεῖ αὐτοῦ ὑπερηφάνια, συλλογίζομενος ὅτι θυσιάσας τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης εἰργάσθη ἐπίσης καὶ διὰ τὴν τῆς Ἑλλάδος, εὔρε κατάλληλον τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐν ᾗ ὁ λαὸς εὐρίσκετο ἐνθουσιασμένος, νὰ ζητήσῃ τὴν δι' ἐξόδων τοῦ κοινοῦ διατροφήν αὐτοῦ, ἐπειδὴ δὲ ἡ αἴτησις αὐτοῦ ἀπερρίφθη ἀναξίως, ἀνεχώρησε πάραυτα διευθυνόμενος πρὸς τὴν Φώκαιαν (1), προφέρων κατὰ τῆς ἀχαρίστου ἐκείνης πόλεως τὴν ἐξῆς

(1) Ἡ βορειοτέρα τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀρκτικῶς τοῦ Ἑρμού. Αὕτη εἶχε δύο λιμένας, τὸν Ναύσταθμον καὶ τὰ Λάμπτερα. Περὶ δὲ τὸ 539. π. Χ. μὴ ὑποφέροντες οἱ κάτοι-

κατάραν « Εἶθε νὰ μὴ γεννηθῇ ποτὲ εἰς τὴν Κύμην ποιητὴς, διὰ νὰ μείνῃ ἄδοξος. » Μετὰ δὲ ταῦτα περιεπλανήθη εἰς διαφόρους τόπους, ἐν οἷς φαίνεται ὅτι δὲν ἔτυχεν ὑποδοχῆς εὐνοϊκωτέρας, ἀλλ' ἐδοκίμασε μάλιστα τὴν ἐτχάτην ἐνδειαν (1). Ἐνῶ δὲ οὗτος εἶχεν ἀπολέσει ὅλον τὸν πλοῦτον αὐτοῦ, ἀνάξιοί τινες ἀνταγωνισταὶ ἠθέλησαν νὰ ὑποκλέψωσι καὶ τὴν αὐτοῦ δόξαν, τολμήσαντες νὰ οἰκειοποιηθῶσι τοὺς ἀθανάτους αὐτοῦ στίχους. Τέλος βεβαρυμένος ὑπὸ τῆς ἡλικίας καὶ τῶν δεινῶν ἠσθένησε διατρίβων εἰς τινα τῶν σποράδων νήσων καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖ, ἐλῶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ἀθήνας.

Λέγουσιν ὅτι ἔφαλε τὸν πόλεμον τῶν Θεῶν, ὅτι συνέθεσε καὶ ἄλλα πολλὰ, ἀποδεικνύοντα αὐτὸν ἴσον πρὸς τοὺς πρώτους ποιητὰς τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ Ἰλιάς καὶ Ὀδύσεια ἀναδιβάζουσιν αὐτὸν ὑπεράνω πάντων τῶν ποιητῶν, τῶν τε πρὸ αὐτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτόν.

Εἶμαι Σκύθης—ἔλεγεν ὁ Ἀνάχαρσις—ἡ ἁρμονία τῶν στίχων τοῦ Ὀμήρου, ἡ ἐνθουσιάζουσα αὕτη τοὺς Ἕλληνας δύναμις, ἐκφεύγει συχνάκις τὰ λίαν ἀνατέργαστα ὄργανά μου· ἀλλ' ἤδη ἐξιστάμενος, δὲν εἶμαι πλέον κύριος τῆς ἐκπλήξεώς μου βλέπων τὴν ἀγέρωχον ταύτην μεγαλοφυΐαν ἐποπτεύουσιν, οὕτως εἰπεῖν, ἐξ ὕψους τὸ πᾶν καὶ ρίπτουσιν πανταχοῦθεν τὰ διάπυρα αὐτῆς βλέμματα, ὑποδεχομένην δὲ τὴν λάμψιν καὶ τὰ χρώματα τῶν εἰς τὴν ὄψιν αὐτῆς ἀκτινοβολούντων ἀντικειμένων, παρευρισκομένην εἰς τὸ συμβούλιον τῶν Θεῶν καὶ καταμετροῦσαν τὰ βῆθη τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας· οὕτω δὲ πλουσιωτάτη οὕτα ἐκ τῶν ἑαυτῆς ἀνακαλύψεων, μεθύουσα δὲ ἀπὸ τὰς ὠραιότητος τῆς φύσεως, καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὴν

κοι τὸν περσικὸν ζυγὸν κατέλιπον τὴν ἑαυτῶν πατρίδα καὶ ἀπῆλθον εἰς τὴν νῆσον Κύρον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μασσαλίαν, ὅπου ἐσύστησαν ἐπίσημον ἀποικίαν.

(1) Ἐν τούτοις ὁ Κρεώφιλος, πολίτης τῆς Σάμου, ἐκτίσαστο τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Ἑλλάδος, περιποιηθεὶς αὐτὸν δυστυχοῦντα. Προσθέτουσι μάλιστα ὅτι αὐτὸς διέτρησε τὰς ποιήσεις αὐτοῦ, τῶν μεταγενεστέρων χάριν. Τοιαύτη εὐεργεσία ἦν ἀξία βεβαίως νὰ συμπαραληφθῇ μετὰ τῆς ἀθανασίας τοῦ ποιητοῦ.

φλόγα, ὑφ' ἧς καταναλίσκεται, ἐκχέει αὐτὴν μετὰ μεγίστης ἀφθονίας ἐπὶ τῶν εἰκόνων καὶ ἐκφράσεων αὐτῆς, συμπλέκει τὸν οὐρανὸν μετὰ τῆς γῆς καὶ τῶν παθῶν, ἐκπλήττει ἡμᾶς διὰ τῶν λαμπρῶν τούτων χαρακτήρων, τῶν ἀνηκόντων εἰς ἕξοχα προτερήματα, παρασύρει ἡμᾶς διὰ τῶν αἰσθηματικῶν τούτων καὶ ἐξάλλων ἰδεῶν, αἰτινες εἶνε τὸ ἀληθές ὑψηλόν, καὶ ἀφίνει πάντοτε εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν βθεῖον ἐντύπωσιν, ἣτις φαίνεται αὐξανομένη καὶ μεγαλυνομένη, διότι τὸ διακρίνον κατ' ἐξοχὴν τὸν Ὅμηρον εἶνε ὅτι ἐμψυχώνει τὸ πᾶν καὶ μεταδίδει ἀκαταπαύστως συγκινήσεις, ὑφ' ὧν αὐτὸς συγκινεῖται· εἶνε ὅτι καθυποτάττει τὰ πάντα εἰς τὸ κύριον πάθος, παρακολουθῶν αὐτὸ εἰς τὰς ὀρμάς, εἰς τὰς παρεκτροπὰς καὶ εἰς τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, ὑψόνων αὐτὸ μέχρι τῶν νεφῶν καὶ πάλιν καταβιβάζων αὐτὸ ἐν κειρῶν δέοντι διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς ἀρετῆς, καθὼς ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὸν βυθὸν τῆς ἀθύσσου τὴν φλόγα τῆς Αἴτνης· εἶνε ὅτι συνέλαβε μεγάλους χαρακτῆρας, ὅτι διέκρινε τὴν δύναμιν, τὴν ἀνδρίαν καὶ τοὺς ἄλλους χαρακτῆρας τῶν προσώπων, οὐχὶ διὰ περιγραφῶν ψυχρῶν καὶ κενοδόξων, ἀλλὰ διὰ ταχειᾶς καὶ ἰσχυρᾶς γραφίδος καὶ δι' ὑποθέσεων νέων καὶ τυχαίως σχεδὸν διεσπαρμένων εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ. Ἀναβαίνω ἤδη μετὰ τοῦ Ὁμήρου εἰς τοὺς οὐρανοὺς (λέγει πρὸς τούτοις ὁ Ἀνάχαρσις)· εὐθύς ἀναγνωρίζω τὴν Ἀφροδίτην διὰ τῆς ζώνης ἐκείνης, ἐξ ἧς ἐξέρχεται ἀκαταπαύστως τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος, αἱ ἀνυπόμονοι ἡδοναί, αἱ ἐλκυστικαὶ χάριτες καὶ τὰ ἀνέκφραστα θέληγητρα τοῦ ὕψους καὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἀναγνωρίζω τὴν Παλλάδα, καὶ τὴν μανίαν αὐτῆς διὰ τῆς αἰγίδος ἐκείνης, ἐξ ἧς κρέμανται ὁ τρόμος, ἡ διεχόνοια, ἡ βία καὶ ἡ καταπληκτικὴ κεφαλὴ τῆς τρομερᾶς Γοργόνας (1)· ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Πο-

(1) Αἱ Γόργονες ἦσαν τρεῖς ἀδελφαὶ θυγατέρες τοῦ Φόρκου καὶ τῆς Κητοῦς, Εὐρυαλή, Σθενώ καὶ Μέδουσα· Παριστάνοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς φοβερὰ καταπληκτικὰ τέρατα, ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀντὶ τριχῶν ὄφεις. Τούτων αἱ κεφαλαὶ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀπολιθῶνσι πάντας τοὺς βλέποντας αὐτάς· Γνωστωτέρα δὲ καὶ ἐπισημοτέρα ἐξ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Μέδουσα, ἣν ἐφόρευεν ὁ Περσεὺς διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς Σ. Μ.

σειδῶν εἶνε οἱ ἰσχυρότεροι Θεοί· καὶ εἰς μὲν τὸν Ποσειδῶνα χρειάζεται-ται τρῳαίνα διὰ νὰ σείη τὴν γῆν, εἰς δὲ τὸν Δία ριπὴ ὀφθαλμοῦ διὰ νὰ κλονίζη τὸν Ὀλυμπον. Καταβαίνω τῶρα εἰς τὴν γῆν (λέγει πρὸς τούτοις): Ἐνταῦθα οἱ τρομερώτεροι τῶν Ἑλλήνων εἶνε ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Αἴας καὶ ὁ Διομήδης. Καὶ ὁ μὲν Διομήδης ἀποσύρεται βλέπων τὸν στρατὸν τῆς Τροίας· ὁ δὲ Αἴας ἀποσύρεται μὲν ἀλλ' ἀφ' οὗ πολλάκις προσέβαλεν αὐτόν. Παρουσιάζεται τέλος ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ

εὐθύς ὁ Τρωϊκὸς στρατὸς γίνεται ἄφαντος. Ὅσοι δύνανται νὰ ἀντεί-
πωσι κατὰ τῶν ὠραιότητων τοῦ Ὀμήρου, πρῶτον πρέπει νὰ μελε-
τήσωσι καλῶς τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ· διότι πρὸς τί νὰ κρούσωμεν
αὐτά; Αὐτὸς πολλάκις ἀναπαύεται καὶ μάλιστα νυστάζει ἐνίοτε.
Ἀλλ' ἡ μὲν ἀνάπαυσις αὐτοῦ ὁμοιάζει πρὸς τὴν τοῦ ἄετοῦ, ὅστις
διατρέξας εἰς τὸν ἀέρα τὰ εὐρέα κράτη αὐτοῦ κατέρχεται ἐπὶ τινος
ὄρους καταβεβλημένος καὶ ἀπηυδηκῶς· ὁ δὲ νυσταγμὸς αὐτοῦ ὁμοιά-
ζει πρὸς τὸν τοῦ Διὸς, ὅστις, κατ' αὐτὸν τὸν Ὀμηρον, ἐγείρεται
ἐκτινάσσων τοὺς κεραυνούς.

Παρίσιοι.

Παρίσιοι, ἡ ἀρχαία Lutetia τῶν Ῥωμαίων, κειμένη εἰς τὰς
ὄχθας τοῦ Σηκουάνα ποταμοῦ ὅστις τὴν χωρίζει εἰς δύο ἄνισα μέρη,
εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας. Ἡ πόλις αὕτη ἔχει 34, 398,
800 τετραγωνικῶν μέτρων ἐπιφάνειαν καὶ εἶνε περιτειχισμένη μὲ
ἐπάλξεις καὶ ὀχυρώματα. Ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ὑπερβαίνει τὸ
ἑκατομμύριον· εἶνε δὲ ἡ ἔδρα τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ οἴκου, τῶν Ὑ-
πουργείων, τῆς Βουλῆς, τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Συμβουλίου τοῦ
Κράτους, ἐνὸς Ἀρχιεπισκοπείου, τῶν Πανεπιστημείων καὶ ἐν γένει
ὅλων τῶν κεντρικῶν διοικήσεων. Οἱ Παρίσιοι διηροῦντο μέχρι τοῦ
1860 εἰς δώδεκα τμήματα· ἐνεκεν ὅμως τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν
σήμερον διαίρουσιν εἰς εἴκοσιν. Ἐντὸς τῆς πόλεως ὑπάρχουν 60
πλατεῖαι, 1100 ρῦμαι, 32 δίοδοι, 56 διαφράγματα, 10 πύ-
λαι, 24 γέφυραι, 35 προκυμαῖαι, 6 ὄψωπωλεῖα, 38 ἀγοραί,
50 ἐκκλησίαι, 1 συναγωγή, 90 κρῆναι, 20 νοσοκομεῖα, 6 σταθ-
μοὶ σιδηροδρόμων καὶ ἡ διώρυξ τοῦ ἁγίου Μαρτίνου. Αἱ πολυαν-
θρωπότεραι συνοικίαι εἶνε ἡ τοῦ Σαιντ-Μαρσῶ καὶ Ἁγίου Ἀντων-
νίου ἐν τῷ ἄστει — αἱ συνοικίαι Montmartre, Saint-Denis,
Palais Royal, la Bourse εἶνε αἱ μᾶλλον ἐμπορικαί· εἰς δὲ τὰς
συνοικίας τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, τῆς Μαγδαληνῆς, Chaussée d'
Antin, διαμένει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἀριστοκρατικὴ τάξις.

Ἡ πόλις τῶν Παρισίων κοσμεῖται διὰ πολλῶν δημοσίων περι-
πάτων, οἱ κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἶνε ἡ πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας,

ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας εὐρίσκειται ὁ μονόλιθος ὀβελίσκος τοῦ Λου-
ξὸρ—ἡ πλατεῖα Vendôme, ἐνθα ὑπάρχει ἡ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ
Ναπολέοντος ἀνεγερθεῖσα χαλκίνη στήλη—ἡ πλατεῖα τοῦ Καρον-
ζέλ χρησιμεύουσα ὡς εἴσοδος εἰς τὰ Κεραμεικὰ ἀνάκτορα—ἡ ἐκτε-
ταμένη πλατεῖα τοῦ Ἀρεως—Τὰ Ἠλύσια πεδία καὶ τὰ Boule-
vards (δενδρόστοιχοι περίπατοι περίξ τῆς πόλεως). Μεταξὺ τῶν
Ἐκκλησιῶν διαπρίπου ἡ τῆς Θεοτόκου, τοῦ Ἁγίου Σουπλικίου,
τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου, τοῦ Ἁγίου Ρόκου, τοῦ Ἁγίου Στεφάνου,
τῆς Μαγδαληνῆς, καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ· πλησίον δὲ τῆς
πόλεως ὑπάρχουν πέντε μεγάλα νεκροταφεῖα, ὧν τὰ ἐπισημότερα
εἶνε τὸ τοῦ Père Lachaise καὶ τοῦ Παρνασσοῦ. Πρὸς δὲ τὸ με-
σημβρινὸν μέρος τῆς πόλεως βλέπει τις ἀπεράντους κρύπτας, ἐνθα
σώζονται τὰ ὄσῳ τῶν εἰς διαφόρους ἐπαναστάσεις φρονευθέντων.

Ἀπειρα εἶνε τὰ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα ἅτινα κοσμοῦσι τὴν
πόλιν τῶν Παρισίων. Παρεκτὸς τῆς Σορβόννης, τοῦ Πανεπιστημείου
τοῦ δικαίου καὶ τῆς Ἱατρικῆς σχολῆς διὰ τὴν ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν,
ὑπάρχει τὸ Γαλλικὸν Γυμνάσιον (Collège de France), τὸ Μου-
σεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας, τὸ Πολυτεχνεῖον, τὸ Διδασκαλεῖον
(Ecole Normal), αἱ σχολαὶ τῆς φαρμακιοποιίας, τῆς ἀστρονομίας,
τῆς μηχανικῆς, τοῦ ἐμπορίου, τῶν ὠραίων τεχνῶν, τῆς μουσικῆς,
τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, τῆς γεωγραφίας καὶ τῆς χειροτεχνικῆς
βιομηχανίας, τὰ Λύκεια Λουδοβίκου τοῦ Μεγάλου—Ναπολέοντος
Δ.—Ἐνρίκου Δ.—Καρόλου τοῦ Μεγάλου καὶ Ρολίου.

Αἱ ἀξιολογώτεροι βιβλιοθήκαι εἶνε ἡ τῆς Ἁγίας Γενοβέφας, τοῦ
Μαζαρίνου, τοῦ Μουσείου τῆς φυσικῆς ἱστορίας καὶ πρὸ πάντων ἡ
Ἀυτοκρ.βιβλιοθήκη (ἄλλοτε Ρισελιῦ) ἐμπεριέχουσα 600,000 ἐντύ-
πων τόμ. 500,000 βιβλιογραφιῶν, 60,000 χειρογράφων, 600
000 χαλκογραφιῶν καὶ 100,000 νομισμάτων καὶ ἀναγλυφολίθων.
Μεταξὺ τῶν μουσείων καὶ ἄλλων δημοσίων καταστημάτων διαπρέπουν
αἱ συλλογαὶ τῆς ζωολογίας, ὀρυκτολογίας καὶ γεωλογίας—τὸ Ἀ-
στεροσκοπεῖον—τὸ Μουσεῖον τοῦ Λουξεμβούργου—τὸ Μουσεῖον
τοῦ Λούβρου—τὸ Μουσεῖον τοῦ πυροβολικοῦ—ὁ Ναύσταθμος—ἡ
ἀποθήκη τοῦ πολέμου—ἡ γενικὴ ἀποθήκη τῶν γεωγραφικῶν π-
νάκων καὶ ναυτικῶν σχεδίων—ἡ ἀποθήκη τῶν τεχνῶν, ἐμπεριέ-

χουσα μικροσκοπικῶς ὅλα τὰ εργαλεῖα, μηχανὰς καὶ τύπους τῶν τεχνικῶν ἔργων — τὸ ταμεῖον ἀνατομίας ἐν τῇ ἰατρικῇ σχολῇ — τὸ μουσεῖον τοῦ Κλονύ, ἐμπεριέχον τὰς μεσαιωνικὰς ἀρχαιοτή-
τας — τὸ παλάτιον τῆς Δικαιοσύνης — τὸ Γαλλικὸν θέατρον — τὸ ὠ-
δεῖον — τὸ Ἰταλικὸν μελόδραμα — τὸ θέατρον τῶν ποικιλιῶν — τὸ
ἵπποδρόμιον καὶ πλεῖστα ἄλλα φιλανθρωπικὰ καὶ Θεολογικὰ κα-
ταστήματα.

Ἐν τῇ πόλει τῶν Παρισίων ὑπάρχουν ὡσαύτως διάφοροι σύλ-
λογοὶ φιλομαθῶν. Τὴν πρώτην θέσιν κατέχει τὸ Ἰνστιτού-
τον διηρημένον εἰς πέντε κλάδους· ἤγουν τὴν Γαλλικὴν ἀκαδη-
μίαν, τὴν ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν, τὴν ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγρα-
φῶν καὶ τῶν γραμμάτων, τὴν ἀκαδημίαν τῶν ὠραίων τεχνῶν καὶ
τὴν ἀκαδημίαν τῶν ἠθικῶν ἐπιστημῶν. Κατὰ δεύτερον λόγον δια-
κρίνονται οἱ σύλλογοι τοῦ Διναίου, τῆς γεωλογίας, τῆς γεωργίας,
τῆς ἰατρικῆς, τῆς γεωγραφίας, τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας καὶ τῶν
ἀνατολικῶν γλωσσῶν. Δημοσιεύονται δὲ 300 ἡμερησίδες πολι-
τικαί, φιλολογικαί καὶ ἐπιστημονικαί.

Ἡ πόλις τῶν Παρισίων οὔσα ἡ διαμονὴ τῶν μεγάλων κεφαλαι-
ούχων ἀποκατέστη τὸ κέντρον ὅλων τῶν χρηματικῶν ἐργασιῶν τῆς
Γαλλίας. Μολονότι ὁ χαρακτὴρ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης δὲν
συμβιβάζεται μετὰ τὰς πολυηρὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἀγγλων καὶ Ἀμε-
ρικανῶν, οὐχ' ἦτον ὅμως ἡ βιομηχανικὴ αὐτῆς ἀνάπτυξις προο-
δεύει καὶ δύναται ν' ἀντιπαραταχθῆ μετὰ τῶν ἄλλων πολιτισμένων
ἔθνων. Εἰς Παρίσιον κατασκευάζονται ὑφάσματα παντοῖου εἴδους,
πολυτελῆ κοσμοσυρτήματα, πορτζελάναι, ζωγραφισμένα χαρτῖα,
παντοῖα εἶδη ὑαλίνων ἔργων, διάφορα σειρήτια, τάπητες, τεχνητὰ
ἄνθη, χυμικὰ προϊόντα, φυσικὰ, μαθηματικὰ καὶ ἀστρονομικὰ ἐρ-
γαλεῖα, ὠρολόγια, εἰκονογραφίαι, λιθογραφίαι, μουσικὰ εργαλεῖα
καὶ ἄλλα εἶδη πολυτελείας καὶ συρμού. Μόνον ἡ κατασκευὴ τῶν
γυναικείων σαλλίων, ὡς πρὸς τὸ ὅποιον οἱ Γάλλοι ἀπέκτησαν εἰ-
δικότητα τινά, ἀποτελεῖ σημαντικὸν κλάδον τῆς γαλλικῆς βιομη-
χανίας. Ὑπολογίζουσι 18 ἑκατομμύρια φράγκων τὴν εἰσγωγὴν
τοῦ προϊόντος τούτου. Ἐν καλὸν σάλιον ἀξιῶζει ἐνίστη 40,000
φράγκων. Ἐκ τῶν ἐπίπλων καὶ ἐκ τῶν χουστοῖκων ἔργων οἱ Πα-

ρίσιοι εἰσπράττουν 7 ἑκατομμύρια, ἡ δὲ χειροτεχνικὴ ἐξαγωγή
μόνον τῆς πόλεως τῶν Παρισίων φθάνει μέχρι 60 ἑκατομμυρίων
φράγκων, ποσὸν ὅπερ ὑπερβαίνει τὸν προϋπολογισμὸν διαφόρων
ἄλλων βασιλείων.

Οἱ μουσικοὶ τῆς πόλεως Βρέμης.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Γ. Β.)

Ἄνθρωπός τις εἶχεν ἓνα ὄνον, ὅστις ὑπηρετήσεν ἤδη αὐτὸν ἐπὶ
πολλὰ ἔτη πιστῶς, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου αἱ δυνάμεις τώρα ἐξησθένη-
σαν, ὥστε βυθμηδὸν ἐγένετο ἀνεπιτηδεύτερος εἰς ἐργασίαν. Τότε ὁ
κύριός του ἤθελε νὰ τὸν στερήσῃ τῆς τροφῆς του· ἀλλ' ὁ ὄνος ἐν-
νοήσας ὅτι δὲν ἔπνεε καλὸς ἄνεμος δι' αὐτόν, ἔσπευσε καὶ ἔλαβε
τὴν εἰς Βρέμην ὁδόν. Ἐν εἰ ἐσυλλογίζετο ὅτι δύναται νὰ γείνη
μουσικός τῆς πόλεως. — Ὅτε ἐπροχώρησε διάστημά τι, εὔρε καθ'
ὁδὸν ἓνα σκύλον τοῦ κυνηγίου πλαγιασμένον· οὗτος ἤσθμαινεν
(ἐλάφαζεν) ὡς ἐὰν ἔτρεξε καὶ ἐκουράσθη· διὰ τί ἀσθμαίνεις (λαφά-
ζεις) τόσον; εἶπεν ὁ ὄνος. — Ἄχ, εἶπεν ὁ σκύλος, ἐπειδὴ ἐγή-
ρασα καὶ καθ' ἡμέραν γίνομαι θαρύτερος καὶ εἰς τὸ κυνήγιον δὲν εἶ-
μαι πλέον ἱκανός, ὁ κύριός μου θέλει νὰ με φονεύσῃ· διὰ τοῦτο ἐγὼ
ἔφυγον· ἀλλὰ ποῦ πρέπει τώρα νὰ εὔρω τὸ ψωμί μου; — «Ἐξεύ-
ρεις τίποτε;» εἶπεν ὁ ὄνος, ἐγὼ ὑπάγω εἰς τὴν Βρέμην, ἵνα γίνω
ἐκεῖ μουσικός· ἔλα μαζῆ μου καὶ προσκολλήσου εἰς τὴν μουσικὴν.
Ὁ σκύλος ἠὲ χαριστήθη, καὶ ἐπροχώρησαν οἱ δύο περαιτέρω. Δὲν
ἐπέρασε πολὺ καὶ εἶδον εἰς τὸν ὁρόμον ἓνα γάτον, ὅστις εἶχεν ἓν
πρόσωπον ὡς τριῶν ἡμερῶν θροχερὸν καιρόν. — «Διὰ τί εἶσαι σκυ-
θρωπός;» εἶπεν ὁ ὄνος. — «Ποῖος ἡμπορεῖ νὰ ἦναι φαιδρός (χαρούμε-
νος), ὅταν κινδυνεύῃ νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του;» ἀπεκρίθη ὁ γάτος. Ἐ-
πειδὴ ἤδη ἐγήρασα καὶ οἱ ὀδόντες μου εἶνε ἀμβλεῖς ὥστε με πε-
ρισσοτέρω μου εὐχαρίστησιν κάθημαι ὅπισθεν τῆς θερμάστρας καὶ
ρογγαλίζω παρὰ νὰ κυνηγῶ ποντικούς, διὰ τοῦτο ὁ κύριός μου θέ-
λει νὰ με πνίξῃ· ἀλλὰ τώρα μία καλλιτέρα συμβουλή μοὶ εἶνε πο-
λύτιμος· τί πρέπει νὰ πράξω ἐδῶ; — «Ἐλα μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν Βρέ-
μην! σὺ γνωρίζεις τὴν μουσικὴν τῆς νυκτός· δύνασαι λοιπὸν νὰ
γίνῃς ἐκεῖ μουσικός.» Ὁ γάτος εὐχαριστήθη καὶ ἦλθε μαζῆ των.

Ἐπειτα ἦλθαν αἱ τρεῖς φυγάδες πλησίον μιᾶς αὐλῆς· ἐκεῖ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς θύρας ὁ πετεινὸς τῆς οἰκίας καὶ ἔκραζε μὲ ὄλα του τὰ δυνατά. — « Διὰ τί κράζεις τόσο δυνατά, εἶπεν ὁ ὄνος, τί ἔχεις; » — « Ἐγὼ ἔχω προφητεύσει καλὸν ἀέρα, εἶπεν ὁ πετεινός, καὶ ἔχω φυλάξει πάντοτε τόσο πιστῶς τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν ἡμέραν προμηνύσει· ἀλλ' ἐπειδὴ αὐριον Κυριακὴν θὰ ἔλθουν τινὲς προσκεκλημέοι εἰς τὸ γεῦμα, ἡ οἰκοκυρά δὲν μὲ εὐσπλαγχνίσθη διόλου, ἀλλ' εἶπεν εἰς τὴν μαγειρίσσαν ὅτι θέλει αὐριον νὰ με φάγη εἰς τὸν ζωμὸν (σουπαν), καὶ διὰ τοῦτο πρέπει σήμερον τὸ βράδυ νὰ κόψουν τὴν κεφαλὴν μου· ἰσοῦ διὰ τί φωνάζω τώρα τόσο δυνατά. » « Ἐσύ, κοκκινοκέφαλε! εἶπεν ὁ ὄνος, εὐαρεστήσου νὰ ἔλθῃς μαζί μας ὀγλίγωρα εἰς τὴν Βρέμην· καλλίτερον πράγμα βέβαια θὰ εὕρῃς παντοῦ παρὰ τὸν θάνατον. Σὺ ἔχεις καλὴν φωνήν, καὶ ἐὰν ἡμεῖς κάμωμεν ὁμοῦ μίαν μουσικὴν συμφωνίαν, θὰ ἔχωμεν μίαν τέχνην. » Ὁ πετεινὸς παρεδέχθη τὴν συμβουλήν, καὶ ἐπροχώρησεν καὶ οἱ τέσσαρες ὁμοῦ ὀγλίγωρα. Ἄλλ' οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ φιάσωσιν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν Βρέμην καὶ ἦλθον τὸ βράδυ εἰς ἓν δάσος, ὅπου ἤθελαν νὰ διανυκτερεύσουν. Ὁ ὄνος καὶ ὁ σκύλος ἐπλάγιασαν ὑποκάτω ἑνὸς δένδρου, ὁ γάτος καὶ ὁ πετεινὸς ἀνέβησαν ἐπάνω· ἀλλ' ὁ πετεινὸς ἐπέταξε μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ δένδρου, εἰς τὸ ἀσφαλέστατον δι' αὐτὸν μέρος. Πρὶν κοιμηθῆναι, παρετήρησε τὸν ἑαυτὸν του ὅτι ἦτο κυρτωμένος ὑπεράνω ὄλων τῶν ἄλλων· τότε τῷ ἰφάνῃ ὅτι εἶδε μακρὰν ἓνα σπινθῆρα (ἰσπίθα) νὰ λάμπη, καὶ εἶπε πρὸς τοὺς συντρόφους του ὅτι πρέπει βεβαίως ὄχι μακρὰν νὰ ὑπάρχη οἰκία τις, διότι φαίνεται ἐν φῶς. Ὁ ὄνος ταῦτα ἀκούσας εἶπε· « Λοιπὸν πρέπει νὰ σηκωθῶμεν καὶ νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ· διότι ἐδῶ τὸ καταγώγιόν μας (γιατάκι) εἶνε κακόν. » καὶ ὁ σκύλος εἶπε· « ναί, ὀλίγα κόκκαλα καὶ ὀλίγον κρέας θὰ ἀναπαύσωσιν ἐκεῖ τὴν πεινὰν μου. » Ἦδη ἀνεχώρησαν πρὸς τὴν χώραν, ὅπου ἦτο τὸ φῶς· εἶδαν μετ' ὀλίγον νὰ φαίνεται τὸ φῶς λαμπρότερον, καὶ ἦτο πάντοτε μεγαλύτερον. Ἔως ὅτου ἐνώπιον μιᾶς λαμπρῶς φωτισμένης ληστρικῆς οἰκίας ἔφθασαν. Ὁ ὄνος, ὡς ὑψηλότερος ἔσκυψεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔβλεπεν ἐντὸς τῆς οἰκίας. « Τί βλέπεις, φαιόθριξ (ἄχιλιάρτριχε); » εἶπεν ὁ πετεινός. — Τί βλέπω; ἀπεκρίθη ὁ ὄ-

νος· « μίαν τράπεζαν ἐστρωμένην μὲ ὠραῖα φαγητὰ καὶ ποτὰ· λησταὶ κάθηνται εἰς αὐτὴν καὶ τρώγουν καὶ πίνουν καλά. » « Καὶ τί μᾶς ὠφελεῖ τοῦτο! » εἶπεν ὁ πετεινός. — Ναί, ναί, ἄχ, νὰ εἴμεθα ἡμεῖς εἰς τὴν θέσιν των! εἶπεν ὁ ὄνος. — Τότε ἐσκέπτοντο οἱ τέσσαρες, τί ἔπρεπε νὰ κάμωσι διὰ νὰ διώξωσι τοὺς ληστας. Τέλος εὔρον ἐν μέσον· ὁ ὄνος μὲ τοὺς ἐμπροσθίους τοῦ πόδας ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ παραθύρου, ὁ σκύλος ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ ὄνου, ὁ γάτος ἐπὶ τοῦ σκύλου ἐπήδησε, καὶ τέλος ἐπέταξεν ὁ πετεινὸς ἐπάνω καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ γάτου. Ἄφ' οὗ ἔγινε τοῦτο, ἤρχισαν συγχρόνως, ἀφ' οὗ ἐδόθη τὸ σημεῖον, νὰ ἐκτελῶσι τὴν μουσικὴν των· ὁ ὄνος ὠγκάνιζεν, ὁ σκύλος ἐγαύριζεν, ὁ γάτος ἐμπαοῦριζε καὶ ὁ πετεινὸς ἔκραζεν· ἔπειτα ἐμβῆκαν οὗτοι διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου πηδῶντες τὸν κυκλικὸν χορὸν ἐπιπτον κάτω. Οἱ λησταὶ ἐνεκα τοῦ φοβεροῦ θορύβου ἔφυγον πρὸς τὰ ὄρη, καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποθέσουν εἰμὴ ὅτι φάντασμα τι ἐμβῆκεν ἐκεῖ, καὶ ἔτρεξαν μὲ μέγιστον φόβον εἰς τὸ δάσος. Ἦδη ἐκάθησαν αἱ τέσσαρες σύντροφοι εἰς τὴν τράπεζαν, ἔλαβον μὲ μεγάλην λαιμαργίαν ὅ,τι λείψανον εἶχε μείνη καὶ ἔφαγον, ἀφ' οὗ τέσσαρας ἐβδομάδας ἐπεινών.

Ἄφ' οὗ οἱ τέσσαρες μουσικοὶ ἐχώρτασαν, ἔσθυσαν τὸ φῶς καὶ ἐζήτησαν μίαν θέσιν διὰ ὕπνον, ὁ καθένας κατὰ τὴν φύσιν του καὶ τὴν ἕξιν του. Ὁ ὄνος κατεκλίθη (ἐπλάγιασεν) ἐπὶ τῆς κόπρου, ὁ σκύλος ὀπισθεν τῆς θύρας, ὁ γάτος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας εἰς τὴν ζεστήν στάκτην (ἄχηλιαν) καὶ ὁ πετεινὸς ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ ὀρνιθοτροφείου· καὶ ἐπειδὴ ἦσαν κουρασμένοι ἀπὸ τὴν μακρὰν των ὁδοπορίαν, ἐκοιμήθησαν εὐθὺς. Οἱ ἐπλησίαζον τὰ μεσάνυκτα καὶ οἱ λησταὶ μακρόθεν ἔβλεπον, ὅτι κανὲν φῶς πλέον εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἤσυχον ἐφαίνετο, εἶπεν ὁ ἀρχηγός· « Ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ φοβηθῶμεν » καὶ διέταξεν ἓνα ἐκ τῶν ληστῶν νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ καὶ νὰ ἐρευνήσῃ τὴν οἰκίαν. Ὁ ἀπεσταλμένος εὔρε τὸ πᾶν ἤσυχον, ἦλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἤθελεν ἐν φῶς νὰ ἀνάψῃ καὶ ἔλαβεν ἓν φωσφορίδιον (σπίρτον)· ἐπειδὴ δὲ τοὺς πυρῶδεις (φεγγεροὺς ὡσὰν φωτῆς) ὀφθαλμοὺς τοῦ γάτου ὡς καῖον κάρβουνον ἐξέλαβεν, ἐπλησίασεν τὸ φωσφορίδιον εἰς οὐτοὺς

διά να τὸ ἀνάψῃ. Ἄλλ' ὁ γάτος δὲν ἐγνώριζεν ἀστεῖσμους (χωρατὰ): ὤρμησεν εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἐνέπτυσε καὶ ἐτσουγγράνισεν αὐτόν. Τότε ἐτρόμαξεν αὐτὸς παρὰ πολὺ, ἔτρεξεν ἔξω ὀπίσθεν τῆς θύρας· ἀλλ' ὁ σκύλος, ὅστις ἐκεῖ ἐκοιμᾶτο, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐδάγκασεν εἰς τὸ σκέλος, καὶ ὅτε διευθύνετο ἔξω τῆς αὐλῆς πρὸς τὴν κόπρον, τῷ ἔδωκεν ὁ ὄνος ἓν κτύπημα μὲ τοὺς ὀπίσθιους πόδας· ἀλλ' ὁ πετεινός, ὅστις ἀπὸ τὴν ταραχὴν ἐξύπνησε καὶ ἦτο ἄγρυπνος, ἔκραζεν ἄνωθεν τοῦ ὄρνιθοξύλου: « κικερίκι! » Τότε ἔτρεξεν ὁ ληστής, ὅσον ἠδύνατο τάχιστα πρὸς τὸν ἀρχηγὸν καὶ εἶπε: « Ἄχ, εἰς τὴν οἰκίαν κάθεται μία τρομερὰ φαρμακεύτρια, ἡ ὁποία μὲ ἐνέπτυσε καὶ μὲ τοὺς μακροὺς δακτύλους ἐξέσχισε τὸ πρόσωπόν μου, καὶ πρὸ τῆς θύρας στέκεται ἄνθρωπός τις μὲ ἓν μαχαίριον, ὅστις μὲ ἐκέντησεν εἰς τὸ σκέλος· καὶ ἐπὶ τῆς αὐλῆς κοιμᾶται ἓν μαῦρον τέρας τὸ ὁποῖον μὲ ἔχει κτυπήσει μὲ ἓν ξύλινον ρόπαλον· καὶ ἄνω ἐπὶ τῆς στέγης κάθεται ὁ δικαστής, ὅστις κράζει: φέρετέ μοι τὸν κακοῦργον ἐδῶ! » Διὰ τοῦτο ἔτρεξα νὰ ἔλθω ταχέως ἐδῶ. »

Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἐπλησίασαν πλέον οἱ λησταὶ εἰς τὴν οἰκίαν. Οἱ τέσσαρες μουσικοὶ τῆς Βρέμης ἀποκατεστάθησαν τόσον καλὰ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὥστε δὲν ἤθελον πλέον νὰ ἐξέλθωσι, διότι ἐκεῖ καὶ τροφὰς εὔρον, καὶ κίνδυνον τῆς ζωῆς των κανένα πλέον δὲν διέτρεχον.

Ὁ μυροπώλης Πέρσης.

« Δι' ἐγὼ ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν. »

Ἄνθηρός τις νεανίας, τῆς Περσίας μυροπώλης
 Τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὅλας διερχόμενος τὰς πόλεις,
 Τὰς εὐώδεις του φιάλας εἰς τὸν κόσμον ἐπωλοῦσεν.

Ἡ Περσία φέρει σάλια καὶ μυρωδικὰ καλά,
 Ἄτινα κ' εἰς ξένους τόπους δίδουν χρήματα πολλά.

Καὶ ὁ νεανίσκος οὗτος εὐειδῆς ὢν εἰς τὴν ὄψιν
 Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο εἶχεν ἀξιόλογα προκόψειν·

Ἄνω κάτω μὲ τὸν κόσμον ἐπαιζε καὶ ἐγελοῦσεν.

Εἶχ' ὀξύνοισιν μεγάλην, τρόπον εἰς τὴν ὀμιλίαν,
 συμπεριφορὰν ὠραίαν, ὑψηλὴν τὴν φαντασίαν,
 Ὡς νὰ εἶχε τὴν Εὐρώπην ὡς μητέρα του γνωρίσει.

Ποῦ Εὐρώπῃ, ποῦ Περσίᾳ, μολοντοῦτο εὐγενῆ
 Φήμην ἔλαθον τὰ μῦρα καὶ τοῖς πᾶσι προφανῆ.

Καὶ ὁ Πέρσης νεανίας, εἰς διάστημα ὀλίγον,
 Ἦλπιζε νὰ ἀπολαύσῃ, ἐργαστήριον ἀνοίγων.
 Ἦλπιζε νὰ γείνη Κροῖσος καὶ μεγάλως νὰ πλουτήσῃ.

Φαντασία, φαντασία, ὦ θεὰ ἡ ἀπατῶσα,
 Φαντασία, πλέον παῦσε, μὲ τοὺς νέους σου γελῶσα·
 Πόσον τυραννεῖς δὲν βλέπεις ὀπαδοῦς σου τοὺς ὠραίους!

Καὶ ὁ Πέρσης εἰς τὸν νοῦν του χρήματα ἀναπολεῖ·
 Δι' αὐτὰ κ' ἐνῶ κοιμᾶται κ' ἐγειρόμενος λαλεῖ.

Ἐλαία ἔχει μίαν στάμνον· πῶς νὰ κάμῃ νὰ πλουτήσῃ;
 Ἄν τὰ ἔλαιά του ταῦτα λειανικῶς ὅλα πωλήσῃ,
 Θὰ κερδίσῃ. Ἐφουσκώθῃ μὲ διαλογισμοὺς ματαίους.

Μελετῶν δ' οὕτω, τὴν στάμνον ἔβαλεν ἐνώπιόν του,
 Κ' ἤρχισε πάλιν νὰ κάμῃ ὄλον τὸν συλλογισμόν του·
 Ἄν τὴν στάμνον μου πωλήσω λειανικῶς καὶ εἰς φιάλας

(Ἄλλα βόσκοντα: οἱ βόες, ἄλλα βόσκει' ὁ ζευγᾶς,
 Καὶ ὁ δαίμων ἀνατρέπει τῶν ἀνθρώπων τὰς βουλάς).

Χρήματα πολλὰ θὰ κάμω καὶ μ' αὐτὰ εἰς τὴν Περσίαν
 Ἐπιστρέφω καὶ συστήνω μίαν μεγάλην ἑταιρίαν,
 Εἰς ἐμπορικὰς ἐμβαίνω ὑποθέσεις καὶ μεγάλας.

Μεγαλέμπορος θὰ γείνω εἰς καιροῦ ὀλίγον χρόνον,
 Θὲ νὰ δίδω, θὲ νὰ παίρνω καὶ χωρὶς μεγάλων πόνων,
 Εἰς τὸν κολοφῶν ἐπάνω μίαν ἡμέραν θὲ νὰ φθάσω,

(«Μὲ τοὺς λόγους κτίζω πόλεις καὶ κονάκια λαμπρὰ»
Χωρικός ἐχθὲς τὸ βράδυ ἐτραγῶδει λιγυρὰ),

Βιθμηδὸν θὰ γείνω πρῶτος καὶ μεγάλως θὰ πλουτήσω,
Ἄγροκήπια ὠραία καὶ παλάτια θὰ κτίσω.

Μὲ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἀταπόκρισιν θὰ πιάσω.

Ἰππρέτας καὶ ἀμάξας ἡ αὐλή μου θὰ γεμίση·
Καὶ ὁ κόσμος τῶνομά μου τὸ μεγάλων θὰ τιμήση·

Νά τοι! ὅλοι θεὸς νὰ λέγουν, καὶ ἐγὼ δὲ καμαρόνων,

(Τὸ μὲν πνεῦμα προθυμεῖται, τὰ αἰθέρια ζητεῖ,
Τὸ δὲ σῶμα νὰ τὸ φθάση τρέχει, πλὴν ἀδυνατεῖ . . .)

Τί χαρὰ! εἰς τόσα πλούτη θεὸς νὰ ἤμικι καθυμνέμενος,
Ἄξιος γαμβρὸς εἰς ὅλας τὰς Κυρίας φημισμένος.

Τῶνομά μου θεὸς νὰ ἦνε ἐν Περσίᾳ ἐν καὶ μόνον.

Ἀπὸ ὅλας θέλω στέρξει ἕνα πάρω τὴν πλουσίαν,
Σοβαρῶς θὰ ἐπιβάλλω ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐξουσίαν,
Καὶ σκληρῶς νὰ μ' ὑπακούη θέλω νὰ τὴν συνειθίσω.

(Τὴν Κυπάρισσον τὴν βλέπεις, ὅταν κλίνη κεφαλῆν;
Τῶν πλουσίων νεανίδων ὁμοιάζει τὴν φυλὴν).

Θέλω δὲ ἀπ' ἕνα πρῶτον τὴν ὑπακοὴν νὰ ἔχῃ·
Εἰς τὰς προσταγὰς μ' ἀμέσως, ὡς στίχμαλως νὰ τρέχῃ . . .
Εἶδὲ μὴ καὶ ἀπειθήσῃ, κάτω μιαν θὰ τὴν κρημνίσω . . .

Οὕτω λέγων καὶ τὴν στάμνον μὲ τὸν πόδα του κτυπήσας,
Τὴν ἐσύτρωψεν ἀμέσως μὲ αὐτὴν κάτω κρημνίσας.
Τὰς ὠραίας του ἐλπίδας, τὰ μεγάλα σχέδιά του.

(Τὴν ἐλπίδα ἡ Πανδώρα εἰς κιβώτιον κρατεῖ,
Καὶ τυρλὴ ἡ τύχη τρέχει ἐπὶ σφαίρας καὶ πατεῖ.)

Καὶ ὁ Πέρσης εἰς μιὰν ὥραν εἶδε νὰ ἀπολεσθῶσι(ν)
Ὅλοι αἱ χροσταὶ ἐλπίδες καὶ ἀπ' ἐμπρός του νὰ χαθῶσι!
Νεολαία! ὠφελήσου ἀπ' αὐτὸ τὸ μάθημά του!

Ἰούνιος, 1870.— ΣΟΦΙΑ θυγάτηρ ΛΑΜΠΙΣΗ.

Ὁ ἄνθρωπος

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ. Ἄθηνᾶ, πῶς σὰς ἐφάνη ὁ λόγος τοῦ κυρίου Κα-
ρολλίδου; εἶδατε τὸν ἀρ. 1592 τῆς Ἀμαλθείας;

ΑΘΗΝΑ. Ναί, Δημόσθενες, τὸν ἀνέγνωσα καὶ μοὶ ἐφάνη ἐξαίρε-
τος. Εἶνε γραμμένος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν καὶ δυσκολεύεται
τις ὀλίγον εὐθύς νὰ τὸν ἐνοήσῃ· ἀλλ' ἐν τούτοις τὸ θέμα του, σὰς
βεβαιῶ, εἶνε ἐξαίρετον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἔτσι ἔ; μὴ μὲ λωλάνης.

ΔΗΜ. Μάλιστα, κύριε· ἡ Ἄθηνᾶ ἔχει δίκαιον.

ΑΝΤ. Ὡχ! ἀδελφέ· μὲ τὰς ἐφημερίδας σου πάλιν καὶ μὲ τοὺς
λόγους σου. Δὲν ἀφίνεις νὰ ποῦμε τίποτε νὰ γελάσωμε; σήμερον
εἶνε ἑορτή.

ΑΘ. Ἰσα ἴσα, φίλτατε, σήμερον, ὅπου εἶνε ἑορτὴ καὶ δὲν ἔχο-
μεν ἀσχολίας, πρέπει νὰ σπουδαιολογήσωμεν ὀλίγον. Τὰς καθη-
μερινὰς ὅλας ἐργαζόμεθα διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ σώματος· ἐὰν καὶ τὰς
ἑορτὰς ἐξοδεύωμεν εἰς ἀστεῖα καὶ γέλωτας, διὰ τὴν ψυχὴν λοιπὸν
πότε θὰ συλλογισθῶμεν;

ΑΝΤ. Σεῖς οἱ δύο ἀδελφοὶ πολὺ ὁμοιάζετε. Ἀγαπᾶτε νὰ φιλο-
σοφῆτε πάντοτε. Ἐμένα πάλιν μ' ἀρέσει ἡ διασκέδασις. Σ' τὰ στενὰ
διόλου δὲν ἔρχομαι, στενοχωροῦμαι.

ΔΗΜ. Διότι, φίλε Ἀντώνιε, δὲν ἠθελήσατε ποτὲ νὰ συνηθίσητε
τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ φαγητοῦ· ἀλλὰ συγχωρήσατέ μοι νὰ σὰς εἶπω
ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς ἣν ἄλλοτε εἶχεν εὐρεθῆ ὁ μα-
καρίτης Μπερτόδολος, ὁ ὁποῖος ἤθελε πάντοτε νὰ τρώγῃ φασούλια,
καὶ ἂν ποτε ἔτρωγε κρέας, ὁ διοργανισμὸς του ὅλος ἐγίνετο ἄνω
κάτω· ἡσθένει ὁ δυστυχής.

ΑΝΤ. Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Δημόσθενες! Δὲν ἐπερίμενα ποτὲ
τοιαύτην ἀπὸ σὰς φιλοφρόνησιν. Λοιπὸν, ὡς βλέπω, ἐγὼ μαζί σας
δὲν θὰ τὰ ψήσω. Φροντίσατε ν' ἀραβωνίστητε τὴν ἀδελφὴν σας μὲ
κανέναν ἄλλον, ὁ ὁποῖος νὰ εἴμπορῇ νὰ χωνεύῃ τοιαύτας προσβολὰς·
ἐγὼ δὲν εἴμπορῶ· adieu . . . . . adieu διὰ παντὸς Ἄθηνᾶ.

ΑΘ. Καλὲ Δημόσθενες, τί ἐκάματε τώρα; Ἐφυγε καὶ ἔφυγε δὲ

καταθυμωμένος ! . . . . . Είμαι τῆς ἰδέας ὅτι τὰ ὅσα εἶπε τὰ εἶπε μὲ τὰ σωστά του . . . . . Εὐλογημένη, δὲν ἔπρεπε νὰ . . . .

ΔΗΜ. Μένετε ἤσυχος, ἀδελφή μου· ἐγὼ πάλιν θὰ τὰ διορθώσω. Ἄς ἐπανέλθωμεν τῶρα εἰς τὸ προκείμενον. Κατὰ τί σᾶς ἠύχαρίστησεν ὁ λόγος τοῦ κυρίου Καρολίδου :

ΑΘ. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων μὲ ἠύχαρίστησεν, εἶνε ὅτι ἐν αὐτῷ εἶδα συνηνωμένους τοὺς τῆς θύραθιν φιλοσοφίας Ἄριστοτέλην καὶ Πλάτωνα μετὰ τῶν τῆς ἔσθθεν Πέτρου καὶ Παύλου. Αὐτὸ μοὶ ἐπροξένησε τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν, διότι σήμερον, ἀδελφέ, εἶνε τρομερὸν πρᾶγμα ἢ ἀντιπάθεια, τὴν ὁποίαν οἱ λόγοι μας ἔχουσιν εἰς τὰ θρησκευτικά.

ΔΗΜ. Κατὰ τοῦτο ἔχετε δίκαιον· ἀλλὰ τὸ θέμα κυρίως τοῦ λόγου ἐπροξέχτε ποῖον εἶνε;

ΑΘ. Νομίζω ὅτι εἶνε ὁ ἄνθρωπος.

ΔΗΜ. Ναί, ἀδελφή μου. Εἶδατε ὁποῖον τῷ ὄντι δημιουργημα εἶνε ὁ ἄνθρωπος; . . . . Πόσον ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος παρεγνώρισεν ἑαυτόν! Πόσον τὸ τελειότατον καὶ θεοειδέστατον τοῦτο πλάσμα ἀδικεῖ ἑαυτό! . . . . . Εἶδατε τὸν Ἀντώνιον μας; δότε τῷ ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας νὰ ἐργάζεται ὡς Ἐἴλωρ ἐν τῷ γραφείῳ του πότε μὲ τὰ κατάστιγά του, πότε μὲ τὰς λίρας του, πότε μὲ τὰς ἐπιστολάς του, πότε μὲ τὰ ἐμπορεύματα καὶ τοὺς ἀχθοφόρους του, καὶ πάρετε τὴν ψυχὴν του. Ἐξῆλθεν ἐκείνης τῆς εἰρκτῆς, ἣν ὀνομάζει γραφεῖον του; τότε θέλει νὰ διασκεδάσῃ· νὰ ἀστείευθῇ, νὰ γελάσῃ, νὰ ἔλθῃ νὰ περάσῃ ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τῆς μνηστῆς του, νὰ περιπατήσῃ, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν λέσχην ἢ ἀδολεσχίση καὶ καθεξῆς. Ἄμα θελήσῃτε ὅμως νὰ τῷ ἀνοίξῃτε ὀμίλιαν ἔξω τοῦ κύκλου τῆς ὕλης, ὦ! τὸν ἐχάσατε. Εὐθύς τὸν πῖλον καὶ δρόμο!

ΑΘ. Καὶ μήπως ἐν τῷ Ἀντωνίῳ, Δημόσθενες, συγκεντροῦται ὁ ἄνθρωπος; Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰσιν ὡς ὁ Ἀντώνιος;

ΔΗΜ. Δὲν σᾶς λέγω τὸ ἐναντίον· ἀλλὰ δυστυχῶς . . . . . Μολαταῦτα ἄς ἐξακολουθήσωμεν. Ὁ πάντων εὐγενέστατος καὶ κατὰ λόγον αὐτοτελής ἄνθρωπος!

ΑΘ. Ναί· διατί ὀνομάζει αὐτοτελεῖ τὸν ἄνθρωπον; Τί σημαίνει ἡ λέξις;

ΔΗΜ. Ἡ φιλοσοφία παραδέχεται δύο εἰδῶν αἰτίας, ἐὰν ἐνθυμῶμαι καλῶς: αἰτίας αὐτοτελεῖς καὶ αἰτίας συναιτίους. Ὁ Θεὸς εἶνε αἰτία αὐτοτελής· οἱ δύο βίαιες, οἱ κινῶντες τὸ ἄροτρον, εἰσιν αἰτίαι συναίτιοι. Ἡ λέξις ὅθεν αὐτοτελής σημαίνει αὐθύπαρκτος, αὐτεξούσιος, ἐλεύθερος. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐλεύθερος καὶ μολαταῦτα δεσπόζεται ὑπὸ τοσοῦτων παθῶν! Δυστυχῆ ἄνθρωπε, πόσον παρεγνώριστες σεαυτόν! !

ΑΘ. Ἐνθυμοῦμαι, Δημόσθενες, ὅτι ὁ κ. Καρολίδης διαιρεῖ τὰ ὄντα εἰς δύο μεγάλας τάξεις: εἰς τὴν ἀνόργανον φύσιν καὶ τὴν ἐνόργανον.

ΔΗΜ. Μάλιστα. Τὴν δ' ἐνόργανον πάλιν εἰς τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα, ὧν τιμιώτατον ὁ ἄνθρωπος, κεκοσμημένος τῷ δώρῳ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ἐν τῷ πράσσειν ἐλευθερίας εἰς ἐκλογὴν.

ΑΘ. Ναί· ὀνομάζει αὐτὸν «τὸ κάλλιστον τῆς φύσεως προϊόν.»

ΔΗΜ. Καὶ δικαίως, διότι μόνος ὁ ἄνθρωπος ὀνομάσθη «μικρὸς κόσμος» ὡς συγκεφαλαιῶν ἐν ἑαυτῷ τὴν φύσιν πᾶσαν. Μόνος αὐτὸς προώρισται ἵνα δεσπόζῃ διὰ τοῦ λογικοῦ του ἐπὶ ὅλων τῶν ἐπὶ γῆς κτισμάτων καὶ μόνος τῶν ἄλλων πάντων ἔχει αἴσθησιν ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, δικαίου καὶ ἀδίκου, καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, ἀληθοῦς καὶ ψευδοῦς. Μόνος ὁ ἄνθρωπος συνέστητε κοινωνίας· διεκόσμησε πόλεις· ἐπενόησε τέχναι· ἐδημιούργησεν ἐπιστήμας· μετεχειρίσθη γλῶσσαν, ἥτις εἶνε τὸ θαυμασιώτατον τῶν ὀργάνων, ὅσα ἐφεῦρε!

ΑΘ. Τῷ ὄντι ἡ γλῶσσα εἶνε τὸ θαυμασιώτατον ὄργανον. Ὑποθέτατε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ὅλα ὅσα τὸν διαστέλλουσι τῶν ἄλλων ζώων, δὲν εἶχεν ὅμως τὴν γλῶσσαν· ὦ! τί κόλασις, Δημόσθενές μου, δὲν θὰ ἤξευρα τί φρονεῖς· δὲν θὰ ἠδυνάμην ποτὲ τίποτε νὰ μάθω παρ' οὐδενός. Πῶς θὰ ἠδυνάμην νὰ σ' ἐρωτήσω; πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ μ' ἀποκριθῆς;

ΔΗΜ. Ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔμενε πάντοτε μὲ γνώσεις τὰ μάλιστα περιορισμένας.

ΚΑΤΗΓΚΩ. Ὡχ! ἀδελφέ· καλλίτερα νὰ ἔλειπεν ἡ γλῶσσα, διότι τότε θὰ ἔλειπεν καὶ σχολεῖα καὶ βιβλία καὶ διδασκαλίαι καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ μωρολογήματα! Πόσον θυμόνω, ὅταν συλλογιζώμαι ὅτι

αὔριον πάλιν θά ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον· τίς βαρύνεται πάλιν ν' ἀκούῃ. Καί ἔπειτα, ἀδελφέ, δὲν εἶνε μία· ἢ μία ἐξέρχεται, ἢ ἄλλη εἰσέρχεται· ἢ μία τελειώνει, ἢ ἄλλη φθάνει. Καμμιά φορά μαλλόνουν· ἢ μία ἀπ' ἐξω κτυπᾷ τὴν θύραν, ἢ ἄλλη ἀπὸ μέσα φωνάζει «δὲν ἐτελείωσα!!!»

ΟΛΟΙ. Χᾶχ! ἄχ! ἄ!

ΚΑΤ. Σᾶς βεβαιῶ· ἐνίστε μοῦρχεται νὰ ταῖς φάγω ἀπὸ τὸ κακό μου. Πότε θά μεγαλώσω νὰ βῶ ἀπὸ τὸ σχολεῖό, νὰ γλυτώσω δι' ὄνομα Θεοῦ ἀπὸ τοῦτο τὸ βάσανο.

ΑΘ. Μὴ λυπηῖσαι, ἀδελφή μου. Πλησιάζεις πλέον. Εἶσαι δέκα πέντε, καὶ τριάντα, σαράντα πέντε. Σαράντα πέντε ἐτῶν δὲν θά ἦσαι πλέον μεγάλη;

ΚΑΤ. Ἐπρόκοψα! ἢ δουλειά μου πάει γαῖτανι.

ΔΗΜ. Ἀθηνᾶ, αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον εἰμπορεῖ νὰ μᾶς βραδυάσῃ. Ἄς ἀφίσωμεν τὴν Κατήγκω μὲ τὰς ἰδέας της. Ὁ ἄνθρωπος ἐπαξίως ὠνομάσθη ἄνθος τῆς δημιουργίας, διότι, ἐκτὸς τῶν ὅσα εἶπομεν, αὐτὸς μόνος ἐλάτρευσε τὸν δημιουργόν καὶ μόνος αὐτὸς εἶνε ἐπιδεκτικὸς τελειοποιήσεως· μόνος αὐτὸς τέλος φαίνεται τῶ ὄντι εἰκῶν τοῦ Θεοῦ. Μόνος ἐδημιουργήθη τοιοῦτος, ὥστε νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ ὑψόνη τοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς τοὺς ἀστέρας.

ΑΘ. Ναί, εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ λόγου του ἀναφέρει ὁ κ. Καρολίδης τὸν ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ του λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, θεωρῶν τὰ κτίσματα, καθαρᾶ τὴν αἰδίον τοῦ Θεοῦ δύναμιν καὶ οὕτω καθίσταται ἀναπολόγητος ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν.

ΔΗΜ. Μάλιστα. Ἄλλ' ἐνθυμεῖσθε τί λέγει παρακατιόν;

ΑΘ. Τί;

ΔΗΜ. Λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ νοῦς θεωρεῖ, καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ νοῦς εἶνε ὅστις δύναται καὶ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον εὐσεβῆ.

ΑΘ. Βέβαια, καὶ διὰ τοῦτο ὅσον μᾶλλον ἀνεπτυγμένος ὁ νοῦς, τόσον καὶ εὐσεβέστερος ὁ ἄνθρωπος.

ΚΑΤ. Ὅλον τὸ ἐναντίον μάλιστα. Ὅσον περισσότερα γράμματα μανθάνουν οἱ ἄνθρωποι, τόσον ἀσεβέστεροι γίνονται. Ὄστε καλλιτέρα νὰ ἔλειπαν τὰ σχολεῖα. Αὔριον πάλιν ξημερώνει Δευτέρα· τί δυστυχία!

ΑΘ. Μοὶ φαίνεται, Δημόσθενης, ὅτι ἔχει δίκαιον τώρα ἡ Κατήγκω.

ΔΗΜ. Δὲν ἔχει δίκαιον, Ἀθηνᾶ· διότι ὅσοι ἔμαθαν πολλὰ γράμματα δὲν σημαίνει ὅτι ἀνέπτυξαν καὶ τὸν νοῦν των. Ἄλλο νὰ μάθῃς πολλὰς γλώσσας καὶ ἐν γένει ὅλα τ' ἀποτελοῦντα τὴν λεγομένην ψευδοπαιδείαν, καὶ ἄλλο νὰ σπουδάσῃς τὸ θεϊκότατον ἐκεῖνο μάθημα, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν φιλοσοφίαν. Μόνη ἡ φιλοσοφία εἶνε ἥτις ἀναπτύσσει τὸν νοῦν. Ὁ φιλόσοφος Πλάτων λέγει (Θεαίτ. 176_a Πολιτ. 10, 610) ὅτι σκοπός, δι' ὃν ζῆ ὁ ἄνθρωπος, εἶνε νὰ ἐξομοιωθῆ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον πρὸς τὸν Θεόν. Τοῦτο δ' ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς φιλοσοφίας· διότι, δι' αὐτῆς τελειότεροι γινόμενοι, «καὶ τὸ θεῖον σαφέστερον νοοῦμεν, καὶ συνῆδᾶ τῇ θείᾳ βουλῇσει πράττομεν, καὶ ὁμοιότεροί πως αὐτῷ κατὰ τὸ δυνατόν γιγνόμεθα, καὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ κοινωνοῦμεν.»

ΚΑΤ. Κάμποσο ἴληνικὰ τάκοψε!

ΑΘ. Σιώπα, διότι πλησιάζεις νὰ κατασταθῆς ἀνυπόφορος καὶ φοβοῦμαι μὴ ἀναγκασθῆς νὰ μᾶς δείξῃς τὴ ράχι καθὼς καὶ ὁ . . .

ΚΑΤ. Κύρ Ἀντώνης;

ΑΘ. Σιωπή, παρακαλῶ.

ΔΗΜ. Κοινωνοῦντες δὲ τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ, εὐδαίμονες καὶ μακάριοι τοῦ αἰετοῦ χρόνου γιγνόμεθα, τῶν θείων (ἢ δυνατόν) ἀπολαύοντες τελειότητων.

ΚΑΤ. Ἐνύσταξα μὲ τὰ ἴληνικὰ σας· καλὴ νύκτα.

ΔΗΜ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐν τῷ παρόντι βίβῃ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ ἐντελῶς τοῦτο ὁ ἄνθρωπος, ἄρα ὑπάρχει ἄλλος βίος διάφορος τοῦ παρόντος, εἰς ᾧ τάχα τοῦ ἐφετοῦ τευξόμεθα, κρεῖττονος καὶ θειοτέρας μεταλαβόντες φύσεως·

ΑΘ. Μοὶ φαίνεται ὅτι καὶ ἡ φύσις τοιαυτὰ τινα μᾶς διδάσκει.

ΔΗΜ. Βέβαια. Διότι ἡ γῆ, καθὼς λέγουσι, μέχρι σήμερον ἤλαξε πολλὰς μορφάς, μεταβαίνουσα πάντοτε ἀπὸ κατωτέρας εἰς ἀνωτέραν· ἄρα καὶ αὕτη, τὴν ὁποίαν ἔχει σήμερον, θά μεταβληθῆ. Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ἡ Ἁγία Γραφή, ἥτις μᾶς ὑπόσχεται πολιτείαν καινὴν ἐν γῆ καινῇ, ἔνθα ἐμφανῶς τὸ θεῖον ὁφόμεθα·

ΑΘ. Φίλιππατέ μοι Δημόσθενης! εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου του τῷ

ὄντι ὁ κ. Καρολίδης μὲ κατεγοήτευσεν· εἶνε τῇ ἀληθείᾳ καὶ χριστιανὸς καὶ φιλόσοφος. Ἐνθυμεῖσθε; Ἄφοῦ στείλη εἰς κόρακας τοὺς πρεσβεύοντας οἱ αὐτόματο; καὶ μηχανικὴ ἐνέργεια τῆς καλουμένης ὕλης κινεῖ καὶ τὴν φύσιν σύμπασαν καὶ αὐτούς, ὁμολογεῖ ὅτι παραδέχεται ἐν ἐλπίσιν ἀγαθαῖς ἀνάσσιασιν νεκρῶν καὶ ζωνῶν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ἄτοπον ἀποκηρύττων τὸ σύστημα τῶν ψευδοδοξούντων ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετὰ θάνατον μηδενίζεται. Σᾶς βεβαιῶ, ἀδελφέ μου, ὅτι λίαν εὐχαρίστως θ' ἀντήλαττα μὲ τοιοῦτον νέον τὸν ὑλιστὴν Ἀντώνιον, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ κακὴ μου τύχη μὲ ἔρριψε.

ΔΗΜ. Ἐχετε δίκαιον, ἀδελφὴ μου, νὰ παραπονησθε· ἀλλ' ἂν πρέπει νὰ παραπονησθε κατὰ μιᾶς τύχης, τὴν ὁποίαν νὰ ὀνομάζετε κακὴν, τοῦτο δὲν ἐννοῶ.

ΑΘ. Αὐτὸ εἶνε μία συνήθεια τῆς γλώσσης, Δημόσθενες. Διπλαρὴ παραπονοῦμαι κατ' ἑμαυτῆς, ἡ ὁποία φαίνεται δὲν ἐρρόντισα νὰ ἐκπληρώσω ὅσον ἔπρεπε τὰ καθήκοντά μου καὶ πρὸς τιμωρίαν μου μ' ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς ἕνα Ἀντώνιον, ὁ ὁποῖος νὰ μὲ βασανίζῃ μὲ τὰς ἀνοήτους ἰδέας του.

ΔΗΜ. Ἐκεῖνος Σᾶς ἄφρισε τὸ τελευταῖον adieu, λοιπὸν καὶ σεῖς λησμονήσατέ τον.

ΑΘ. Τοῦτο εἶνε ἀδύνατον· τὸν ἠρραβωνίσθη ἅπαξ, ἐτελείωσεν. Ἐπειτα ὁ εὐλογημένος ἔχει καὶ λίρας πολλὰς, μὲ τὰς ὁποίας ἐγὼ ἐλπίζω νὰ κατορθώσω πλεῖστα ὅσα καλὰ! Πρὸ πάντων ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν δύναμαι οὔτε στιγμὴν νὰ μὴ συλλογίζωμαι, εἶνε τὸ ὄρφανοτροφεῖον, φίλτατε ἀδελφέ, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε . . . δὲν ἔπρεπε νὰ λείπη ἀπὸ τὴν πατρίδα μας!

ΔΗΜ. Καὶ δὲν ἔχομεν ὄρφανοτροφεῖον;

ΑΘ. Οὐδὲλως μάλιστα. Ὁρφανοτροφεῖον ποτὲ δὲν θὰ ἔχωμεν, ἂν πρῶτον δὲν ἀποκτήσωμεν τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένην οἰκοδομήν, καὶ ἐκφράζω τὸ παράπονόν μου κατὰ τῆς Ἐφορίας, ἥτις οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοῦ Μέντορος τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο παιγνίδιον. ὦ! μετὰ πόσης ἀνυπομονησίας ἀναμένω εἰσέτι τὸν εἰσπράκτορα νὰ μοὶ παρουσιάσῃ τὴν ἀπόδειξιν, περὶ τῆς ὁποίας ἐν τέλει τῆς διατριβῆς ἐκείνης γίνεται λόγος!!

ΔΗΜ. Τὸ πιστεύω, ἀφοῦ μάλιστα ὑπάρχει καὶ ἡ ἰδέα τοῦ κέρδους, καὶ κέρδους 50 λιρῶν ἀπέναντι ἡμισείας.

ΑΘ. Τὸ κατ' ἐμέ, φίλτατε, ἐὰν κερδήσω, τὸ κέρδος θὰ δοθῇ πάλιν ἐκεῖ ὅπου πρέπει· δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ταμεῖον μου. Ὡστε οὐδεμία τοιαύτη ἐλπίς μὲ κάμνει νὰ ἐπιθυμῶ τὸ πράγμα, ἀλλ' ἀπλῶς διότι βλέπω ὅτι δι' αὐτοῦ ἐξαιρετὰ οἱ φιλόρφανοι διασκεδάζοντες θὰ ἡδύναντο ν' ἀνεγείρῳσιν ὄρφανοτροφεῖον χωρὶς νὰ ἐπιβαρυνθῶσι καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ τοῖς γίνῃ ἐπαισθητόν.

ΔΗΜ. Χαίρω πολὺ, ἀδελφὴ μου, διὰ τὰ φιλόφρονα σου αἰσθήματα· ἀλλὰ μὴ ἀπελπίζεσαι. Πιθανὸν ἡ σεβαστὴ Ἐφορία νὰ σκέπτεται ἐπ' αὐτοῦ.

ΑΘ. Ἄμποτε.

Περὶ ἐγέρσεως ἐκ τῆς κλίνης καὶ κατακλίσεως.

Ὁ ὑπερβολικὸς ὕπνος συνειθίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν τρυφῆλὸν καὶ φιλήδονον βίον καὶ ἐκθέτει αὐτὸν εἰς ὄλους τοὺς κινδύνους, οἵτινες ἀπ' αὐτοῦ δύνανται νὰ προκύβουν. Ἐξ ἄλλου ὁ ἄνθρωπος, εἰς ὁποίαν κατάστασιν καὶ ἂν εὐρεθῇ, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ἐγεννήθη διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ ὅτι ἅμα ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ χροεωστῆ νὰ παραδίδεται εἰς αὐτήν. Ἐπτὰ ὥραι ἀναπαύσεως ἐπαρκοῦν πρὸς ἀναψυχὴν τοῦ σώματος, ἐκτὸς ἐὰν διαρκούσης τῆς ἡμέρας εἰργάσθημεν περισσότερον τοῦ δέοντος. Καθῆκον λοιπὸν ἔχομεν νὰ ἐγειρώμεθα ἐκ τῆς κλίνης περὶ τὸν ὄρθρον καὶ εἰς τοῦτο πρέπει νὰ συνειθίζωμεν τὰ τέκνα ἡμῶν ἐκ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, ἐκτὸς ἐὰν κωλύωνται ὑπὸ ἀσθενείας τινός.

Τὸ πρῶτον πράγμα, ὑπερ ὀφείλομεν νὰ κάμνωμεν ἅμα ἐξυπνήσωμεν, εἶνε νὰ προσφέρωμεν τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ παρακλῶμεν αὐτὸν ἐνδομύχως μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας. Ἀκολούθως πρέπει νὰ ἐξερχώμεθα ἐκ τῆς κλίνης μετὰ τῆς θεούσης κοσμιότητος καὶ νὰ μὴ καταγινώμεθα εἰς ξένας ὑποθέσεις καὶ εἰς περιττὰς συνομιλίαις.

Μόλις τὰ τέκνα ἐγερθῶν καὶ ἐνδυθῶν ὀφείλουν νὰ ἀπομνημονεύ-

ωσι τὰς ἐν χορήσει προσευχὰς των. Οὐδεμία πρόφασις δύναται ν' ἀπαλλάξῃ τὸν Χριστιανὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος. Εἶνε ἀπρεπὲς νὰ ἐπιτρέπωμεν εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν νὰ προσεύχωνται καθ' ὃν καιρὸν ἐνδύωνται. Ὁ Θεὸς δὲν ἀπαιτεῖ τὴν κίνησιν τῶν χειλέων ἀλλὰ καρδίαν καθαρὰν, καὶ ἡ στάσις τοῦ Χριστιανοῦ καθ' ἣν ὦραν προσεύχεται πρέπει νὰ ἐμφανίῃ τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν, ἣν ἔχει περὶ τῆς ἀπεριόριστου αὐτοῦ μεγαλειότητος.

Ὁφείλομεν ὡσαύτως νὰ συνειθίζωμεν τὰ τέκνα ἡμῶν νὰ χαιρετοῦν πρὶν πλαγιάσων τοὺς γονεῖς αὐτῶν καὶ διδασκάλους, πρὸς τοὺς ὁποίους χρεωστοῦν τὴν ὑπαρξιν καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν ἀνάπλασιν.

Εἶνε ἐγκληματικὴ ἔλλειψις νὰ πλαγιάζῃ τις χωρὶς νὰ προσφέρῃ τὴν λατρείαν του εἰς τὸν Θεὸν καὶ χωρὶς νὰ εὐχαριστῇ αὐτὸν διὰ τὰ δῶρα, ἅτινα δαφιλῶς μᾶς χορηγεῖ.

Περὶ ἐνδυμασίας

Ἐνδυόμενοι, πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα ὅτι ἡ ἀμαρτία ἐχάραξεν ἐπὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν τὴν δυσμορφίαν τῆς ὥς ἐκ τούτου, καὶ διὰ νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὸν Θεὸν νόμον ὅστις ρητῶς μᾶς τὸ προστάζει, πρέπει νὰ καλύπτωμεν αὐτὰ μετὰ κοσμιότητος καὶ εὐσχημοσύνης.

Ὅσοι κάμνουν χρῆσιν ἄλλων χειρῶν διὰ νὰ ἐνδυθοῦν ἀποκαλύπτουν μωρὰν ἀλαζονείαν ἢ ἐπονεϊδίον μαλακότητα.

Μόλις τὰ τέκνα δύναται ἐλευθέρως νὰ κάμνουν χρῆσιν τῶν χειρῶν των πρέπει νὰ συνειθίζωμεν αὐτὰ νὰ ἐνδύωνται μόνα των. Ἡ ἀσθένεια μόνον δύναται νὰ τὰ ἀπαλλάξῃ τοῦ καθήκοντος τούτου.

Ὅταν δὲν δεχώμεθα ἐπισκέψεις, δυνάμεθα νὰ φορέσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν μᾶλλον εὐχρηστον ἐνδυμασίαν ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴν ἦνε ἀπρεπής.

Δὲν πρέπει νὰ ἐξερχώμεθα τῆς οἰκίας ἀκαλλώπιστοι, ἐκτὸς εἰν σπουδαία ὑπέθεσις μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ πράξωμεν τούτο.

Ὅποια καὶ ἂν ἦνε ἡ θερμότης τῆς ἡμέρας, εἶνε ἀπρεπὲς νὰ παρυσιασθῶμεν ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων μὲ τὰ στῆθη, τὸν τράχηλον, καὶ τοὺς βραχίονας, γυμνοῦς.

Εἶνε ἐναντίον τῆς καλῆς ἀνατροφῆς νὰ ἐνδυώμεθα ἢ νὰ ἐκδυώμεθα ἐνώπιον ξένου τινός, ὅποταν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν τούτο εἰς ἰδιαιτέρον μέρος. Ἡ ἀλλόκοτος αὕτη ἐλευθεροτροπία προσβάλλει τὰ καλὰ ἔθνη.

Πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὴν ὑπερβολὴν εἰς τὸν στολισμὸν, ὑπερβολὴν, ἣτις ἀντιβαίνει εἰς τὴν χριστιανικὴν ταπεινοφροσύνην καὶ ἣτις δύναται νὰ μᾶς φέρει εἰς τὴν παντελῆ καταστροφὴν μας.

Ἡ ἀτημέλεια τῆς στολῆς, συντροφευμένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῆς ρυπαρότητος, εἶνε ἐπίσης ἔλλειψις μεγάλη καὶ εἶνε σπάνιον ὡς ἡ ἐξωτερικὴ ἀταξία νὰ μὴν προέρχεται ἐκ τῆς ψυχικῆς ἡμῶν ἀταξίας. Πρέπει λοιπὸν νὰ προφυλάττωμεν τὰ φορέματά μας ἀπὸ τὰς κηλίδας καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν.

Ἡ ἰδιοτροπία εἰς τὸν καλλωπισμὸν εἶνε γελοία καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παραφροσύνη.

Δὲν πρέπει ν' ἀκολουθῶμεν ὄλους τοὺς συρμούς, διότι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶνε ἀλλόκοτοι καὶ φανταστικοί.

Ὁ συρμὸς καὶ ἡ πολυτέλεια οὐ μόνον ἐξευτελίζουν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ κατασταίνουν αὐτὸν πένητα καὶ δυστυχεῖ· τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ μὴν ὑποπέσῃ τις εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ εἰς τὸν συρμὸν εἶνε ν' ἀκολουθῇ τοὺς κανόνας τῆς ταπεινοφροσύνης, ἣτις πρέπει νὰ ἦνε ὁ ἀπαράβαστος κανὼν παντὸς γνησίου Χριστιανοῦ. Ὡς ἐκ τούτου πρέπει ν' ἀπορρίπτωμεν ἐκ τῶν φορεμάτων μας πᾶν ὃ, τι ἐμφανίει ἀλαζονείαν ἢ ματαιότητα.

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις στηρίζει τὴν δόξαν του καὶ τὴν εὐτυχίαν του εἰς λαμπρὰ φορέματα καὶ πολυδάπανα στολίδια ἐξουθενοῦται καὶ καταντᾷ ἐπὶ τέλους κτηνώδης.

Εἶνε ἴδιον τῶν γυναικῶν νὰ ἐνασχολῶνται εἰς ματαίους καὶ περιττοὺς καλλωπισμούς· διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος καταφέρεται ἐναντίον τῆς ἐπονεϊδίστου ταύτης ἀδυναμίας καὶ συμβουλεύει τὰς γυναῖκας νὰ ἦνε ταπειναὶ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν των καὶ νὰ θεωροῦν τὴν παρηνίαν ὡς τὸ πολυτιμότερον πράγμα « τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν » ἑαυτάς, μὴ ἐν πλέγμασιν, ἢ χρυσοῦ ἢ μαργαρίταις, ἢ ἱματισμῶν πολυτελεῖ, ἀλλ' (ὃ πρέπει γυναιξὶν ἐπαγγελλομένας Θεοσέβειαν) δι' ἔργων ἀγαθῶν».

Ν' ἀλλάξη τις συχνὰ ἀσπρόρρουχα οὐ μόνον εἶνε ὠφέλιμον εἰς τὴν ὑγείαν, ἀλλὰ συνάδει μὲ τὴν κοσμιότητα καὶ τὰ καλὰ ἤθη.

Πρέπει ὅταν χαιρετῶμεν νὰ ἐκβάλωμεν τὸ κάλυμμά μας διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ νὰ τὸ καταβάζωμεν μέχρι τοῦ πλευροῦ· καθήμενοι δὲ νὰ τὸ κρατῶμεν ἐπὶ τῶν γονάτων, ἢ νὰ τὸ θέτωμεν εἰς μέρος ἐπὶ τούτου προσδιωρισμένον.

Ὅταν ἀπαντῶμεν γνώριμόν τινα πρέπει νὰ τὸν χαιρετῶμεν εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἕξ βημάτων· ἢ στενωτέρα φιλία δὲν ἀπαλλάττει οὐδένα τοῦ καθήκοντος τούτου.

Εἰς τράπεζαν ἢ εἰς ξένην οἰκίαν πρέπει νὰ μένωμεν πάντοτε ἀσκεπεῖς.

Ὅταν ἀνώτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἐπάγγελμα μᾶς ὁμιλῇ, πρέπει νὰ μένωμεν ἐνώπιόν του ἀσκεπεῖς, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἴδιος μᾶς ὑποχρεώσῃ νὰ καλυφθῶμεν.

Εἶνε ἀσυγχώρητος ἀμέλεια νὰ φορῇ τις περικνημιῖδας τρυπημένες, ἢ νὰ ἀφίνη αὐτὰς νὰ πίπτουν ἐπὶ τῆς πτέρυγης.

Ὅταν ἐξερχώμεθα, πρέπει νὰ ἔχωμεν τὰ ὑποδήματα καθαρὰ, νὰ προσέχωμεν ὥστε τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ὑποκαμίσου νὰ μὴ μένη ἀνοικτόν, νὰ φορῶμεν πάντοτε λαιμοδέτην, καὶ νὰ μὴ λησμονῶμεν νὰ λαμβάνωμεν μαζύ μας ἓν μανδύλιον.

Κατασκευὴ τοῦ ἀψινθίου οἴνου.

Ἰπὸ τὸ ὄνομα οἶνος τῆς ἀψινθίας ἢ βερμουτ μεταφέρονται ἐξ Εὐρώπης ρευστὰ οἰνώδη ἔχοντα εὐάρεστον πικρίζουσαν καὶ ἐνίοτε συγχρόνως ἀρωματικὴν γεῦσιν καὶ ταῦτα ἐν τοῖς πλείστοις μέρεσι τῆς Εὐρώπης πίνονται ὡς τονωτικά, δυναμωτικά διὰ τὸν στόμαχον καὶ τὰ ἐντόσθια καὶ ὡς προκαλοῦντα πλειοτέραν ὄρεξιν. Τοιαῦτα ρευστὰ δύνανται νὰ κατασκευασθῶσιν, ἐὰν ἐνθέσωμεν ἐντὸς καλοῦ γλυκέος οἴνου μερικοὺς κλόνουσ προσφάτου πόας τῆς ἀψινθίας καὶ ἐὰν ἀφεθῶσι μεχρισοῦ ὁ οἶνος προσλάβῃ πικρίζουσαν γεῦσιν καθότι ἄλλως ἐκ τῆς πικρίας δὲν πίνονται. Ὁ πρὸς κατασκευὴν τοιοῦτου ἀψινθίου οἴνου κατάλληλος οἶνος εἶνε τὸ καλούμενον βίνο Σάντο τῆς Θήρας καὶ Τήνου. Ἐὰν ἐκτὸς τῆς ἀψινθίας ἐγκρεμασθῇ καὶ σακ-

κίδιον μοσχοκαρύων, κανέλλας καὶ τινων καρυοφύλων, γίνεται ὁ οἶνος πικρίζων καὶ ἀρωματικός, τὰ μέγιστα παρὰ τοῖς πλείστοις ἡγαπημένος ὡς ὄρεκτικὸν καὶ στομαχικόν. ἱ

Ἐὰν προσθέσῃς μεγαλύτερον ποσὸν ἀψινθίας θὰ πικρίξῃ τὸσον ὧ ε δὲν θὰ πίνεται. Τὸ φυτὸν τοῦτο ὀνομάζεται ἀψίνθιον ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ πίνθος (εὐχαρίστησις) ὥστε πίνεται ἄνευ εὐχαρίστησεως ἕνεκα τῆς πικρίας αὐτοῦ· ἢ πιθανωτέρα ἔτυμολογία του εἶνε ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ πίνειν — ἀπίνθιον, καθότι ἕνεκα τῆς πικρίας τοῦ φυτοῦ δὲν πίνεται. Σημειωτέον ὅτι καὶ τὸ ὄνομα Βερμουτ εἶνε γερμανικὸν ὄνομα τοῦ φυτοῦ καὶ σημαίνει ἐπίσης ἀψηφιά ὥστε οἶνος τῆς ἀψινθίας καὶ βερμουτ εἶνε κατ' οὐσίαν τὸ ἴδιον. Κατὰ τὸν ἐκτεθέντα τρόπον δύναται ἕκαστος νὰ κατασκευάσῃ ταῦτα τὰ ρευστὰ πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν.

Τρόφιμα εἰς συμπετυκνωμένην κατάστασιν.

Εἰς μίαν τῶν τελευταίων πογκοσμίων ἐκθέσεων ὑπῆρξε καὶ καφῆς εἰς ξηρὰν κατάστασιν, ἐν εἶδει τετραγώνων κομματίων ὡς ὑπάρχει ἡ Σοκκολάτα. Πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ τοῦ νέου προϊόντος, ὁ καφῆς ἀποβράζεται ἐντὸς παππινικοῦ λέβητος, τὰ ἀποβράσματα ἐξατμίζονται· προσθήκη ὀλίγου ποσοῦ κόμμεος τραγακάνθης ἢ καὶ ἀραβικοῦ καὶ ζαχαρέως μεχρισοῦ λάβῃ τὴν σύστασιν πηκτῆς· ἀκολούθως ἐγχύνεται εἰς τοὺς τύπους καὶ ἀποξηραίνεται. Ὁ βουλόμενος κατασκευάσαι καφὲν διαλύει τεμάχιον τοῦ ξηροῦ τούτου καφέ, — δυναμένου κληθῆναι ἐκ χύλισμα τοῦ καφέ — εἰς ζεστόν ὕδωρ καὶ ὁ καφῆς παραχρῆμα εἶνε ἑτοιμος. Ἐὰν ὁ περιηγητὴς ἔχη μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ συμπετυκνωμένον γάλα, καθὼς κατασκευάζεται τὴν σήμερον ἐν Ἑλβετία καὶ εἰς τινα ἄλλην πόλιν τῆς Βαυαρίας καὶ τὸ ὅποιον εἶνε τὴν σήμερον προϊόν τοῦ ἐμπορίου, δύναται νὰ κατασκευάξῃ παντοῦ τὸν καφέ του μετὰ γάλακτος.

Πληθυσμὸς τοῦ Οὐρανίου Κράτους.

Τὸ μέγα Σινικὸν κράτος διαιρεῖται διοικητικῶς εἰς 18 ἐπαρχίας, βορείους, κεντρικὰς καὶ δυτικὰς· ἰδοὺ δὲ τὰ ὀνόματα ἐκάστης μετὰ τὸν πληθυσμὸν των.

Βόρειαι ἐπαρχίαι	— Chi—Le	28	ἐκατομ. κατοίκων.
»	» Shan—Tuny	29	»
»	» Shan—Se	44	»
»	» Shen—Se	40	»
Κεντρικαί	» Kan—Su	15	»
»	» Kiany—Su	38	»
»	» Ho—nan	23	»
Κεντρικαὶ ἐπαρχίαι.			ἐκατομ. κατοίκων.
»	» Gan—way	34	»
»	» Hu—Pe	27	»
»	» Sze—Chuen	24	»
»	» Hu—nan	48	»
»	» Kueu Chou	5	»
»	» Oni—Kiany	26	»
»	» Fu—Keen	15	»
Δυτικάι	» Kiany—Se	23	»
»	» Kunay—Tuny	19	»
»	» Kuany—Se	7	»
»	» Vun—nan	5	»

Ἦτοι: τὸ ὅλον 357 ἑκατομμύρια, κατὰ τὴν στατιστικὴν ἣτις ἐλήφθη τὸ 1812· ἴσως τώρα εἶνε 400 ἑκατομμύρια. Ἡ λέξις Tung σημαίνει Ἀνατολήν, ἡ λέξις Se Δύσιν, ἡ δὲ He Ἄρκτον, καὶ ἡ Nan μεσημβριαν· ἡ δὲ λέξις King αὐλήν, ὅθεν τὸ ὄνομα Re King σημαίνει ἡ ἀρκτική αὐλή, Nan-King ἡ μεσημβρινὴ αὐλή· διότι εἰ βασιλεῖς των ἠλλαζον τὰς καθέδρας των εἰς διαφόρους ἐποχάς. Ὁ νῦν βασιλεὺς εἶνε ὁ Χιὲν-Φάγγ « ἡ τελεία-εὐδαιμονία. »

Πληθυσμὸς τῆς Ἀλγερίας.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἔκθεσιν, ἣτις ἐσχάτως ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ «Μηνύτορι τῆς Ἀλγερίας», ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἀλγερίας ἔχει ὡς ἑξῆς: Εὐρωπαῖοι, ἐν οἷς δὲν συμπεριλαμβάνονται τὰ γαλλικὰ στρατεύματα, 219.000 ψυχαί· Ἰθαγενεῖς, 2,686,024.

Τῷ 1864, ὁ πληθυσμὸς τῶν εὐρωπαϊῶν κατοίκων συνεποσοῦτο εἰς 192,746 ψυχάς, ἧτοι ἐν διαστήματι ἑξ ἑτῶν ἠῤῥησε κατὰ 26 254· ἡ δὲ αὔξησις αὕτη ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸ ὅτι γεννῶνται πλείονες τῶν ὅσοι ἀποθνήσκουσι. Τὸναντίον, τῷ 1864 αἱ Ἰθαγενεῖς συνεποσοῦντο εἰς 2,760,948, ἧτοι ἔκτοτε ἠλαττώθησαν κατὰ 74,924· ἡ δὲ ἐλάττωσις αὕτη ἀφορᾷ κυρίως τοὺς Ἀραβας.

Τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ συνοικέσια.

Φαίνεται παράξενος εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ κατοικοῦντας ὁ τρόπος καθ' ὃν γίνονται τὰ συνοικέσια ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐνῶ εἰς τὰ μέρη μας αἱ νέαι στεροῦνται πάσης ἐλευθέρως συναναστροφῆς καὶ μόνοι οἱ γονεῖς αὐτῶν φροντίζουσι διὰ τὸν μέλλοντα σύζυγόν των, ἐκεῖ ἀπ' ἐναντίας ἡ νέα μετὰ τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς ἀφίεται ἐλευθέρω νὰ φροντίσῃ ἡ ἰδία καὶ ἐπιτύχῃ τὸν σύζυγόν τῆς· πρὸς τοῦτο δὲ δίδουν χοροὺς καὶ συναναστροφάς, ὅπου προσκαλοῦνται ὅσοι αἱ κλητοί. Δὲν θεωρεῖται διόλου ἀπρεπὲς ἂν ἡ θυγάτηρ τινὸς ὑπάγῃ μόνη ἢ μετὰ τινος τῶν ὑποψηφίων εἰς τὸ θέατρον, ἀρκεῖ ὁ κύριος οὗτος νὰ ἐκφράσῃ δημοσίως ἢ καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν νέαν ὅτι σκοπεύει νὰ τὴν νυμφεῖθῃ. — Συμβαίνουν πολλάκις καὶ δυσάρεστα καὶ μεγάλαί δικαί· ὁ δὲ ἀγγλικὸς νόμος ὑπερασπίζεται πολὺ τὰς κυρίας καὶ καταδικάζει εἰς μεγάλα πρόστιμα ἐκεῖνον ὅστις ἀθετήσῃ τὸν λόγον του· μετ' ἄλλας λέξεις ἡ τ ι μ ἡ μ ι α ς ν ε α ς π ω λ ε ῖ τ α ι καὶ ἀ γ ο ρ ᾶ ζ ε τ α ι, ἀφοῦ μόνη ποιητὴ εἶνε ἡ χρηματικὴ.

Ἐκάρχουν πρὸς τούτοις καὶ γραφεῖα ὑπανδρείας (Matrimonis officii) εἰς τὰ ὁποῖα ὁ βουλόμενος δίδει μίαν περιγραφὴν τίνος εἰδους ἀσύζυγον θέλει, οἱ διευθύνοντες δὲ εἰδοποιοῦν διὰ τῆς ἐφημερί-

δος' ως π. χ. ἰδοὺ μία εἰδοποίησις ἢ ὁποία ὑπάρχει σήμερον εἰς μίαν τῶν ἡμερῶν. «Γραφεῖον τῆς ὑπανδρείας.» Κύριός τις 39 ἐτῶν, εἰσόδημα Α. 200, ζητεῖ νὰ νυμφευθῇ νέαν τιμίαν, ἡλικίας 35 ἐτῶν καὶ με' ὀλίγα χρηματάκια.» Γίνονται δὲ πολλάκις πολλὰ ἐπιτυχῆ συνοικέσια διὰ τῶν μέσων τούτων, ἀλλὰ καὶ πολλὰ παρατράγωδα.

Ἡ κιμωλία γῆ θεωρουμένη διὰ τοῦ μικροσκοπίου.

Τὸ μικροσκόπιον, ὡς πάντες γνωρίζουσιν, εἶνε ὄργανον χρησιμεύον εἰς τὸ νὰ αὐξάνῃ μεγάλως τὰ πολὺ μικρὰ καὶ ἀόρατα εἰς τὸν γυμνὸν ὀφθαλμὸν ἀντικείμενα. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστάνει ἐλάχιστον τεμάχιον κιμωλίας γῆς (τεπεσίρι), ἐπὶ τῆς ὁποίας διὰ τοῦ μικροσκοπίου φαίνονται ὑπὲρ τὰ διακόσια μικροσκοπικὰ κογχιὰ, ἧτοι μικρότατα ἀχιθβάδα, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔζων ποτὲ ζωῶν προκατκλυσματῶν.

Τῇ ἀληθείᾳ εἶνε μεγίστης περιεργείας ἄξιος ὁ ἀόρατος κόσμος,

τὸν ὁποῖον διὰ τῶν μικροσκοπίων βλέπομεν, καθὼς καὶ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξιν διδάσκουσιν εἰς ἡμᾶς τὰ τηλεσκόπια.

Ἄμφοτέρων τούτων τῶν πολυτίμων τῆς ὁράσεως ὄπλων οἱ πρῶτοι ἐφευρεταὶ εἰσὶν ἄξιοι βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος, διότι ἀμφοτέρω εἰσι κήρυκες διαπρύσιοι τῆς παντοδυναμίας τοῦ ἀπείρου καὶ ἀκαταλήπτου ἐκείνου Νοός, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὸ σύμπαν.

Διὰ τῶν τηλεσκοπίων ἑγγίνος ἄνθρωπος μεταβαίνει εἰς τὰ οὐράνια καὶ ἀνακαλύπτει τοὺς ἀπείρους καὶ ὑπερμεγέθεις ἐκείνους κόσμους, ὧν ἡ ἁρμονία καὶ τάξις διασαλπίζει τὴν πανσοφίαν τῆς θείας μεγαλειότητος, ἀναβοᾷ ἄκων τὸ «Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα Σου!» πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας. Διὰ δὲ τῶν μικροσκοπίων πλείσται τῶν ἐπιστημῶν γιγαντιαίως προώδυσαν. Ὁ ἰατρός λ. χ. διὰ τοῦ μικροσκοπίου δύναται νὰ νάμῃ διάγνωσιν διαφορῶν νόσων διὰ μόνης τῆς παρατηρήσεως τῶν ζωῶν ὑγρῶν τοῦ αἵματος, τοῦ γάλακτος, τοῦ οὐροῦ, τοῦ σιάλου κτλ. Ὁ χημικὸς οὐχὶ σπανίως προστρέχει εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ μικροσκοπίου. Ἀλλὰ καὶ ὁ πρακτικὸς βίος οὐχὶ ὀλιγώτερον ὠφελήθη παρὰ τοῦ θαυμασίου τούτου ὄργανου. Χρησιμεύει π.χ. εἰς τὸ νὰ ἀποδεικνύῃ τὰς πολυαριθμοὺς νοθεύσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκεινται τὰ νήματα, ἡ μέταξα, τὸ ἔριον, κτλ. καὶ αἱ θρεπτικαὶ οὐσίαι, οἷα τὸ ἄμυλον καὶ τὰ ἄλευρα' χρησιμεύει τέλος πρὸς καταμέτρησιν τῶν λεπτοτάτων σωμάτων. Ἠδυνήθησαν οὕτω νὰ γνωρίσωσιν ὅτι τὰ σφαιρίδια τοῦ αἵματος ἔχουσι διάμετρον ἴσην με' 1)125 τοῦ ὑποχιλιομέτρου.

Τὸ μικροσκόπιον θέλγει τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκπλήττει τὸ πνεῦμα, ἀφαρπάζει τὴν φαντασίαν ἐνώπιον τῶν θαυμάτων τοῦ ὁργανισμοῦ καὶ τῆς ὑφῆς, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀποκαλύπτει εἰς τοὺς κόλπους τῶν ὁργανικῶν σωμάτων. Ἐλάχιστον τεμάχιον χόρτου, ὁ ὀφθαλμὸς ὁ πλέον δυσδιάκριτος ἐντόμου, καθυποβαλλόμενα εἰς τὴν ἐνέργειαν τούτου τοῦ ὄργανου, μᾶς ἀποκαλύπτουσιν ὅλως νέον κόσμον, ἐν τῷ ὁποίῳ φαίνεται ἡ ἐνεργητικότης καὶ ἡ ζωὴ. Πανίς ὕδατος ρύακος φέροντος ἐλάχιστα φυτὰ ἢ ὁργανικὴ οὐσία εἰς ἀποσύνθεσιν εὕρισκομένη παρουσιάζουσι, διὰ τοῦ μικροσκοπίου παρατηρούμεναι, μυριάδας ζώντων ζώων, ἐχόντων ἕκαστον τέλειον ὁργανισμὸν καὶ ἐκπληρούντων τὰ φυσιολογικὰ αὐτῶν ἔργα ὡς τὰ μεγάλα εἶδη τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα γνωρίζομεν.

Διάφορα.

Ἡμέρα καὶ ὥρα. Οἱ ἀρχαῖοι ἐγίνωσκον τὴν ἡμετέραν διαίρεσιν τῆς ἡμέρας εἰς ὥρας· οἱ Αἰγύπτιοι διήρουν τὴν ἡμέραν εἰς μέρη δώδεκα· οἱ Ἕλληνες ἀπεδέχθησαν ταύτην τὴν διαίρεσιν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀριθμῶσι τὰς ὥρας, ὡς ἡμεῖς, ἀπὸ μενονουκτίου εἰς μεσονύκτιον, ἤρχιζον αὐτὰς ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Ἐλαίον. Ἡ τοῦ ἐλαίου εὗρεσις ἀνατρέχει εἰς ἀπωτάτην ἀρχαιότητα. Ἀπὸ τοῦ Μωϋσείως ἤδη ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἦν γενικὴ καὶ πάγκοινος.

Ἐλεφάντινον ὄστον. Οἱ Ἕλληνες ἐγίνωσκον τὴν ἐπεργασίαν αὐτοῦ καὶ τὴν προσαρμογὴν εἰς ἔδρας καὶ ἄλλα ἐπιπλα καὶ ἐργαλεῖα ὡς κοσμήματος.

Ὀμματοῦ ἄλια. Τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν ὀφείλομεν εἰς τὸν ἐκ Φλωρεντίας Σαλδῖνον, περὶ τὸ 1317.

Μανδύαι. Τὸ ἀρχαιότατον τοῦτο ἱμάτιον ἦτο ἐν μεγάλῃ χρήσει παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεδέχθησαν αὐτὸ ἐπὶ τῶν αυτοκρατόρων.

Πλαγγόνες (κοῦκλαι). Ἦσαν γνωσταὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν· παρὰ δὲ τοῖς Γάλλοις ὀδοντοῖατροὺς τις Ἰωάννης Βροχέ, ζήσας τὸν 17. αἰῶνα, νομίζεται ὁ ἐφευρέτης τῶν πλαγγόνων. Βαθύτερον ὁμως ἐρευνήσας, ἴσως ἤθελεν εὑρεῖ τις τὰ ἀθύσματα ταῦτα σύγχρονα τοῖς κούφοις καὶ ἀδυνάτοις χαρακτηῖσιν. Ὅθεν ἡ ἀρχὴ αὐτῶν εἶνε πολλῶ ἀρχαιότερα· ἀνατρέχει εἰς τὴν σύστασιν τῶν πρωτοτύπων κοινωνιῶν.

Μαροκίνο. Οὕτως ὀνομάζονται τράγων ἢ αἰγῶν δέρματα, τὰ ὁποῖα, ἐξεργασθέντα, χρωματίζονται διαφόρως· ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ Μαρόκου, πόλεως ἐν Βαρβαρίᾳ, ὅπου ἐφευρέθη ἡ ἐξεργασία τοῦ Μαροκίνου.

Τὸ νεκροταφεῖον τῆς ἐν Σμύρνῃ ὀρθοδόξου κοινότητος.

Τέλος πάντων μία τῶν πρωτίτων ἀναγκῶν τῆς πόλεως ἡμῶν ἐ-θεραπεύθη καὶ πρὶν ἀπέλωμεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς γνωρίζομεν ποῦ θὰ ἐγκαταλειψόμεν τὸν προσφιλέστατον ἡμῖν σύντροφον, τὸ σῶμα. Γνωρίζομεν ὅτι ἐγκαταλειφθὲν ἀπὸ ἡμῶν καὶ ἀποσυντιθέμενον εἰς τὰ ἐξ ὧν εἶχε συντεθῆ δὲν θέλει δηλητηριάζει διὰ τῆς ἀπ' αὐτοῦ ἐκπεπομένης ἀποφορᾶς τοὺς ἐν τῇ πόλει οἰκοῦντας, ἀλλ' ὅτι θὰ ἀναπαύηται ἐν παραδείσῳ σκιερῶ καὶ δενδροφύτῳ, ἀναμένον τὴν ἐπίσημον φωνὴν τοῦ Πλάστου του, ὅπως καὶ αὖθις συνενωθὲν μετὰ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς παρουσιασθῆ ἐνώπιον τοῦ ἀδεκᾶστου Κριτοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ, τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. « Ἄμην ἄμην λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται (Ἰωαν. v. 25) » ἀναβοᾷ ὁ Ἰησοῦς διὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. « Πιστεύω εἰς ἓνα Θεὸν . . . . . καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν . . . . . καὶ πάλιν ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς » λέγομεν καθ' ἑκάστην, ὡς χριστιανοὶ προσευχόμενοι.

Θ' ἀποκτήσωσι λοιπὸν καὶ πάλιν τὸ ἀγαπητὸν αὐτῶν σῶμα, ἀλλὰ θ' ἀποκτήσωσιν αὐτὸ ἀφθαρτον καὶ ἀθάνατον, ὀδοξασμένον, ἰσχυρὸν καὶ πνευματικόν, ὅσοι φυλάξωσι τὴν πίστιν ἀμώμητον καὶ ποιήσωσι τὰ ἀγαθὰ.

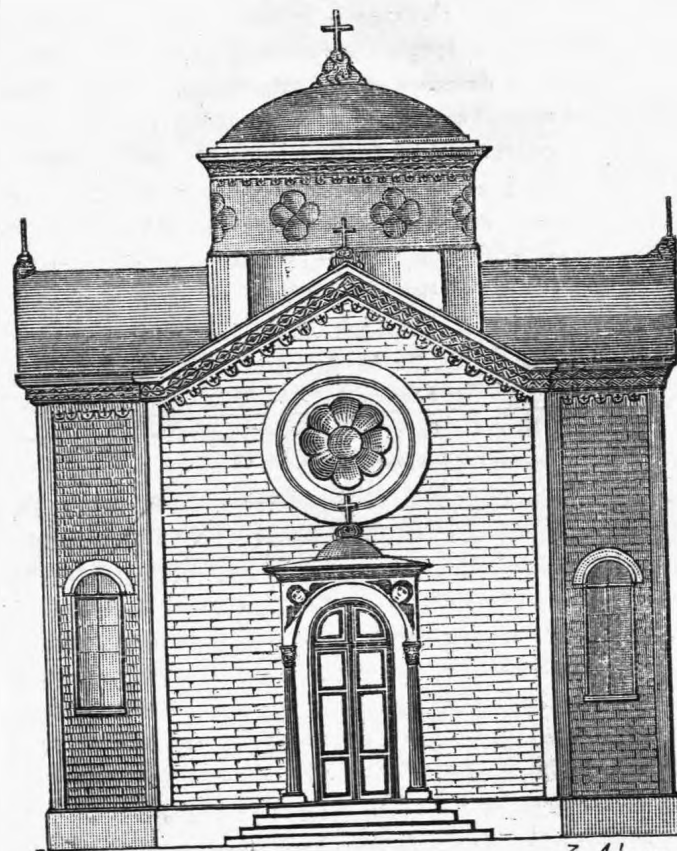
Τὴν 7ην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου, ἡμέραν Κυριακὴν, ὅπὸ τῆς ἑκτης ἐσπερινῆς ὥρας, οἱ ἐν Σμύρνῃ ὀρθόδοξοι διηυθύνοντο καθ' ὁμίλους, εἴτε πεζῆ εἴτε ἐποχοῦμενοι, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νεκροταφείου. Περὶ δὲ τὴν ἕκτην καὶ ἡμίσειαν πλῆθος ἀπειρον εἶχε συρρεῦσει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅτε, ἐν τῇ μέσῳ τῶν ἀπειροπληθῶν φιλοθεαμόνων διεκρίθησαν ἡ Α. Μ. ὁ Πρῶτην Ἀλεξανδρείας Κ. Καλλίνικος, ὅστις κατὰ συγκυρίαν διήρχετο ἐντεῦθεν ἐπανακάμπτων ἐς Ἱεροσολύμων, ἡ Α. Σεβ. ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης Κ. Μελέτιος καὶ ἡ Α. Θεοφιλία ὁ Ἐπίσκοπος Μυρέων Κ. Κύριλλος, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ὑποδεεστέρου Κλήρου καὶ τῆς χορείας τῶν ἀρχιεπισκόπων τῆς πόλεως

ήμῶν. Μέλη τινὰ τῆς δωδεκαμελοῦς ἐπιτροπῆς καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Νεκροταφείου ἐφορία παρίσταντο· οἱ ψάλται ἐψαλον τὸν ὕμνον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ δὲ Α. Μακαριότης, ὁ πρῶτην Ἀλεξανδρεία, τῇ παρακλήσει τοῦ Σ. Μητροπολίτου Σμύρνης, φέρων τὴν μικρὰν ἱερατικὴν στολὴν, ἐποίησατο Εὐλογητόν. Ψαλλομένης δὲ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἱεραῆς ἀκολουθίας, ὁ ἀρχιτέκτων Κ. Ξ. Λάτρης συμπαραστάμενος, διηυθέτει τὰ τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου, ὄνπερ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὕμνων καὶ τῆς συγκινήσεως τῶν περιεστώτων ἔθηκον ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς ὁ ἱεροκέρυξ Σμύρνης Κ. Δωρόθεος ἐξεφώνησε κατάλληλον λογιόδιον, μεθ' ὃ ὁ μὲν Ἅγιος Μυρέων ἐρράντισε διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ ψαλλέτος ἁγιασμοῦ τὸν περιεστώτα λαόν, οἱ δὲ ψάλται ἐψαλον τὸν ὕμνον τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτάνου, τοῦ πλήθους ζητωκραυγάζοντος ἐπανελημμένως.

Τῇ διαταγῇ καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Ξ. Λάτρη εἶχε κατασκευασθῆ ἐν τῷ θεμελίῳ λίθῳ κοίλωμά τι, ἔνθα ἐτέθη μολύβδινον κιβώτιον ἐρημητικῶς κεκλεισμένον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβλήθησαν τὰ ἑξῆς: Ψήφισμα τῆς ἐνταῦθα Γρ. κοινότητος, σχετικὸν τοῦ ἀνεγειρομένου Νεκροταφείου, ἐπὶ μεμβράνης γεγραμμένον, τὸ σχεδιαγράφημα τοῦ Νεκροταφείου καὶ τοῦ Ναοῦ αὐτοῦ ἐπὶ λινοῦ ὑφάσματος φερενικεῖῳ περικεχρισμένου, καὶ ἀνά ἓν φύλλον ὄλων τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων πρὸς κατάδειξιν τῆς παρουσίας ἐποχῆς εἰς μεταγενεστέρους χρόνους.

Τὸ μέτρον τοῦτο τοῦ Κ. Λάτρη, γενόμενον κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἐν τῇ ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ κατοικούντων λαῶν, ἔχει μεγάλην τὴν σημασίαν ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν, διότι χρησιμεύει ὡς βοήθημα καὶ τεκμήριον οὐχὶ τυχαῖον τοῖς ἐπιγιγνομένοις.

Τέλος πάντων ἡ ἔκτασις τοῦ Γρ. Νεκροταφείου, αἱ διακοσμοῦσαι ἤδη αὐτὸ δενδροστοιχίαι καὶ ἡ γνωστὴ οὐλοκαλία τοῦ ἀρχιτέκτονος Κ. Λάτρη παρέχουσιν ἡμῖν τὸ ἐνδόξιμον ἵνα πιστεύωμεν, ὅτι μετ' οὐ πολὺ θέλωμεν ἴσως ἔχει ἐνταῦθα ἀναπαυτήριον ἐπίγειον πεδῖον παραπλήσιον τοῦ Ἡλυσίου ὡς πρὸς τὴν καλλονὴν, ἀλλά..... Τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἐνδιαίτημα, τὸ κοινὸν τοῦτο τοῖς βροτοῖς ἐντευκτήριον ἀπόλλυσι πᾶν θέλγητρον ἐν τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν δια-

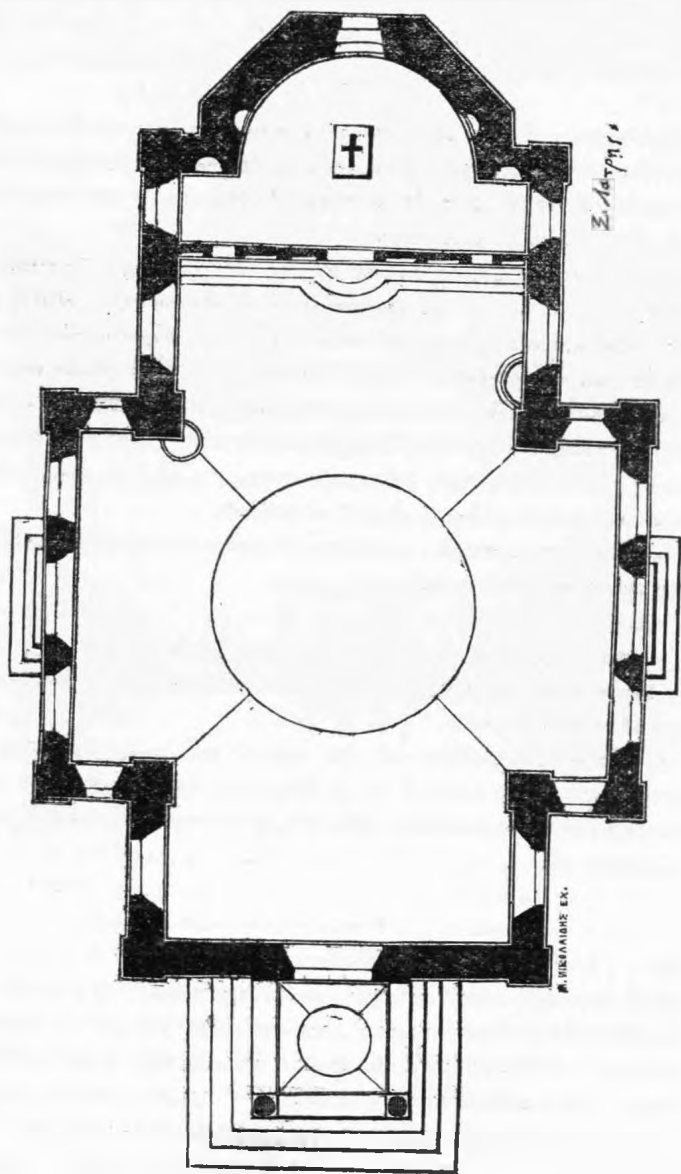

νοῖα καὶ παρίσταται ἡμῖν ψυχρότατον καὶ λίαν φουερὸν ὁσάκις ἀναλογισθῶμεν, ὅτι ὀφείλομεν κατ' ἀνάγκην, ἵνα συναντήσωμεν αὐτὸ ὡς σῆμα σταδιοδρομίας, ὡς σταθμὸν μεταβατικότητος κατὰ τὴν ματαίαν, τὴν ἄσχημον μὲν, πλὴν ἐπίμοχθον τῶν γηγενῶν ὁδοπορίαν!!!
 "Ω! εἶνε φορητόν, διότι εἶνε ἀναπόφευκτον.....!

Τῶν παρατιθεμένων εἰκόνων ἡ μὲν ἀνωθι παριστᾷ τὸ σχεδιαγράφημα τοῦ Ναοῦ τοῦ Νεκροταφείου, ἡ δὲ ὀπίσθεν τὸ ἐμβαδὸν αὐτοῦ.

Υίχη στοργή.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Γ. Β.)

Πρῶσός τις ἀξιωματικός, ὅστις ἦτο πολὺ πλούσιος καὶ ἐξ εὐγε-
νοῦς οἰκογενείας, ἐχρημάτισε πολὺν καιρὸν ὡς συλλογεὺς στρατοῦ εἰς
τὴν Οὐλμην. Τέλος διετάχθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ τάγμα του, καὶ
εὐθύς ἠτοιμάζετο πρὸς ὁδοπορίαν.

Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀνηγγ-
γέλθη παρ' αὐτῷ νέος τις, ἵνα ἐγγραφῇ ὡς στρατιώτης. Ἦτο εὐ-
φυής, ἐφάνετο εὐπαίδευτος καὶ καλός· ἀλλ' ἅμα παρουσιασθεὶς ἐμ-
προσθεν τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἔτρεμε σύσσωμος. Ὁ ἀξιωματικὸς ἀπέ-
δωκε τοῦτο εἰς τὴν νεανικὴν δειλίαν, καὶ ἠρώτησε, τί φοβεῖται· «φο-
βοῦμαι μήπως δὲν με δεχθῆτε» ἀπεκρίθη ὁ νέος, καὶ ἐν ᾧ ἔλεγε
τοῦτο, ἔρρευσε δάκρυ ἐπὶ τῶν παρειῶν του. «Ὅχι δά, μοι εἴσθε
παρὰ πολὺ δεκτὸς μάλιστα. Διὰ τί νὰ φοβῆσθε;

« Ἐπειδὴ τὸ προτίμιον (καπάρων) τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ζητήσω,
θέλει σᾶς φανῆ βεβαίως πολὺ. »

« Καὶ πότα ζητεῖτε ; »

« Δεινὴ ἀνάγκη μὲ ἀναγκάζει ἑκατὸν τάλληρα νὰ ζητήσω, καὶ
θὰ εἶμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν ἀρνηθῆτε νὰ μοι δώ-
σητε τόσα πολλά. »

« Ἐκατὸν τάλληρα εἶνε τῷ ὄντι πολλά· ἀλλὰ σὺ μοι ἀρέσκεις·
πιστεύω ὅτι θέλεις ἐκτελεῖ τὸ καθήκον σου, καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ
διαπραγματεύωμαι μετὰ σοῦ. Ἐδῶ εἶνε τὸ ἀργύριον· αὐριον ἀναχω-
ροῦμεν ἀπ' ἐδῶ. »

Ἠρθίμησε τὰ ἑκατὸν τάλληρα· ὁ νέος ἦτο παράφορος ὑπὸ χαρᾶς
παρεκάλεσε μετὰ ταῦτα τὸν ἀξιωματικὸν νὰ τῷ δώσῃ τὴν ἀδειαν νὰ
ὑπάγῃ μίαν ἀκόμη φορὰν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἵνα ἐκπληρώσῃ ἱερόν τι
χρέος· μετὰ τινα λεπτὰ ὑπεσχέθη νὰ ᾔει πάλιν ἐκεῖ. Ὁ ἀξιωματι-
κὸς ἔδωκε πίστιν εἰς τὸ λαμπρὸν αὐτοῦ πρόσωπον καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν
νὰ ὑπάγῃ. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸν τρόπον τοῦ νέου παρετήρησέ τι ἰδι-
αίτερον, τὸν ἠκολούθησε κρυφίως μακρόθεν, ἵνα πληροφορηθῇ πῶ
ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ. Εἶδεν αὐτὸν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δεσμοτήριον νὰ
τρέχῃ, ὅπου ἔκρουσε καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ ἀξιωματικὸς εἰσῆλθεν ὁμοίως

καὶ παρατήρησε πᾶν, ὅ,τι συνέβη καὶ τί εἶχε παρακινήσει τὸν νέον νὰ ἐγγραφῆ ὡς στρατιώτης.

Ὁ πατὴρ τοῦ νέου ἐκάθητο εἰς τὸ δεσμωτήριον ἕνικα χρέους ἐξ ἑκατὸν ταλλήρων, τὸ ὁποῖον αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ. Ὁ υἱὸς διὰ τοῦτο εἶχεν ἀπογραφῆ ὡς στρατιώτης, ἵνα ἐλευθερώσῃ αὐτὸν μὲ τὸ προτίμιον (καπάρων). Ἄμα ἐλθὼν εἰς τὸ δεσμωτήριον, συνωμί- λησε μετὰ τοῦ ἐπιστάτου καὶ κατέθετο εἰς αὐτὸν τὰ ἑκατὸν τάλληρα.

Ἐπειτα ἔσπευσε εἰς τὸν πατέρα του, ἔπεσε εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐλευθερίαν του.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἠκολούθησεν αὐτὸν καὶ εἶδε τὸν σεβάσμιον γέ- ροντα, ὅστις ἔβλιβε τὸν υἱὸν του εἰς τὴν καρδίαν του καὶ μὲ τὰ δά- κρυα τὸν ἔβρεχε, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν. Δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῆ ἡ ψυχὴ του ὥστε εἰς τὸσον καλὸς υἱὸς νὰ πωλήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του διὰ τοῦτο ἐπροχώρησε καὶ εἶπεν εἰς τὸν γέροντα.

« Ἔσο ἡσυχος ! ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σὲ στερήσω ἕνα τὸσον καλὸν υἱόν· ἄφες με νὰ λάβω μέρος εἰς τὸ εὐγενὲς αὐτοῦ ἔργον, εἶνε ἐλεύ- θερος. Δὲν μετανοῶ διὰ τὸ ποτὸν τὸ ὁποῖον αὐτὸς τὸσον καλῶς με- τεχειρίσθη. »

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ὁ υἱὸς ὁμῶς παρεκάλεσε τὸν ἀξιωματικὸν νὰ παραλάβῃ αὐτὸν μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ εἶπεν ὅτι δὲν θέλει νὰ ζημιώσῃ ἕνα τὸσον καλὸν κύριον· ἀλλ' ὁ με- γαλόψυχος ἀνὴρ ἐπιμείνας εἰς τὸ νὰ μένῃ ὁ υἱὸς παρὰ τῷ πατρὶ αὐ- τοῦ, συνώδευσε καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τοῦ δεσμωτηρίου εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς Οὐλμης εὐχαριστημένος, ἐπειδὴ συν- ησθάνετο ὅτι κατέστησεν εὐτυχεῖς δύο ἀνθρώπους.

Περὶ φωταγωγικῶν ἐντόμων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Α. Κ.)

Εἶδη τινὰ ἐντόμων ἔχουσιν, ὡς γνωστὸν, τὴν παράδοξον ἀνεξή- γητον ιδιότητα τοῦ νὰ δίδωσι φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ. Τὰ εἶδη τῶν ἐν- τόμων ταῦτα εἶνε ἄπειρα. Ὑπάρχουν εἰς τὴν θάλασσαν ἰχθύες φωταγωγικοί, καθὼς εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν ζώφια φωταγωγικά. Οἱ Ἰνδοὶ προσκολλοῦν τὰ ἐντομα ταῦτα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἢ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῶν, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου φωτίζουν τὰς κατοικίας

των. Πυγολαμπίδες τινὲς ἐπαρκοῦν ὅπως φωτίζουν δωμάτιόν τι ἢ τεχνουργεῖον, ἢ δὲ κυρία Μεριὰν ἐτύνησε τὰ λαμπρὰ αὐτῆς σχέδια τῶν χρυσαλλίδων τοῦ Σουρινάμ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἐντόμων τούτων.

Ἦκουσα νέον τινὰ Ἰνδόν, ὅστις εἶχε περιηγηθῆ τὰς παρὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ παρακείμενας νήσους. νὰ διηγήται τεράστια περὶ τῶν ζωύφρων τούτων. Ἐπλέομεν, λέγει, θερρινὴν τινὰ νύκτα παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἢ δὲ λέμβος ἡμῶν ὀδη- γουμένη ὑπὸ τεσσάρων κωπηλατῶν ἔτχιζε ἐλαφρῶς τὰ ἀφρίζοντα ὕδατα. Οὐδέποτε καθαρῶτερος οὐρανὸς εἶχεν ἀναφανῆ εἰς τὰς ἐρή- μους πεδιάδας· ὁ ἀήρητον ἀρωματισμένος ἐκ τῆς εὐωδίας τῶν ρο- δέων, αἵτινες ἐν εἶδει στεφάνων παρετείνοντο περὶ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ· τὸ πᾶν ἦτο ἡρεμον, τὸ πᾶν σιωπηλόν. Ἐνῶ ὁ περιη- γητῆς ἐκθαμβος παρεδίδοτο εἰς τὰς συγκινήσεις αὐτοῦ, οἱ δὲ ναῦται διεύθυνον τὴν λέμβον του πρὸς τὴν ὄχθην, αἵρνης βλέπει τὰ δένδρα ἅτινα τὸν περικυκλοῦσι χρωματιζόμενα ὑπὸ κυανολεύκου φωτός καὶ οἶονεὶ πληρούμενα ἐκ κρυστάλλων καὶ ἐκ διαφανῶν ὀπωρῶν. Οἱ κρύσταλλοι οὗτοι ἐλάμβανον ὅλους τοὺς χρωματισμούς τοῦ οὐρανοῦ τόξου· ποτὲ μὲν ἦσαν κυανοὶ, ποτὲ δὲ ροδινοί· ἐνίοτε ἐσθύνοντο καὶ ὀλόκληρος ἢ νῆτος ἐπανήρχετο εἰς τὸ σκοτός. Μετ' ὀλίγον ὁμῶς πληθὺς σπινθήρων ὑψούτο πανταχόθεν καὶ ἔθλεπέ τις αὐτοὺς νὰ ἀναβρῦουν ἐκ τῶν δένδρων, νὰ πίπτουν εἰς χρυστὴν βροχὴν, νὰ ἀνορθοῦνται εἰς ὀράγματα κυκᾶ, ἢ νὰ ἐκτυλίσσωνται εἰς τὴν ἀτ- μοσφαιραν ἐν εἶδει ἀνθοδέσμης λαμπροῦ πυροτεχνήματος. Ὁ ἡ- μέτερος περιηγητῆς ἀκίνητος εἰς τὴν θέαν τοσοῦτων θαυμασιῶν, ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν του μετακομισθέντα εἰς τόπον μυθῶδη καὶ ἐφο- βεῖτο νὰ προσεγγίσῃ τὴν μαγευτικὴν ταύτην ἀκτὴν, ἐπισκεφθεῖσαν μόνον ὑπὸ τῶν ἡρώων τοῦ Τάσου ἔνθα αἱ ἡδοναὶ τοῦ ἔρωτος ἐπέ- φερρον τὴν λήθην τῶν θελγύτρων τῆς πατρίδος. Πλὴν οἱ κωπηλά- ται διεσκέδασαν μετ' οὐ πολὺ τὴν αὐταπάτην ταύτην, λέγοντες ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀνενοῦντο καθ' ἑκάστην νύκτα εἰς τὴν αὐτὴν ἐποχὴν καὶ ὅτι προήρχοντο ὑπὸ πτερωτῶν ἐντόμων, ἅτινα ἡ φύσις εὐηρεστήθη νὰ περιβάλῃ διὰ φωτός.

Οὐ μόνον τὰ φωταγωγικά ζωύφια παρέχουσι τὸ θέαμα τοῦτο εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, ἀλλὰ πολλάκις βλέπομεν ἐκ τοῦ βίθους τῶν

έλατών αίτινες περικυκλώνουν τήν κορυφήν τῶν Ἄλπεων, νά ἐγείρωνται φωσφορικά νέφη, ἅτινα διασχίζονται τήν ἀτμοσφαιραν πολλπλασιάζονται ὡς οἱ σπινθήρες πυρκαϊᾶς. Οἱ σπινθήρες οὗτοι καλύπτουσι τήν χιόνα καί φωτίζουν τὰς παγωμένας κορυφάς τοῦ ὄρους, εἰς τρόπον ὥστε θά ἐνόμιζέ τις αὐτάς οὐράνιον τόξον, οἱ ἀσταθεῖς κυματισμοί τοῦ ὁποίου γίνονται εἰς τὸ ἐπάπειρον.

Ὁ φωσφορισμός τῆς θαλάσσης ὑπῆρξε διὰ τοὺς φυσιοσκόπους ἀντικείμενον βαθείας μελέτης. Ποτέ μὲν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ ἀπαστρέπτει καθ' ὅλην αὐτοῦ τήν ἕκτασιν ὡς ἀργυρᾶ ὀθόνη ἠλεκτριζομένη ἐν τῇ σκιά, ποτέ δὲ τὰ κύματα παριστῶσι τὸ θέαμα φλεγομένης πεδιάδος ἐκ θείου καί ἐξ ἀσφάλτου. Ὁ Βερναρδίνος Σαίν-Πιέρ περιέγραψε τὰ ἀναρίθμητα ἐκεῖνα ἄστρα, ἅτινα φαίνονται ὡς νά ἀναδύουσι ἐκ τοῦ βήθους τῶν ὑδάτων· φυσιοδίφαι τινὲς διεπραγματεύθησαν μετὰ θαυμασμοῦ περὶ τῶν φλεγομένων ἐκεῖνων ὄγκων, οἵτινες κυλίσονται ὑπὸ τῶν κυμάτων ὡς ὑπερμεγέθεις ἐρυθραὶ σφαῖραι. Ὁ Κόκ, ὁ Λαβιλαρδιέρ καὶ ὁ Βίνκ παρέτήρησαν φωτεινάς πυραμίδας, λαμπροὺς πυροτροβίλους, φλόγας ὑψουμένας ὡς μετέωρα ἐκ τῶν κυμάτων καί συγχεομένας ἐν τῷ ὀρίζοντι μετὰ τῆς ὑπαυγείας τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀπεδόθησαν διαδοχικῶς εἰς τὸν ἄστραλτον, τὸ φωτφόρον, τὸν ἠλεκτρισμόν· πλὴν ἡ ἀρχὴ αὐτῶν εἶνε παραδοξότερα· προέρχονται δηλαδὴ ἐξ ὀργανικῶν ὄντων, οἱ πολυπληθεῖς πατριαὶ τῶν ὁποίων πληροῦν τὰς ἀδύστους ὄλων τῶν θαλασσῶν, ἀπὸ τῶν πόλων μέχρι τοῦ ἰσημερινοῦ.

Ὁ Πέρων (*) ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ὅστις λεπτομερῶς περιέγραψε τήν ποικιλίαν, τὰς ἐξεις, τὸ ἀλλόκοτον σχῆμα καὶ τὸν χρωματισμόν τῶν ἐντόμων τούτων. Ποτέ μὲν λαμβάνει τὰ χρώματα τῆς ποιήσεως, ὅπως παρυστήση τὰ ἰστιοειδῆ ἐκεῖνα ζωῦφια ἅτινα ἐρωδιασμένα ὡς τὰ μονόξυλα μὲ διαφρυνές ἰστίον κινουῦνται εἰς τήν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐνθα βυθίζουσι ἀπείρους κυανᾶς κώπας· ποτέ δὲ ἐκπλήττει τήν φαντασίαν ἡμῶν δεικνύων τὰ διαφανῆ ἐκεῖνα ὡς τὸν κρύσταλλον θεροειδῆ, τὰ ὁποῖα διαλύοντα τὸ φῶς καὶ κινουῦντα τὰς κροσσωτὰς αὐτῶν μεμβράνας ὁμοιάζουσι μὲ πρίσματα,

(*) Πλοῦς εἰς Αὐστραλίαν Σελ. 43, 44 καὶ 146.

ἐνθα ὁ ἥλιος ἀντανακλάται μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς μαρμαρυγῆς. Εἰς τήν κατάστασιν ταύτην ἐμφανίζονται ὡς νά ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ μυρίων κυματοειδῶν ἰρίδων, αίτινες διασταυροῦνται καὶ πολλπλασιάζονται εἰς πᾶσαν αὐτῶν κίνησιν. Πλησίον αὐτῶν τὰ φυσιφόρα ἀναπτύσσουσι ἐπὶ τῶν κυμάτων τοὺς ἐκ ρουβινίων καὶ ὀπαλλίων πυροστροβίλους αὐτῶν ὑποβαρᾶζομένους ὑπὸ ἀερίων σφαιριδίων, ἐνῶ οἱ ἐνυδροπλεῦσται ἀπλόνουσι τὰ διαφανῆ αὐτῶν μέλη ὁμοιάζοντα τὰ φύλλα τοῦ κισσοῦ. Εἰς τὰς ἡτύχους δονήσεις τῶν κυανῶν καὶ ροδινῶν αὐτῶν στελεχῶν θά ἐξελάμβανέ τις αὐτοὺς ὡς στέφανον ἀνθέων, ὅστις ἀναπτύσσεται εἰς τήν πνοήν τῶν ζεφύρων. Ἐὰν ὁμως λεία τις ὑποπέση εἰς τήν παγίδα ταύτην, πάραυτα τὸ φυτόν ἐμψυχοῦται, τήν περιτυλίττει, τήν συλλαμβάνει, καὶ ἀναρίθμητοι γλῶσσαι ὄμοῦ, ἐκ τῶν τρυφερῶν τούτων φύλλων, ἅτινα χρησιμεύουσι εἰς τὸ νά τοὺς προστατεύουσι. Ταιουτοτρόπως ζῶσιν οἱ γλαῦκαι, τὰ πυρήσωμα, καὶ ἄλλα φωταγωγικὰ ζωῦφια, τὸ δὲ περίεργον εἶνε ὅτι ὅλα τὰ εἶδη ταῦτα κεκοσμημένα τήν ἡμέραν ὑπὸ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων ἀναφλέγονται εἰς τήν ἐπάνοδον τῆς νυκτός καὶ ἡ θάλασσα τεταραγμένη δὲν προσφέρει ἄλλο τι, εἰμὴ τὸ θέαμα ἐκτεταμένης πυρκαϊᾶς. Διαρκουσῶν δὲ τῶν τερπνῶν νυκτῶν τοῦ θέρους, ὅποταν τὰ πλοῖα ὀλισθίνουσι ἡσυχῶς ἐπὶ τῶν φωτεινῶν κυμάτων, ὁ ναύκληρος ἔντρομος παρατηρεῖ τὰς φλόγας, αίτινες ἀναδύουσι περίξ αὐτοῦ καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπεκτείνονται ὡς ἐκεῖναι τοῦ ἄδου εἰς τὰ κενὰ καὶ ἀπέραντα διαστήματα.

Ἀρχαῖος τις περιηγητῆς περιέγραψεν εἰκόνα τοσοῦτον θελκτικῆν περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν φωσφορικῶν τούτων λάμψεων, ὥστε δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νά σκιαγραφήσωμεν αὐτήν. Διηγῆται ὅτι εἶδεν εἰς τὰ παράλια τῆς Γουϊνέας μαύρους λαοὺς οἵτινες πλανῶνται ἀδιακόπως εἰς τὰς ὄχθας τῆς θαλάσσης. Περὶ λύχνων ἀφ' αἱ νεάνιδες συναθροίζονται καὶ ἀπέρχονται πρὸς ἀλιεῖαν. Βλέπει τις αὐτὰς εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης νά καλυμβῶσι, σχίζουσι δὲ ὀρμητικῶς τὰ κύματα νά διαγράψωσι μακροὺς αὐλακας φωτός. Ἐπὶ κεφαλῆς φέρουσι καλάθια ψιθόπλεκτα κομψῶς περιπεπλεγμένα, καὶ εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν καλάμιον χρησιμεύον ν' ἀποσπᾶ τὰ ὀστρακόδερμα καὶ νά συλλαμβάνη τοὺς ἰχθύς. Εἰς τήν ἐπιστροφήν, αἱ μὲν στίλβουσι ἐκ

τῶν φωσφόρων τῆς θαλάσσης, προχωροῦσι πρὸς τοὺς συζύγους των καὶ φέρουσιν ὑπερμεγέθεις ἀστακοὺς καὶ φοβεροὺς ρινοβάτους, ἄλλαι δὲ χύνουσιν ἐπὶ τῆς χλόης τὰ ἐκυτῶν κάνιστρα πλήρη ὄστρακοδέρμων καὶ λάμποντα ἐκ μυρῶν λάμψεων. Πολλάκις τραγυδοῦσαι, σχηματίζουν χοροὺς πέριξ τῶν ἀγροτικῶν αὐτῶν κλυθῶν, αἱ δὲ φλόγες, αἵτινες τὰς περικυκλόνουν, εἶνε ὁ μόνος στολισμὸς καὶ ἡ μόνη αὐτῶν ἐνδυμασία.

Οὕτω ἡ φύσις ἀνάπτει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ νεροῦ πῦρ, τὸ ὁποῖον τὰ ὕδατα δὲν δύνανται νὰ σβύσουν : Τὸ φωσφορικὸν τοῦτο πῦρ διαλάμπει πλὴν δὲν θερμαίνει, ἐκτείνεται ἀλλὰ δὲν καταστρέφει, φθείρεται δὲ ἀνευ ἐλλείψεως τροφῆς. Αὕτη χορηγεῖ τὴν ζωὴν εἰς τὸ φῶς, καθὼς τὴν χορηγεῖ εἰς τὴν ἀργιλλον, ἡ δὲ ἀπειρία αὐτῆς εἶνε μεγίστη, καθότι κοσμεῖ διὰ τῶν λαμπροτέρων ἀκτίνων τὰ ἐντελῆ σώματα ποταπῶν ἐντόμων. Τὰ ἐντομα ταῦτα ἐξερχόμενα ἐκ τῶν χειρῶν τῆς δὲν ἐγκατελείφθησαν ἀπεναντίας φαίνεται ὅτι ἡ φύσις ἐξήντηλε δι' αὐτὰ ὅλους τοὺς συνδυασμοὺς θείας διανοίας. Οὕτω λ.χ. αἱ σπηλαί ὅπως σωθοῦν ἐκ τῶν καταδιωγμῶν τῶν ἐχθρῶν των βυθίζονται εἰς τὰ κύματα μαύρης μελάνης, τὴν ὁποῖαν ἐκχέουσι πέριξ αὐτῶν, ἐνῶ αἱ μέδουσαι διὰ στιγμιαίας συγχωνεύσεως διαλύονται, καθὼς τὸ κύμα ὅπερ τὰς περικυκλόνει, εἰς διαφανές ρευστόν, μόλις δὲ γείνουσι ἀόρατοι, ἐνεργοῦν, κινοῦνται, προσβάλλουν τὴν λείαν των καὶ αἰφνιδίως ἀναφαίνονται ὡς τότε πεπυρωμένοι ἀνθρακες, οἷτινες ἐκουσίως ἀνάπτουν ἢ σβύνονται. Μολονότι τὸ τῶν μυώνων αὐτῶν σύστημα εἶνε ἀγνωστον, ἡ δὲ ἕδρα τῆς ἀναπνοῆς των δὲν ἀνεκαλύφθη εἰσέτι, ἐκτελοῦν ἐν τούτοις ταχεῖς ἐλιγμοὺς καὶ προσβάλλουν ἰχθεῖς, ὁ ἐλάχιστος τῶν ὁποίων εὐκόλως θὰ ἐφόνευεν αὐτὰς ἀνευ τῆς διαφωνίας καὶ ρευστότητος ταύτης.

Ἐνώπιον τῶν φαινομένων τούτων πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἡμετέραν ἀμάθειαν, ἢ νὰ σχηματίσωμεν σύστημα τι ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν τῆς ἀγνοίας ἡμῶν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δύναται πολλάκις νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ἡ φύσις ἔκαμε χρῆσιν τοῦ πυρός, ὅπως στολίσῃ τὰ ποιήματα αὐτῆς· διένειμεν αὐτὸ εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὰ ὕδατα, καὶ εἶνε παντοῦ ἀνεξάντλητος πηγὴ γονιμότητος καὶ ἀφθονίας. Πρὸ πάντων τὸ ἀνε-

θεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις μόνος δύναται νὰ τὸ διατηρήσῃ καὶ νὰ τὸ διαδώσῃ. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο τὸν κατέστησε βασιλέα τῆν γῆς καὶ κάτοικον ὅλων τῶν μερῶν. Τὸ πῦρ χρησιμεύει εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ. Αὐτὸ περιχρυσώνει τὰ σπαρτὰ καὶ προπαρασκευάζει τὴν τροφήν μας· ἀνηρημένον δὲ εἰς τοὺς θόλους τῶν δωματίων μας φωτίζει τὰς ἑσπερινὰς ἡμῶν συναναστροφάς. Πλὴν ὁ ἄνθρωπος ἀπηυδισμένος ἐκ τοιούτων εὐεργεσιῶν, ἠθέλησε νὰ διαδηλώσῃ τὴν μεγαλοφύλιαν αὐτοῦ διὰ τῆς καταστροφῆς καὶ νὰ γείνη, ὡς ὁ Ζεὺς τοῦ μύθου, κύριος τοῦ κεραυνοῦ πρὸς ζημίαν τῶν ὁμοίων του. Τὸ πῦρ ἐξῆλθε μετὰ τῆς ζωῆς ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πανσόφου Δημιουργοῦ, νῦν δὲ ἐκτινάσσεται ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μας φέρων τὸν θάνατον καὶ τὴν καταστροφὴν. Ἡ ἀρχὴ τῆς τρομερᾶς ἡμῶν ἐξουσίας συνίσταται εἰς ὀλίγον νίτρον μειμιγμένον μετὰ ἀνθράκων. Ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης ἐπέχει σημαντικὴν θέσιν εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἱστορίας. Ἰπῆρξεν ὠφέλιμος εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὅπερ ἀπήλλαξεν ἐκ τῶν καταχρήσεων τῆς ὑλικῆς βίας. Ἐφόρευσε τὸν φεουδαλισμὸν καὶ μετεβίβασε βαθμηδὸν τὴν ἰσχύν εἰς τὴν διάνοιαν· δυστυχῶς ὅμως ἐξωστράκισεν ἐκ τῆς γῆς τὰς ἀρχαίας ἀρετὰς καὶ τὸ ἵπποτικὸν θάρρος, ὅπερ εἶχε πληρώσει τὴν γῆν ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων.

Νεκροταφεῖα ἢ κοιμητήρια

Οἱ Γάλλοι τὰ νεκροταφεῖα καλοῦσι *cimetieres* ἐκ τῆς ἡμετέρας λέξεως *κοιμητήριον*, ἧτις καὶ χριστιανικώτερα καὶ εἰκονικώτερα εἶνε. Λέγει δὲ πρὸς καὶ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος· «Διὰ τοῦτο καὶ . . . κοιμητήριον ὠνόμασται, ἵνα μάθῃς ὅτι οἱ τετελευτηκότες καὶ ἐνταῦθα κείμενοι οὐ τεθνήκασιν, ἀλλὰ κοιμῶνται καὶ καθεύδουσι.»

Ἡ χρῆσις τῶν κοιμητηρίων δὲν εἶνε ἀρχαιοτάτη. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν οἱ νεκροὶ ἐθάπτοντο συνθήως ἐκτὸς τῆς πόλεως, διότι ἐπίστευον, ὅτι ὁ ἐντὸς τῆς πόλεως ἐνταφιασμὸς ἐμίαινε τοὺς ζῶντας. Οἱ ἐν Ἀθήναις γαιοκτήμενες ἐνεταφιάζοντο συνθήως εἰς τὰ

κτῆματα αὐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαντῶμεν τάφους ἐν ἀγροῖς. Συχνότατα ὅμως οἱ τάφοι ἰδρύνοντο παρὰ ταῖς ὁδοῖς καὶ πλησίον τῶν πυλώνων τῆς πόλεως· π. χ. ὁ τάφος τοῦ Θουκυδίδου ἦτο πλησίον τῶν Μελιτιδῶν πυλῶν. Οἱ ἐν πολέμῳ πίπτοντες ἐκηδεύοντο ἐν Ἀθήναις δημοσίαις δαπάναις· εἰς τὸν ἔξω Κεραμεικὸν παρὰ τῇ ὁδῷ τῆ φερούτῃ, εἰς Ἀναδημίαν. Οἱ τάφοι ὠνομάζοντο καὶ θῆκαι, μνήματα, μνημεῖα, σήματα, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἰδιωτικὴ ἰδιοκτησία, ἀνήκουσα ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἐνταφισζομένων. Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὁμοίως οἱ τάφοι ἰδρύνοντο ἄλλοτε εἰς τὰς ἐξοχὰς ἢ παρὰ ταῖς ὁδοῖς, καὶ ἄλλοτε εἰς κῆπον ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀποθανόντα ἢ ἀγορασθέντα διὰ τοῦτο. Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἔβαπτον τοὺς νεκροὺς εἰς τὰς κατακόμβας· κατὰ δὲ τὸν τρίτον αἰῶνα καθιερώθησαν πρὸς τοῦτο γῆπεδα χωριστὰ κείμενα πλησίον τῶν ἐκκλησιῶν. Βραδύτερον ἐχορηγήθη εἰς τινὰς τὸ προνόμιον τοῦ νὰ θάπτονται ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἔθιμον γενικευθὲν μετὰ ταῦτα, πρὸ ἐνὸς αἰῶνος ἐξέλιπεν εἰς τοὺς Παρισίους καὶ εἰς τὰ λοιπὰς πόλεις τῆς Γαλλίας, διὰ λόγους ὑγείας.

Κατὰ τοὺς γαλλικοὺς νόμους ὅθεν οἱ νεκροὶ πρέπει νὰ θάπτονται μόνον εἰς τὰ νεκροταφεῖα, ἐκτὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξίωματικῶν, οἵτινες θάπτονται εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ τῶν ἰδιωτῶν, ὅσοι ἄδεια τῆς κυβερνήσεως θάπτονται εἰς τὰ κτῆματά των.

Τὸ 15 ἄρθρον τοῦ ψηφίσματος τῆς 23 τοῦ μηνὸς prairial (χλοηρόρος) ἔτος 12ον δὲν ἐπιτρέπει ἄλλην ὑποδιαίρεσιν ἐν τοῖς νεκροταφείοις εἰμὴ τὴν ἀπαιτούμενην ὑπὸ τῆς διαφοράς τῶν θρησκειῶν. Αἱ ἐπιτόμοι ἀρχαὶ δύνανται, λαμβάνουσαι ὑπ' ὄψιν τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου καὶ τὰς διαθέσεις τῶν κατοίκων, νὰ ἀφιερώσωσιν ἰδιαίτερον μέρος τοῦ κοινῶν νεκροταφείου πρὸς ταρῆν τῶν μὴ ἀνηκόντων τῇ καθολικῇ θρησκείᾳ καὶ τῶν ἀθιππίστων παιδίων, τοῦ ἀποχωρισμοῦ τούτου οὐκ ἔχοντος κατὰ βάθος οὐδὲν τὸ ὑδριστικὸν καὶ προσβλητικὸν δι' ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀποβλέπει. Ἀλλὰ τὸ μέτρον τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκταθῇ εἰς ἄλλην τάξιν προσώπων, οἷον εἰς τοὺς αὐτοκτόνους καὶ εἰς τοὺς μονομάχους.

Τὰ νεκροταφεῖα δὲν πρέπει νὰ ἰδρύνονται ἐν τῷ περιβάλλῳ τῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων. Ὅταν πρόκηται κοινότης τις ἢ νὰ ἰδρῦσθαι

νεκροταφεῖον ἢ νὰ μεταφέρῃ ἀλλαχοῦ τὸ ὑπάρχον, προηγούνται αὐστηραὶ ἐξετάσεις, καθ' ἃς οἱ γείτονες κτηματῖαι τοῦ προσδιορισθέντος γηπέδου δύνανται νὰ παρουσιάσωσι τὰς παρατηρήσεις των καὶ νὰ ἀπευθύνωσι τὰς ἀξιώσεις των εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, τὸ ὅποιον ἄφειλε νὰ γνωμοδοτήσῃ, καὶ εἰς τὸν νομάρχην, ὁ ὁποῖος προσδιορίζει τὴν θέσιν τοῦ νέου νεκροταφείου, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἰδρυθῇ εἰμὴ εἰς ἀπόστασιν 35—40 μέτρων τοῦλάχιστον ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος τῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων. Ἄν ἡ ἀπόστασις αὕτη δὲν φυλαχθῇ, οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἰδιοκτῆται δύνανται νὰ ἀναφερωθῶσιν εἰς τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ νομάρχου. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνέγερσις οἰκοδομῆς καὶ ἡ ὄρυξις φρέατος τοῦλάχιστον εἰς ἀπόστασιν 100 μέτρων ἀπὸ τοῦ νέου νεκροταφείου, καὶ ἀπαιτεῖται ἄδεια διὰ νὰ αὐξηθῶσιν ἢ νὰ ἐπισκευασθῶσι τὰ κτίρια τὰ ὑπάρχοντα εἰς τὴν ζώνην ταύτην· τὰ ὑπάρχοντα φρέατα δύνανται νὰ χλωσθῶσι μετὰ ἐξετάσιν καὶ ἀπόφασιν τῶν πραγματογνωμόνων κατ' αἴτησιν τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας καὶ ἀπόφασιν τοῦ νομάρχου. Οἱ διάφοροι οὔτοι περιορισμοί, ἐπιβαλλόμενοι εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας χάριν τῆς κοινῆς ὑγείας, δὲν συνοδεύονται ὑπ' οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες ὑφίστανται τούτους.

Τὰ νεκροταφεῖα εἶνε ἰδιοκτησία τῶν κοινοτήτων. Ὅταν νεκροταφεῖον τι ἐγκαταλειφθῇ μένει κεκλεισμένον, καὶ οὐδεὶς δύναται οὐδεμίαν χρῆσιν αὐτοῦ νὰ κάμῃ ἐπὶ πέντε ἔτη μετὰ παρέλευσιν τῶν ὁποίων τὸ γῆπεδον δύναται νὰ ἐκμισθωθῇ ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς· ἀλλ' ὁ ἐκμισθωτὴς δύναται μόνον νὰ σπεῖρῃ καὶ νὰ φυτεύσῃ ἐν αὐτῷ τῷ ἀπαγορεύεται δὲ πᾶσα ἀνασκαφὴ ἢ θεμελίωσις νέων κτηρίων μέχρι νεωτέρας διαταγῆς.

Οἱ νεκροθάπται ὑπάγονται ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπαγρύπνησιν τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς.

Σιθηρίας καταρράκται.

Ἡ Σιθηρία ἔχει σχῆμα μεγάλου ὄροπέδιου, τὸ ὅποιον ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Κίνας καταβαίνει πρὸς τὸν παγετώδη ὠκεανόν· διὸ πάντες οἱ ποταμοὶ αὐτῆς ἐκβάλλουσιν εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ἄρκτον. Καὶ ἐν γένει μὲν τὸ ρεῦμα κυλίστα ἀργόν· ἐπειδὴ ὅμως

κατά τινα μέρος ἢ κλίσις τοῦ ἐδάφους εἶνε μεγάλη καὶ ἀπότομος, τὰ ὕδατα ταρασσονται, ἢ ταχύτης τοῦ ρεύματος αὐξάνει, τὰ κύματα ἀνυψοῦνται καὶ ἡ βοή αὐτῶν διακίδεται πολὺ μακρὰν.

Ὅταν διαπλέων τις ἐπὶ λέμβου ἓνα τῶν ποταμῶν τούτων φθάσῃ εἰς μέρος ὅπου σχηματίζεται καταρράκτης, κταλαμβάνεται ὑπὸ ἀνησυχίας βλέπων μάλιστα τὰς προετοιμασίας τῶν κωπηλατῶν. Καὶ ὅταν τῆς λέμβου πλησιαζούσης εἰς τὸν καταρράκτην ἢ ταραχὴ τοῦ ὕδατος γίνεται τρομερωτέρα καὶ ἀφρίζουσι τὰ κύματα, ἢ ἀνησυχία τοῦ ὀδοιπόρου κορυφοῦται. Τότε ὁ πηδαλιουχῶν κυβερνήτης ἀνακράζει στενωρῶς τῇ φωνῇ· « Καθῆσατε ! » Ἐνῶ δὲ οἱ κωπηλάται σύρουσιν ἐντὸς τῆς λέμβου τὰς κώπας, τὸ πρόσταγμα τοῦτο ἀντηχεῖ· « Προσευχηθῆτε ! » Τοῦτο ἀκούοντες κλίνουσι πάντες γόνυ ἐνώπιον εἰκόνας, ὃ δὲ ναυαγωγὸς ἀναγινώσκει μεγαλορῶνως τὴν προσευχὴν. Μετ' αὐτὴν οἱ ἐρέται ἀναλαμβάνουσι τὰς κώπας καὶ δοθέντος τοῦ προστάγματος· « Μὲ ὄλην σας τὴν δύναμιν ! » κωπηλατοῦσιν ἀνεκδοτάς. Ἀγωνία ἀκατανίκητος κυριεύει τοὺς πάντας καθόσον πλησιάζουσιν εἰς τὸν καταρράκτην. Ὁ ναυαγωγὸς κάθηται εἰς τὴν πρῶραν κρατῶν λευκὸν μανδύλιον συνεστραμμένον ὡς σχοινίον, δι' οὗ μεταδίδει τὰ προστάγματα, διότι ἡ φωνὴ δὲν ἀκούεται μεταξὺ τῆς τόσης βοῆς. Τέσσαρες ναῦται διαχειρίζονται τοὺς οἴακας προσέχοντες εἰς τὰ προστάγματα· ἐὰν δὲ ἡ διάβασις καταστῇ πλέον ἐπικίνδυνος, δύο ἕτεροι συντελοῦσι διὰ κώπης εἰς τὴν κυβερνήσιν τοῦ πλοιοῦ, οὗ τινος ἢ πρῶρα ἀνάγκη πᾶσα νὰ παρακολουθῇ ἀκριβῶς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρεύματος, διότι ἄλλως καταποντίζεται.

Τὸν Ἰούνιον κατέβαινον τὸν Ἰεμισσένην μεγάλῃ μὲν λέμβου ἐπιβαίνων, ἀθλίᾳ ὁμως κατασκευῇ· οἷο καὶ ἡ ἀνησυχία μου ἦτο διπλάσια. Ὅτε μετὰ γαλήνιον διάπλουον ἡμερῶν τινῶν ἤσθάνθημεν τὸ πρῶτον κύμα, αἱ κώπαι ἀπεσύρθησαν καὶ τὸ σκάφος ἤρχισε νὰ κυμαίνεται. Ἡ ταχύτης τοῦ ρεύματος ἠῤῥανεν ἀδιακόπως, καὶ τῶν κυμάτων ὁ πάταγος κατέστη φοβερός· Φρίκη κατέλαβε πάντας. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους διέβημεν. τὰ ὕδατα δὲν ἐβόϊζον πλέον, καὶ ὁ ναυαγωγὸς καταβὰς ἀπὸ τῆς πρῶρας ἐσφόγγισε τὸ μέτωπον αὐτοῦ καὶ εἶπε περιχαρῆς· « Σᾶς συγχαίρω. » Καὶ πάντες ἀνέκραξαν· « Εὐλογητὸς ὁ Θεός ! » Ἐπευφημίαι δὲ διεδέχθησαν πάραυτα τὴν ἐπικρατήσαν βαθεῖαν σιωπὴν.

Ἡ χαρὰ τῶν ναυτῶν ἦτο φυσικωτάτη· διότι ἡ κατάβασις ὑπὸ τὴν ἀψίδα οὕτως εἶπεῖν ἐκείνην, μεταξὺ δύο καθέτων βράχων, εἰς τὸ στενὸν τῶν ὀπῶν βραθροῦται τὸ ὕδωρ καὶ σὲ παρασύρει ταχύτερον καὶ ἵππου ἀφηνιῶντος, εἶνε βεβαίως ὁ μέγιστος τῶν κινδύνων· Ἐὰν ὁμως ἡ λέμβος δὲν εἶνε ἠναγκασμένη νὰ διαβῇ μεταξὺ πολλῶν ὑφάλων, τὸ δὲ μέρος εἶνε βαθύ, ἡ διάβασις δὲν θεωρεῖται πολλὰ κινδυνώδης.

Τὴν δ' ἐπιούσαν, ἐνῶ ἐπλησιάζομεν εἰς Παδούν, ἦτοι τὸν τρομερῶτερον τῶν καταρρακτῶν, πολιοῦριξ τις γέρον, τὸ ἐπάγγελμα ναυαγωγός, ἦλθεν εἰς τὴν λέμβον, καὶ προέτρψεν ἡμᾶς νὰ περιμείνωμεν εὐκραέστερον ἄνεμον καὶ καιρὸν πλέον ἤτυχον ἵνα ἐπιχειρήσωμεν τὴν κατάβασιν, τόσῳ μᾶλλον δύσκολον, ὅσῳ ἔπρεπε νὰ διαβῶμεν μεταξὺ δύο βράχων κειμένων οὐχὶ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων. Ἐρρίψαμεν λοιπὸν τὴν ἄγκυραν. Ἐγὼ δὲ ἀποβάς εἰς μικρὰν νησον χλοερωτάτην, ἔστησα τὴν σκηνὴν μου. Ἡ φύσις ἦτο λαμπρά, καὶ τὴν βαθεῖαν σιωπὴν διέκοπτον ὄφεις πολύστικτοι, οἷτινες φοβηθέντες τὴν παρουσίαν μου ἔφευγον ἔρποντες μεταξὺ τῶν ξηρῶν φύλλων τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου. Μεταξὺ τῆς ἡρεμίας καὶ ἐρημίας ἐκείνης ὁ νοῦς μου μὲ ἀνεκθύμισε τὴν πατρίδα μου, καὶ τοὺς προσφιλεῖς μοι οἰκείους. Ἡ καρδία μου κατεθλίβη διὰ τὸν χωρισμόν· τὴν λύπην ὁμως αὐτῆς ἐμετρίαζον ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ ἡ γαλήνη τῆς φύσεως, ἦτις ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Θεὸν διὰ τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ.

Ἐπανελθὼν δὲ τὸ ἔσπερας εἰς τὸ πλοῖον ἔμαθον ὅτι ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ ναυαγωγὸς ἀπεφάσισαν νὰ διαβῶμεν τὸν καταρράκτην· ἐγὼ δὲ κταβὰς εἰς τὸν κοιτωνίσκον μου διευθέτησα τὰ ἐργαλεῖά μου, καὶ ἀπέθεσα εἰς μὲν τὸ θυλάκιόν μου βελάντιον πλήρες χρυσοῦ, εἰς δὲ τὴν ζώνην ἐγγχειρίδιον, ὅπως μοὶ χρησιμεύσωσιν ἐν περιπτώσει ναυαγίου.

Ἡ ἄγκυρα ἀνεκλύσθη καὶ ἐκινήθη τὸ σκάφος. Ὁ πολιοῦριξ ναυαγωγὸς ἰστάμενος ἀκίνητος παρὰ τὴν πρῶραν καὶ κρατούμενος ἀπὸ σχοινίου ἵνα μὴ πέσῃ εἶχεν εἰς τὴν δεξιὰν χειρόμακτρον ὅπως μεταδίδῃ διὰ σημείων τὰ προστάγματα. Ἄλιεύς δὲ τις χρησιμεύων αὐτῷ ἀντὶ βοηθοῦ, ποτὲ μὲν ἀνερριχᾶτο εἰς ὑψηλὸν μέρος ἵνα κατα-

σκοπεύσει τὰ πρὸ ἡμῶν, ποτὲ δὲ συνέτρεχε τὸν πηδαλιούχον· τὸ δὲ πλήρωμα προσηύχeto.

Σιωπηλοὶ προσεκτικοί, τὸν νοῦν ἔχοντες ἀκουσίως εἰς τὴν τύχην ἐκείνων, οἵτινες εὗρον ἐκεῖ καὶ θάνατον καὶ μνημα κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τοῦ ἔτους, ἐφερόμεθα πρὸς τὸν καταρράκτην. Ἐπλεόμεν ἤδη μεταξὺ τοῦ ἄφρου, καὶ τὸ σκάφος ἐβυθίζετο καὶ ἀνυψῶτο ἀλληλοδιαδόχως. Τὴν ὥραν ἐκείνην αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐχρῶσιζον τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, καὶ συγχρόνως ἀνέβαιναν εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ σελήνην.

Μετὰ μικρὸν ἡ τροπὴ τοῦ πλοίου προσετρίβη εἰς τοὺς χάλικας τοῦ χειμάρρου, καὶ αἴφνης, μεταξὺ τῆς τόσης ταχύτητος, ἐμείναμεν ἀκίνητοι. Ὁ τρόμος πάντων ὑπέσχετο μέγας· τὰ κύματα ὀρμώντα συνωθούντο ἀλλεπάλληλα εἰς τὸ σκάφος, τὸ ὅποιον ἀκίνητον ἐκώλυε τὴν διάβασιν αὐτῶν. Ἐντοσοῦτω ὁ κυβερνήτης ἀνέκραξε· «Κωπηλατεῖτε, κωπηλατεῖτε μὲ ὄλην σας τὴν δύναμιν!» Αἱ κῶπαι ἐμάστιζον τὰ ὕδατα, ἐνῶ τὸ ρεῦμα ὑπεβιάθει ἡμᾶς. Ἄλλ' ἴδου καὶ πάλιν ἐστάθημεν. Διὰ νέων μόχθων καὶ νέων ἀγῶνων καταρωθώσαμεν ἐπὶ τέλους νὰ περάσωμεν τὰ στενά· ἡ ταχύτης τοῦ σκάφους ἦτο ἀπερίγραπτος. Δυστυχῶς ὅμως ἕρις ἔπεσε μεταξὺ τοῦ κατὰ τὴν πρῶραν ναυαγοῦ καὶ τοῦ περὶ τὴν πρύμναν ἀλιέως κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ὥραν· ὁ μὲν ἤθελε νὰ στραφῶμεν πρὸς δεξιάν, ὁ δὲ πρὸς ἀριστεράν. Ἐπὶ τέλους ὁ ἕτερος αὐτῶν ὑπερίσχυσε, καὶ μετ' ὀλίγον διήλθομεν μεταξὺ δύο μαύρων καὶ τρομερῶν σκοπέλων, ὅτε παρῆλθε καὶ ὁ κίνδυνος. Ὁ κολιόθριξ ναυαγωγὸς κατέβη ἀπὸ τῆς πρῶρας, ἀπέμαξε τὰ δάκρυα αὐτοῦ, καὶ τὸ κάτωχρον αὐτοῦ πρόσωπον ἀνέλαβε τὸ πρῶτον ἐρυθθημα. Ἡ φράσις «Εὐλογητὸς ὁ Θεός!» ἐξῆλθεν ἀπὸ τῶν χειλέων παντὸς τοῦ πληρώματος, καὶ πάντες συνέχαιρον ἀλλήλοις. Ἐγὼ δὲ ἔδωκα πρὸς αὐτοὺς ποτήριον ρακίου, δέξα δὲ ρούθλια πρὸς τοὺς δύο ναυαγωγούς καὶ πέντε πρὸς τοὺς ναύτας.

Μετὰ ταῦτα διαβάντες τὸν διεξοδικώτερον μὲν, ἀλλ' ἤττον ἐπικίνδυνον τῶν καταρρακτῶν, τὸν τοῦ Σέλο Κέσεμι, ἐπεσκέφθημεν τὴν ὁμώνυμο, πόλιν.

Πρὸς τὴν Σύνταξιν τοῦ Περιοδικοῦ ὁ Μέντωρ.

Ἐκ τῶν πολλῶν διατριβῶν τοῦ Μέντορος, τὰς ὁποίας εὐχαρίστως ἀνέγνων, μία ἦτο καὶ ἡ περὶ συνεταιρισμοῦ, ἧς, διὰ τὰς ἐκ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ιδέας ταύτης πολλὰς καὶ ποικίλας προσδοκώμενας πρακτικὰς ὠφελείας εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν, μὲ κατεγοήτευσεν. Εἶμαι δὲ πλέον ἢ βέβαιος ὅτι ἡ περὶ συνεταιρισμοῦ ἐθνωφελεστάτη αὕτη ιδέα, συχνὰ καὶ ὑπὸ διαφόρους ἐπιόψεις ἐκτιθεμένη, δὲν δύναται ἢ νὰ φέρῃ τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα. Συγχωρήσατέ μοι δὲ νὰ ἐκφέρω καὶ ἐγὼ ἰδέαν τινὰ περὶ συνεταιρισμοῦ, τὴν ὅποιαν, ἐὰν θεωρῆτε κατὰ τι ὠφέλιμον, δύσθε νὰ καταχωρήσητε ἐν τῷ παρισπουδάστῳ Μέντορι.

Τὸ ἀπὸ τινος ἰδρυθὲν ἔθνικὸν ἡμῶν Ὀρφανοτροφεῖον κατέστι τὸ ἀγλαΐσμα τῆς Συμυρναϊκῆς Κοινωνίας· διὰ νὰ κατασταθῇ ὅμως καὶ πραγματικῶς τοιοῦτον, ὅποιον αἱ ἀνάγκαι τῆς κοινωνίας ἡμῶν ἀπαιτοῦσι, καὶ νὰ ἀποφέρῃ τοὺς παρὰ πάντων προσδοκώμενους καρπούς, χρεῖα πόρων καὶ πόρων μεγάλων. Καὶ οὐδεὶς βεβαίως ἀμφιβάλλει ὅτι ὁ πρὸς τὰ κατὰ ἐξιδασμένοσ ζῆλος τῶν Συμυρναίων προϋόντος τοῦ χρόνου θὰ χορηγήσῃ τοὺς ἀναλόγους πόρους, πάντοτε ὅμως διὰ τῆς φλεθομοίας τοῦ βλαντίου ἐνὸς ἐκάστου φιλανθρώπου πολίτου. Ἐγὼ δὲ νομίζω ὅτι διὰ συνεταιρισμοῦ τινὸς μεταξὺ τῶν ἐμπόρων πρῶτης καὶ δευτέρας τάξεως καὶ ἐν γένει παντὸς καὶ μετρίως εὐποροῦντος Συμυρναίου δύναται νὰ χορηγηθῇ εἰς τὸ ἀριστάστον ἡμῶν Ὀρφανοτροφεῖον πόρος οὐκ εὐκαταφρόνητος καὶ τὸ οὐτωδέτερον χωρὶς νὰ ἐπιβαρυνῆ τὸ πολυειδῶς καὶ συχνὰ ἐπιβαρυνόμενον βελάντιον τῶν Συμυρναίων. Ἐξηγουμαι.

Παντοῦ, ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τις, παρατηρεῖ σήματα διαφόρων ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν ἐπὶ οἰκίῶν καὶ διαφόρων ἄλλων οἰκοδομῶν. Ὡς δὲ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν ἢ τῶν ὀνομασιῶν αὐτῶν δύναται τις νὰ συμπεράνῃ, σχεδὸν ἅπασαι εἰσὶ διωργαντιμέναι ὑπὸ κεφαλαιοῦχων Εὐρωπαϊκῶν· ἐπειδὴ δὲ Εὐρωπαῖοι διακινδυνεύουσι τὰ κεφάλαιά των, Εὐρωπαῖοι ἀπολαμβάνουσι καὶ τὰ ἐκ τῆς τοιότητος ἐπιχειρήσεως κέρδη. Δικαί ὅμως, ἐφ' ἑκαστὴν παρομιλίαν εὐφῆ ἢ αὐλή μας, νὰ γυμνωμεν τὸ νερὸν ἕω· δὲν ὑπάρχει ἀρὰ γε τρόπος ὥστε τὰ κέρδη

αὐτὰ νὰ ὀριθῶσι πρὸς ὄφελος τοῦ Ὀρφανοτροφείου ; ἐγὼ τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι εἶνε δυνατόν καὶ εὐκόλον. Ἐάν συστηθῆ ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία διὰ μετοχῶν π. χ. πεντακισχιλίων πρὸς 40 λ. τ. ἐκάστη μετοχή. θὰ ἔχωμεν 50 χιλ. λιρῶν κεφάλαιον, διὰ τοῦ ὁποίου δυνάμεθα νὰ ἀσφαλιζώμεν ὄχι μόνον διαφόρους οἰκοδομὰς ἀλλὰ καὶ πλοῖα καὶ εἴτι ἄλλο. Τὸ χρηματικὸν ὅμως τοῦτο κεφάλαιον πόθεν θέλει προμηθευθῆ ; Ὑπὸ τῶν κητοίκων τῆς Σμύρνης διαφόρων τάξεων καὶ ἐπαγγελμάτων οὐχὶ ὅμως εἰς πραγματικὰ χρήματα ἀλλ' εἰς χρονωτικὰ γραμμάτια ἄτοκα (μπόνα), τὰ ὁποῖα θέλουσι κατατεθῆ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς ἐταιρείας ἀντὶ πραγματικῶν χρημάτων. Ἐάν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ἐταιρεία ἐξησφάλισεν οἰκοδομὰς καὶ ἄλλα 50 χιλ. λιρῶν, πρὸς 10)0, θέλει ἔχει κέρδος 500 λιρ. κατ' ἔτος. Ἀλλὰ τὸ κέρδος αὐτὸ εἶνε βέβαιον καὶ ὀλόκληρον πρὸς ὄφελος τοῦ Ὀρφανοτροφείου ; Ὅχι· ἐξ αὐτοῦ θὰ ἀφαιρεθῶσιν ἐξοδὰς τινὰς ὅσον μισθὸς τοῦ διευθύνοντος τὴν ἐταιρείαν καὶ εἴτι τοιοῦτο. Προσέτι δὲ τὸ κέρδος ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν δυστυχημάτων τὰ ὁποῖα ἤθελον συμβῆ εἰς τὰ ἀσφαλισθέντα κτίρια ἢ πλοῖα· πιστεύομεν ὅμως ὅτι ποτὲ δὲν ἤθελον συμβῆ τόσα δυστυχήματα, ὥστε ν' ἀπορροφηθῆ ὀλόκληρον τὸ κέρδος. Πιθάνον ἐν τούτοις ν' ἀπορροφηθῆ καὶ νὰ παρῶσι αὐτὰ ἔλλειμμα, δύναται ν' ἀντικρούση τις. Ἐνδεχόμενον καὶ τοῦτο Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ μέτοχοι ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλωσιν ἕκαστος τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ μέρος τοῦ ἔλλειμματος κατὰ τὸ ποσὸν τῶν μετοχῶν τὰς ὁποίας ἔχει· τοῦτο ὅμως προσωρινῶς μέχρι οὗ τὰ κέρδη καλύψωσι τὸ ἔλλειμμα, ὅποτε ὁ διευθύνων τὴν ἐταιρείαν θέλει ἐπιστρέφει εἰς ἕκαστον μέτοχον ὀλόκληρον ἢ τὸ ἀναλογοῦν εἰς ἐκάστην μετοχὴν κέρδος μέχρι οὗ ἀποπληρωθῆ τὸ καταβληθὲν ὑφ' ἐκάστου μετόχου ποσόν· π. χ. ἡ ἐταιρεία ὑπέστη ζημίαν ἀνωτέρας τῶν κερδῶν κατὰ 1000 λ. ; θέλει ἀναλογησθεῖ μία λίρα ἀνὰ 5 μετοχάς, ὅ ἐστὶ ἐν μετζίτιον ἀνὰ ἐκάστην μετοχὴν. Εἰς τοιαύτην περίστασιν ἕκαστος τῶν μετόχων θὰ καταβάλῃ ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου τόσα μετζίτια ὅσας μετοχὰς ἔχει· ὄχι ὅμως διὰ παντός ἀλλὰ μέχρι οὗ τὸ ἔλλειμμα τοῦτο καλυφθῆ ὑπὸ τῶν κερδῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἐ-

ταιρεία θὰ ἐξσφαλίξῃ κατὰ τοῦ πυρός, ἀνάγκη ἀντλιῶν, πελέκεων, καὶ ἄλλων πυροσβεστικῶν ὀργάνων. Τοιαῦτα ἔχουσι πολλὰ αἱ ἐκκλησίαι καὶ τὸ νοτοκομεῖον· δύναται δὲ ἡ ἐταιρεία νὰ προμηθευθῆ, ἂν κριθῆ ἀναγκαῖον, δι' ἐκουσίας τινὸς συνδρομῆς ἐφ' ἑαυτῆς γενησομένης. Ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν ἀνάγκην καὶ πυροσβεστῶν. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἄνθος τῶν νέων θὰ φιλοτιμηθῆ νὰ συστήσῃ λόχον πυροσβεστῶν ὅστις θὰ διακρίνεται μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων πυροσβεστῶν καὶ ὅστις θὰ παρέχῃ τὰ καλλίτερα ἐχέγγυα τῇ ἐταιρείᾳ. Τοιαύτης δὲ διὰ συνεταιρισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας συστάσεως καὶ ἀνατεθείσεως τῆς διευθύνσεως εἰς συμβούλιον ἐξ ἀνδρῶν διακρινόμενων διὰ τὴν ἱκανότητα καὶ τὸν ζῆλον αὐτῶν, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἕκαστος θὰ φιλοτιμηθῆ νὰ προτιμήσῃ τὴν ἐν λόγῳ ἐταιρείαν ὡς καὶ πολλοὶ μὴ ἀσφαλισαντες ἄχρι τοῦδε τὰς οἰκίας καὶ ἄλλας οἰκοδομὰς, χάριν τοῦ φιλανθρωποῦ σκοποῦ, ὃν ἐπιδιώκει ἡ ἐταιρεία, θέλουν σπεύσει νὰ ἀσφαλισώσιν αὐτάς. Διὰ νὰ χεῖρη δὲ τὰ πιστὰ ἡ ἐταιρεία, ὥστε τὰ γραμμάτια νὰ θεωρῶνται ὡς πραγματικὰ χρήματα, — ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἐγγραφησομένου πιθανόν τινες νὰ περιέλθωσιν εἰς πτωχείαν, ὥστε νὰ μὴ δύνανται ν' ἀποτίσωσι τὸ ποσὸν ὅπερ τυχὸν θέλει ἐπιβαρύνει τὰς ἀναλογούσας αὐτοῖς μετοχάς; — εἶνε ἀφρευκτον ὥστε νὰ ἦνε ὅλα τὰ μέλη τῆς ἐταιρείας ὀλληλέγγυα. Τοιοῦτοτρόπως τὰ μὲν ἰδανικὰ κεφάλαια τῆς ἐταιρείας θὰ θεωρῶνται ὡς πραγματικὰ, ἡ δὲ ἐταιρεία θὰ ἀποφέρῃ κέρδος μικρὸν ἴσως κατ' ἀρχὰς ἀλλὰ προϊόντος τοῦ χρόνου μέγα ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἄνευ πραγματικῆς ζημίας τῶν μετόχων. Ὁ δὲ πατὴρ τῶν ὀρφανῶν θέλει εὐλογεῖ τὰ ἔργα τῶν συντελούντων πρὸς περιθάλψιν καὶ ἀνακούφισιν τῶν δυστυχῶν πλασμάτων. Δίδοντες οὕτω νύξιν τῆς τοιαύτης ἐταιρείας, ἀφίνομεν εἰς ἄλλους ἱκανωτέρους καὶ εἰδικωτέρους περὶ τὰ τοιαῦτα νὰ διασαφηνίσωσι καὶ ἐκθέσωσι κάλλιον ἐμοῦ τὸν καταλληλότερον τρόπον τῆς ταχύτερας καὶ ἀσφαλεστέρας ἐπιτυχίας τοῦ τοιοῦτου συνεταιρισμοῦ.

Ἐπευχόμενος δὲ τὰ βέλτιστα τῶν ἀξιολόγῳ ὑμῶν περιδικῶν, παρακαλῶ ὅπως δέξησθε τὴν ἐκφρασιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐξαιρέτου ὑπολήψεώς μου.

Εἰς τῶν συνδρομητῶν Σας!

Ἡ ἄργιλος.

Ἡ ἄργιλος (κοινῶς ἀσπρόχρωμα, ἐκ τοῦ ἀργός=λευκός) εἶνε γῆ πηλεῖα, ἀπαλὴ καὶ εὐήλατος, ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζονται ἀργεῖα παντοειδῆ, καὶ ἀποτελεῖ ἐν ἐκ τῶν πρώτων στοιχείων τῆς γεωργησίμου γῆς.

Αἱ ἄργιλώδεις γαῖαι, δηλ. εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχει 60 τοῖς 100 ἄργιλος, συνιστοῦσι τὰς ὑπὸ τῶν γεωργῶν καλουμένας *δυνατὰς γαῖας*. Ἡ ἄργιλος διακρίνεται ἐκ τῶν ἐξῆς: εἶνε ξηρά, ἀπορροεῖ εὐκόλως τὴν ὑγρασίαν, προσκολλᾶται δυνατὰ εἰς τὴν γλῶτταν· ὅταν δὲ περιέγῃ ἄρκετα μεγάλην ποσότητα νεροῦ, γίνεται κολλώδης καὶ γλίτσχρα, καὶ τότε δυνάμεθα νὰ τὴν ζυμώσωμεν καὶ νὰ τῆ δώσωμεν παντοειδῆ σχήματα. Ἄμα χρυσάστη νεροῦ, δὲν ἐπιδέχεται πλέον ἄλλο, καὶ αὕτη ἡ ιδιότης τῆς ἄργιλου κάμνει ἐνίοτε καθ' ὑπερβολὴν ὑγρὰς μερικὰς γαῖας. Στιβὰς ἄργιλου πολὺ πλησίον τῆς ἐπιρνεῖας τοῦ ἐδάφους σχηματίζει ὄγκους ὑδατος στασίμου, διότι τὸ ὑδρὸς μὴ δυνάμενον πλέον νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἔδαφος, μένει ἄνωθεν τοῦ ἄργιλώδους στρώματος ἕως οὗ ἐξατμισθῇ.

Ἡ ἄργιλος καταληφθεῖσα ὑπὸ παγετοῦ, ὅταν ἦνε πλήρης ἰδατος, ρήγνυται (κρίζει)· ὑπὸ δὲ τῆς θερμότητος μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ ὑδατος καθίσταται μᾶλλον ἢ ἦττον σκληρά, ἀποβάλλει μέρος τοῦ ὄγκου τῆς καὶ ρήγνυται ἐπίσης.

Ἡ ἄργιλος εἶνε πολὺτιμος βελτίωσις τῶν ἀμμωδῶν γαιῶν, αἵτινες δὲν ἔχουσι στερεότητα· συχνότατα αἱ γαῖαι αὗται στηρίζονται ἐπὶ στιβίδων ἄργιλου, δυνάμενων νὰ γιωρογηθῶσιν εὐκόλως. Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ χειμῶνος μεταφέρεται ἡ ἄργιλος εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ διασκορπίζεται τὴν ἀνοιξιν. Ἡ ὁδὸς δύναται νὰ ποικίλλῃ ἀπὸ 1—4 κυβικὰ μέτρα ἀνὰ δικόσιον μέτρα κατὰ τὴν πυκνότητα τῆς ἄργιλου καὶ κατὰ τὴν μᾶλλον ἢ ἦττον ἐλαφρὰν φύσιν τοῦ ἐδάφους· Ἡ ἄργιλος κρεῖττα καὶ μεταποιηθεῖσα εἰς κόνιν εἶνε ὁμοίως βελτίωσις διὰ τὰς ἐλαφρὰς γαῖας.

Ἡ κιμωλία (γῆ) ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τὴν μικρὰν νῆσον Κίμωλον, ὅπου κατὰ πρῶτον εὐρέθη, ἔχει χρῶμα λευκόφαιον (ψαρόν), εἶνε κατάλληλος εἰς γραφὴν καὶ εἰς καύσιμα, καὶ ὑπάγεται εἰς τὸ εἶδος τῆς ἄργιλου. Εἶνε στυπτικὴ καὶ διαλυτικὴ.

Μάθημα ἀνατροφῆς,

Φίλος τις τοῦ πρυτάνεως Swift (1) ἐπεμφεν αὐτῷ ἡμέραν τινα σύακα (εἶδος ἰχθύος) διὰ παιδός, ὅς, καὶ τοι πολλάκις ἐξετέλεσε παρομοίας ἀποστολάς, οὐδέποτε εἶχε λάβει παρὰ τοῦ πρυτάνεως τὸ ἐλάχιστον ἀντιμίσητον τῆς ὑπηρεσίας του. Εἵτελθὼν λοιπὸν ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ εὐρῶν τὸν πρύτανιν καθήμενον ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του πλησιάζει αὐτῷ καὶ τῷ λέγει:

— « Ὁ Αὐθέντης μου σὰς στέλλει τὸ δῶρον τοῦτο. »

Ταῦτα ἀκούσας ὁ πρύτανις ἀνιγέρθη καὶ νεύων τῷ παιδί νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου,

— « Λάβε, » τῷ λέγει, « τὴν θέσιν μου ἕνα σοὶ διδίξω πῶς πρέπει νὰ φέρηται τοῦ λοιποῦ ὅταν κομίζης δῶρα πρὸς τινα. »

Ὁ μὲν παῖς κατέλαβε τὴν ὑπὸ τοῦ Swift ὑποδειχθεῖσαν θέσιν, ὁ δὲ τελευταῖος οὗτος ἀναλαθὼν τὸν πύλον τοῦ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου. Εἶτα μετ' ὀλίγον ἐπανελθὼν ἀπεκαλύψατο καὶ ἐδωρῖαίαν ποιήσας ὑπόκλισιν προσεῖπεν αὐτῷ:

— « Κύριε, ὁ αὐθέντης μου προσφέρει ὑμῖν τὰ σεβίσματα του καὶ εὐχεται εὐεξίαν καὶ εὐτυμερίαν· παρακαλεῖ δὲ ὑμᾶς ὅπως δεχθῆτε τὸ ἀτήμα τὸν τοῦτο δῶρον, τεκμήριον τῆς ἀφ' ὑμᾶς βεβαίας ὑπολήψεώς του. »

— « Ἀλήθεια; » ἀπήντησεν ὁ παῖς « εἶπέ τῳ ὅτι τὸν εὐχριστῶ πολὺ· διὸ λάβε αὐτὸ τὸ τάληρον διὰ τὸν κόπον σου. »

Οὕτω δὲ ὁ πρύτανις ἐμπεσὼν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐκχυτοῦ πηλιδί καὶ γελᾶσας ἀπὸ καρδίας ἐδωρῖσατο τῷ παιδί δύο τάληρα διὰ τὴν ἀγχινοῖάν του.

Ἐ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

ΒΑΦΑΣ ΟΜΗΡΟΣ.

(1) Ὁ συγγραφεὺς τῆς περιφήμου σατύρας « Τὰ ταξίδια τοῦ Γύλιβερ » ἐπονομαζομένης.

Φυσιογνωμία

εἶτε ἐξωτερικά σημεῖα τῶν ἠθικῶν παθῶν καὶ
τῶν διανοητικῶν δυνάμεων.

Τὰ πάθη ἔχουσι καὶ ἐξωτερικούς χαρακτήρας, ὅπως μὴ ἀπα-
τώμεθα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀποφεύγωμεν πᾶν λάθος. Κυρίως
δὲ τὸ πρόσωπον κατὰ τοῦτο χρησιμεύει ὡς αὐτόχρημα κάτοπτρον
τῆς ψυχῆς. Ἐκεῖ τῷ ὄντι βλέπομεν πάσας σχεδὸν τὰς ἐσωτερικὰς
κινήσεις, ἂν τύχωμεν ὀπωσοῦν ὀξυδερκεῖς.

Πρόσωπον. Διαφέρει κατὰ τὸ γένος. Τὰ ὄμματα π. χ. τῆς
γυναικὸς ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων πλέον ἢ τὰ τοῦ ἀνδρός· τὸ πρό-
σωπον αὐτῆς ἐστὶ στενώτερον, οἱ χαρακτήρες φαίνονται μᾶλλον
εὐκίνητοι, ὡς αἱ παίζουσαι ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ ἡλίου ἀκτίνες· ἡ
παρισιανὴ μάλιστα διὰ τῶν βλεμμάτων καὶ τοῦ μειδιάματος πα-
ριστᾶ, ἢ μᾶλλον προσποιεῖται πάντα τὰ πάθη, καὶ εὐκόλως
εὐρίσκει τις δάκρυα, ὅπου λείπει παντελῶς ἡ λύπη. Διὰ τοῦτο ὁ
ἀνὴρ προδίδεται εὐκολώτερον ἐκ τῆς φυσιογνωμίας. Ἄλλ' ὅσαι
γυναῖκες ἔχουσιν ἀνδρικούς χαρακτήρας, ἔχουσι καὶ κλίσεις ἀρρέ-
νων· ὅθεν καταφρονοῦσι τὴν δειλίαν καὶ τὴν αἰδῶ τοῦ γένους αὐ-
τῶν. Ἐνίοτε ὅμως καὶ ὁ ἀνὴρ ἔχει θηλυπρεπῆ ὄψιν (πώγωνα ἄ-
τριχον, φωνὴν ἀδύνατον καὶ ὀξεῖαν, χροίαν ροδοειδῆ, ἦθος ἐρω-
τότροπον).

Ὄχρον πρόσωπον ἀναγγέλλει φθονερὸν ἄνθρωπον, καθὼς τὸ ὑ-
ποκίτρινον, μελανόστικτον καὶ πελιδὸν χρῶμα φαρμακερὰ φυτά.
Φαιδρότης δὲ ὄψεως ἐξ ἐναντίας μαρτυρεῖ εἰλικρίνειαν καὶ ἀγαθό-
τητα, ἂν καὶ ἐνίοτε ὑπὸ τοιοῦτο πρόσχημα κρύπτονται δόλια φρο-
νήματα, ὡς ὄφεις, ἢ ἔχιδνα ὑποκάτω τῶν ἀνθέων!

Ὁ ἔρωσ προδίδεται εὐκολώτατα ἐκ τοῦ προσώπου· ὅθεν οἱ ἐρα-
σταὶ μόλις μεταχειρίζονται λέξεις, ὅπως συνεννοηθῶσιν. Ἡ χαρὰ
λαμπρύνει τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· διαστέλλει δὲ τοὺς
μῦς. Ἐξ ἐναντίας ἡ λύπη καλύπτει μὲν ὡς δι' ἀχλύος ἐκείνους,
συστέλλει δὲ τούτους.

Ὄσειδες πρόσωπον, παρειαὶ κοῖλαι, χρῶμα αἰθὸν ἢ ὠχρὸν ση-
μαίνουσιν ἀγχίνοιαν, φιλομάθειαν, δραστηριότητα (Βονοπάρτης,
Βολταῖρος).

Μέγα πρόσωπον, μικρὸν κρανίον, σημεῖον χειρωνακτῶν ἢ βα-
ναύσων ἀνθρώπων καὶ νωθῶν πλουσίων.

Μέτωπον. Τὸ μέτωπον κυρίως δεικνύει τὴν ἔκτασιν τῶν
διανοητικῶν δυνάμεων, διότι αὐταὶ ἀναλογοῦσι πρὸς τὸ ὕψος καὶ
πλάτος αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μέτωπον λείπει παντελῶς ἐκ τῶν
ζώων, συμπεραίνομεν ὅτι ὀλίγον ἔχουσι τὸν νοῦν· ἀναφαίνεται δὲ
μόνον ἀπὸ τῶν πιθήκων καὶ βαθμηδὸν ἔπειτα ἀπὸ τινῶν ἀγρίων,
οἷον τῶν Χοτιεντότων, εἰς τοὺς Αἰθίопας.

Τὸ ὑψηλὸν σημαίνει ἀγχίνοιαν, κρίσιν, σκέψιν, τὸ πλατὺ καὶ
πρὸς τὰ ἄκρα ἐξέχον φαντασίαν ἐξοχον (Σεκσπῆρος, Βολταῖρος,
Βάϊρων, Χούγος, Ρουβένσος).

Ἐξέχον κατὰ μέσον, ἄκραν φιλομάθειαν (Κικέρων, Κάντιος, Γκάλ)

Στενὸν καὶ πλατυνόμενον περὶ τοὺς κροτάφους ὡς ἀνεστραμμένη
πυραμῖς, πανουργίαν, δολιότητα.

Ἐξέχον μόνον περὶ τὰς ὀφρῦς, σκεπτικὸν ἦθος, εἰρωνείαν.

Ὄρθιον μέχρι τῶν τριχῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ λίαν πλατὺ, εἰλικρί-
νειαν, σταθερότητα. (Λαφοῦέτης, Πέτρος ὁ Μέγας).

Στενὸν καὶ κλίνον εἰς τὰ ὀπίσω, μοχθηρίαν, σκληρότητα.

Ὄμαλὸν καὶ ἀρρυτίδωτον, ἐπιπολαιότητα καὶ ἀφροντίσιαν.

Ρυτιδωτὸν πανταχοῦ, ὀκνηρίαν.

Ἐχον διασταυρουμένας ἀντὶ παραλλήλων ρυτίδας, ἰδιοτροπίαν
ἢ φρενοβλάβειαν.

Τὸ μέτωπον τῶν γυναικῶν οὔτε τὸ πλάτος οὔτε τὸ ὕψος τοῦ τῶν
ἀνδρῶν ἔχει· ὅθεν σπανίως διέπρεψαν κατὰ τὰ ἔργα τῆς εὐφρείας,
τοὺς λόγους καὶ τὰς ἐπιστήμας (ἐξαιροῦνται ἢ Ἀσπασία, ἢ Κο-
ρίννα, ἢ Σαπφώ, ἢ Στάελ κτλ.)· ἐλλείπουσαι ὅμως κατὰ τοῦτο, ὑ-
περτεροῦσι κατὰ πολλὰ ἄλλα προτερήματα τῆς καρδίας.

Ὄριζόντιαι καὶ παράλληλοι ρυτίδες πλησιέστεραι πρὸς τὰς ὀ-
φρῦς ἢ πρὸς τὴν ρίζαν τῆς ρινὸς σημαίνουσι σκέψιν· ἐὰν τύχωσι
κάθετοι ἕως αὐτῆς, φιλεκδικίαν· ἐὰν δὲ εὐρίσκωνται κατὰ τὸ ὕψιστον
μέρος τοῦ προσώπου, ὑπεροψίαν καὶ ἔπαρσιν.

Ὁ φ ρ ὕ ε ς. Ὑβος περὶ τὸ μέσον τῆς ὀφρύος σημαίνει μυστικότητα.

Πλησιόχωροι καὶ συνεγγιζόμενοι ὀφρύες ἀναγγέλλουσι σκέψιν.

Ἰσόπεδει, διίστάμεναι καὶ πολὺ ὑψηλότεραι τῶν ὀφθαλμῶν ὀλιγόνοιαν.

Πυκναὶ ἢ δασειαί, ἀνδρίαν, δραστηριότητα, τραχύτητα.

Ἀνώμαλοι καὶ εὐκίνητοι, ζωηρότητα, εὐαισθησίαν.

Συνεσταλμένοι μὲν κατῆφειαν, ὑψωμένοι δὲ χαράν.

Ὁ φ θ α λ μ οί. Στρογγύλοι καὶ μικροὶ ὀξύνοιαν, ἢ σκεπτικὸν ἦθος. Μικροί, κοῖλοι, ὑπόκρισιν.

Ἀμυγδαλοειδῶς ἐσχισμένοι, ἡμερότητα, εὐαισθησίαν, προσποίησην.

Ἡ χαμήλωσις αὐτῶν σημαίνει αἰδῶ, ἢ ὑψωσις δὲ εἴτε ἀναστροφή εἰς τὰ ἄνω, ἔπαρσιν.

Ἐξίχοντες, φιλολογικὴν μνήμην.

Κυανοὶ, δειλίαν, ἡμερότητα, ἀγχίνουσι.

Μέλανες, ζωηρότητα.

Ἐρυθροί, ἀδυναμίαν.

Ζωηροὶ καὶ λαμπροὶ ἐξοχον νοῦν, ὀρμὴν πάθους.

Ἀεικίνητοι, ἰδιοτροπίαν ἢ ταραχὴν νοός.

Ἵγροί, ἔρωτα, ἐπιθυμίαν.

Β λ έ μ μ α. Τολμηρόν, αὐθαγῆς, δειλόν, ἐμφαίνει ἀνάσχυτον. Κόσμιον, ἄγριον, σκληρὸν ἢ ἥπιον. Δυσμενῆς καὶ ἐκδικητικὸν δεικνύει ὄλον τοῦ ἀνθρώπου τὸν χαρακτῆρα πολλάκις.

Ἡ ἀνδρία ζωογονεῖ, ἢ ἐπιθυμία λαμπρύνει ὡς στίλπναδάμας, ἢ ὀργὴ φλογίζει, ἢ λύπη σθένει, ὁ τρόμος κρατεῖ ἀκίνητον τὸν ὀφθαλμόν.

Τὰ βιέφαρα ἐκφράζουσι ἀπειλήν, ὑπόσχεσιν, συγκατάθεσιν, εὐχὴν. ἀροσίωσιν κτλ.

Β λ έ φ ρ α. Πυχέαι καὶ ἡμίκλειστα σημαίνουσι νωθρότητα.

Δίαν συνεσταλμένα ὡστε νὰ φαίνεται τὸ λευκόν, ἰδιοτροπίαν, ἀλλόκοτον ἦθος.

Ρί ν. Ἀναπτύσσεται περὶ τὸ ἰγ' ἢ ἰδ'. ἔτος. καθὼς περὶ τὸ δ'. τὸ στήθος, ἀλλοιομένης καὶ τῆς φωνῆς κατὰ πρῶτον. Μένει

ὡς ἀκίνητός τις θεατῆς ἐν μέσῳ σκηνῆς, ὅπου κινουῦνται διάφορα πάθη· δεικνύει ὁμως οὐχ ἥττον ὡς πρόγραμμα τοῦ χαρακτῆρος τὴν φύσιν τοῦ πνεύματος, τὸ εἶδος τῆς κράσεως καὶ τὰς ἐμφύτους κλίσεις.

Μεγάλῃ καὶ ἀνωμάλως πως εὐθεῖα ἢ γρυπῇ, ἀποτελοῦσα τὸ 1)2 τοῦ προσώπου καθ' ὕψος, τὸ 1)2 δὲ τοῦ ὄλου τῆς κεφαλῆς, χαρακτηρίζει ἐξόχους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνδρα, χολώδους κράσεως. (Οὐέλλικτων, Κύρος, Κωνσταντῆος ὁ Μέγας, Μικιαβέλλης, Λουδοβίκος ΙΑ', Κατιλίνας, Σχίλερος, Κυβιέρου).

Ἄν ὅμως μὲ εὐραε μικρόν τι κοίλωμα πρὸς τὴν ρίζαν (ἐκτὸς ὅταν τύχη γρυπῇ), μηδὲν ἔλπιζε γενναῖον. Οἱ Πέρσαι ἐτίμων πολὺ τοὺς γρυπόρρινας, ὡς τοιοῦτου ὑπάρξαντο· καὶ τοῦ Κύρου.

Μεγάλῃ, ἀποχωριζομένη πλατέος καὶ ἐξίχοντος μετώπου διὰ μικροῦ κοιλώματος, δηλοῖ φιλαργίαν καὶ ἐπιμονήν· ἀλλ' οὔτε περίσκεψιν προλαμβάνουσιν τὰ ἐμπόδια, οὔτε σύνεσιν διαλύουσιν αὐτὰ (Ναπολέων).

Ἰσόπεδος ὡς πρὸς τὰ ὄμματα σημαίνει ἀδυναμίαν νοός, ἀστάθειαν, ἔλλειψιν κρίσεως.

Συνεχομένη μετὰ τοῦ μετώπου ἀνευ κοιλώματος, ἰσοτροπίαν καὶ κενοδοξίαν· ἐνίοτε δὲ καὶ κακίαν καὶ χτμέρπειν πρὸς ἰπόκτησιν δυνάμειος.

Μετρίαι, λεπτή, ἐπιμήκης, εὐκισθησίαν, φαντασίαν, ἐνθουσιασμόν, ὀξύνοιαν, πανουργίαν, (νευρικῆς κράσεως).

Βραχεῖαι συνεσταλμένη, παχεῖαι περὶ τὰ πτερύγια φλεγματικὴν κρίσιν, ὀλίγην τραθερότητα, ὀλιγωτέραν δὲ κρίσιν.

Σιμή, δηλ. ἔχουσα κοίλην τὴν ρίζαν, τὴν δὲ ἄκραν ἀνεστραμμένην, ἰσχυρογνωμοσύνην, ζήλοτυπίαν.

Βλέπουσα πρὸς τὸ στόμα, ταπεινὴ καὶ γαιώδεις κλίσεις.

Βραχεῖαι καὶ εὐθείως στρογγύλη ἢ ὀλίγον κυρτή, πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀφρύες πυκναὶ δηλοῦσι θυμοειδῆ χαρακτῆρα (Βεΐσιον).

Ἀνάπτης ὡς ἢ τοῦ Σωκράτους, ἠδυσπάθειαν, φιλοδόξουσι.

Τὸ ἰεραγμα τῶν κυκλήρων (ὁ κύων) ἐκτεινόμενον πρὸς τὸ στόμα δηλοῖ φιλαυτίαν, ἠδυσπάθειαν.

Αἱ παράλληλοι πτυχαὶ εἰς τὰ πτερύγια σημαίνουσι ὑποχονδρίαν, ἰσχυρογνωμοσύνην, κακίαν.

Χείλη. Τὸ ἀνώτερον χεῖλος παχὺ σημαίνει δειλίαν, νωθρότητα.

Τὸ κατώτερον μετρίως μὲν ἐξέχον, περιφρόνησιν, ὑπεροφίαν, λίαν δέ, ἀδυναμίαν, ἀφροντιστίαν.

Γέλως συχνὸς δηλοῖ βλακείαν, βναυσότητα

Ἐλλειψίς μειδιάματος, ἀναιθησίαν, κακίαν, ἢ ἄκραν διαφθοράν, ἢ δὲ συνέχεια αὐτοῦ φιλαρέσκειαν, ἀπάτην, δολιότητα.

Στόμα. Ὁ μοχθηρὸς ἄνθρωπος ἔχει πολλάκις τὸ στόμα κακοσηματίστον καὶ σπασμῶδες, τὰ δ' ὄμματα ἢ βλέμματα ρεμβώδη ἢ περιπλανώμενα.

Πῶγιν. Ἐξέχον τοῦ στόματος δηλοῖ ἐνέργειαν δυνάμεως.

Ὁξύς καὶ προκύπτων, λεπτόνοιαν, εὐφυίαν, δολιότητα

Ὁμοιότης πρὸς ζῶα. Ἀετοειδῆς κεφαλή διὰ τὴν γρυπότητα τῆς ρινός, τὰ ζωηρὰ ὄμματα, τὸν εἰς τὰ ὀπίσω ἐστραμμένον πῶγωνα δηλοῖ τόλμην, ἐνέργειαν. (Βερναρδῶτος πρῶην βασιλεὺς Σουηδίας).

Ἀλλωπεκοειδῆς, ὄξύ πρόσωπον (Βολταῖρος, Λαμενναῖος, Λαβατέρος) ἀγχίνοιαν.

Ἰπποειδῆς, ἢ ταυροειδῆς, τετράγωνος δηλ. καὶ ὀγκώδης, ρωμαλαιότητα.

Τιγροειδῆς, ἢ αἰλουροειδῆς, μικρά, στρογγύλη, ὡς διὰ ρύγχους εἰς τὰ ἔμπροσθεν κυρτομένη, ὑπερβολικὸν πλάτος τοῦ κρανίου ἐπάνω τῶν ὠτων, δηλοῖ κλισιν εἰς φόνον. (Ροβεσπιέρος.)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΑ

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Α. Α.)

Ἡ ἐγκράτεια

Ὁ μικρὸς Ἀναττάτιος ὑπῆγε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν οἶκον ἑνὸς συμμαθητοῦ του διὰ νὰ τὸν συμπαράλαβῃ μαζῆ του εἰς τὸ σχολεῖον. Ὄταν ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, τίποτε ἄλλο δὲν ἤυρεν εἰμὴ μόνον ἓν κἀνίστρον πλήρες ἀπιδίων. Τι ὠραῖα ἀπίδια, ἐφώναξο καὶ νὰ φάγω ἓν ποῖος μὲ βλέπει; Τί; ποῖος μὲ βλέπει!; Καὶ δὲν εἶνε ὁ Θεὸς παρῶν; Καὶ ἐκβῆκεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Τὴν στιγμὴν

δὲ ταύτην γέρων τις εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ παιδίου. Ἐκβῆκε λοιπὸν ἔμπρός του καὶ με φαιδρὸν πρόσωπον, Εὐγε, τέκνον μου, τὸν εἶπεν, εἶσαι ἄξιος ἐπαίνου διότι ἐνίκησες τὸ πειρασμὸν τῆς λαίμαργίας. Αὐτὸ τὸ κἀνίστρον εἶνε ἰδικόν σου. Ἴδου σὲ τὸ χαρίζω, καὶ ἄλλο δὲν σὲ παρακινῶ παρὰ νὰ ἐνθυμῆσαι πάντοτε ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε παρῶν καὶ βλέπει ὅλας σου τὰς πράξεις.

Ἡ ὀκνηρία

Κυρά Ἐλένη! Ἐπεσε τὸ ἀλφαθητάρειόν μου καὶ δῶσέ με το, ἔλεγεν ὁ μικρὸς Γεώργιος εἰς τὴν ὀγδοηκονταετῆ θεράπειάν των. Τί ζητεῖς Γεώργιε; τὸν ἠρώτησεν ἡ μήτηρ του. Μοῦ ἔπεσε τὸ ἀλφαθητάρειόν μου καὶ λέγω εἰς τὴν κυρά, Ἐλένην νὰ με τὸ δώσῃ. Καὶ δὲν σκύπτεις μόνος σου νὰ τὸ πάρῃς παρὰ νὰ προστάξῃς τὴν γραῖαν νὰ σὲ τὸ δώτῃ; Μίθε μάλιστα ἀπὸ τοῦτο, παιδίον μου, ὅτι εἶνε ἐντροπὴ νὰ διορίζωμεν εἰς ἄλλους ὅσα ἐμποροῦμεν νὰ κάμνωμεν μόνοι μας. Οἱ λόγοι δὲ οὗτοι ἔκαμαν ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Γεωργίου, καὶ ἔκτοτε ἔπαυσε νὰ ἐνοχλῆ τοὺς ἄλλους.

Ἡ εἰλικρίνεια

Ὁ Ἀργύριος καὶ ἡ Ἀσπασία ἐμελλαν νὰ ὑπάγωσι μετὰ τὸ πατέρα των εἰς τὸ περιβόλιον. Ὁ Ἀργύριος ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἤρχισε νὰ πηδᾷ ἐξ ἀπροσεξίας του ὁμῶς ἔσπρωξεν ἓν φαρφυρίον τὸ ὁποῖον ἦτον ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὸ κατεθρομβάλλασεν. Ἡ Ἀσπασία ἐλυπήθη καὶ ἔτρεξεν εὐθύς νὰ συναῖξῃ τὰ κομμάτια. Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἐμβαίνει καὶ ὁ πατήρ των εἰς τὸ δωμάτιον καὶ βλέπων αὐτὴν καταγινομένην νὰ μαζεύῃ τὰ θρομβάλλα. Εὐγὲ σου, προκομμένη μου, τὴν εἶπεν, ἐξεύρεις πότῃ τὸ ἔχω ἀγορασμένον αὐτὸ τὸ φαρφυρίον καὶ σὺ ὑπῆγες νὰ μοῦ τὸ σπάσῃς; Σήμερον λοιπὸν νὰ καθήσῃς ἐδῶ καὶ νὰ μὴν ἐλθῇς μαζῆ μας εἰς τὸ περιβόλιον. Καὶ ἡ μὲν Ἀσπασία ἤκουε μετ' ὑπομονῆς τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ πατρὸς της, ἀλλ' ὁ Ἀργύριος διακοφῆς τὴν σιωπὴν, Ὅχι, εἶπε, τὸ φαρφυρίον ἐγὼ τὸ ἔσπασα καὶ διὰ τοῦτο ἐγὼ πρέπει νὰ μὴν ὑ-

πάγω εις τὸ περιβόλιον· Ἐλάτε εἰς τὰς ἀγκάλας μου, τέκνα μου, εἶπεν ὁ πατὴρ των μετὰ χαρᾶς, καὶ οἱ οἱ δύο σας πρέπει νὰ ἔλθητε εἰς τὸ περιβόλιον, διότι καὶ οἱ δύο σας εἶπτε καλὰ παιδία, σὺ μὲν, Ἀσπασία, ἐπειδὴ ὑπέμεινες νὰ ἐπιπληχθῆς χάριν τοῦ ἀδελφοῦ σου, σὺ δὲ, Ἀργύριε διότι ὠμολόγησες τὸ σφάλμα σου καὶ δὲν ἠθέλησες νὰ τὸ ρίψῃς εἰς τὴν ἀδερφήν σου, καθὼς συνήθως κάμνουν τὰ κακὰ παιδία. Εὐχομαι δὲ νὰ ἀγαπᾶσθε πάντοτε τοιοῦτοτρόπως ἀναμεταξύ σας.

Ἡ φιλοστοργία

Ἄνδρόνικος κυττάζων μίαν ἡμέραν εἰκονογραφίαν τινὰ ἠρώτησε τὸν πατέρα του Ποῖος εἶνε, πάτερ μου, αὐτὸς ὁ ὠπλισμένος νέος ὁ ὁποῖος σηκώνει ἐκεῖνον τὸν γέροντα εἰς τοὺς ὤμους; εἶνε, υἱέ μου, ὁ Αἰνείας καὶ φέρει εἰς τοὺς ὤμους του τὸν πατέρα του τὸν Ἀγχίσην διὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς εἰς τὰς ὁποίας οἱ Ἕλληνες παρέδωκαν τὴν Τρωάδα τὴν πατρίδα του. Τί φιλόστοργος υἱὸς ἦτον, εἶπεν ὁ Ἀνδρόνικος, καὶ πόσον ὀρέγομαι νὰ τὸν μιμηθῶ καὶ ἐγὼ! Naί, πάτερ μου, σὲ ὑπόσχομαι ὅταν γηράσῃς καὶ σὺ, καθὼς ὁ Ἀγχίσης, καὶ χίστης πλέον τὰς φυσικὰς σου δυνάμεις, ἐγὼ νὰ σὲ σηκῶω εἰς τοὺς ὤμους μου. Εὐγε, ἀγαπητόν μου τέκνον! Κύτταξε δὲ μόνον νὰ φυλάττης πάντοτε τὰ ἴδια αἰσθήματα, καὶ τοῦτο θέλει εἶσθαι πλέον εὐάρεστον εἰς ἐμὲ παρὰ ἂν πραγματικῶς μὲ ἐστήκονες εἰς τοὺς ὤμους σου. Καὶ ἐφίλησε τὸν Ἀνδρόνικον εἰς τὸ μέτωπον.

Ἡ γενναιότης

Ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Δημήτριος ἦσαν συμμαθηταὶ καὶ ἠγαπῶντο τρυφερῶς ἀναμεταξύ των. Ἄλλ' ὁ μὲν Κωνσταντῖνος ἦτον ἐκ φύσεως προικισμένος μὲ καλὸν πνεῦμα, ὁ δὲ Δημήτριος ὄλον τὸ ἐναντίον· ὁ δὲ τοῦτο καὶ ἐκεῖνος μὲν ἐτιμᾶτο εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐλάμβανε τὰ πρῶτα βραβεῖα. ὁ δὲ πτωχὸς Δημήτριος ἐμελαγχόλει, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν φθάσῃ. Ὁ Κωνσταντῖνος παρατηρῶν τὴν μελαγχολίαν τοῦ φίλου του ἔλαβε τὸσαύτην συμπάθειαν, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ τῆς ἰδίας του φιλοτιμίαν διὰ νὰ χαροποιήσῃ ἐκεῖνον. Ἐπίτιδες λοιπὸν μίαν ἑβδομάδα ἐξηκολούθησε νὰ κάμνῃ

πολλὰ σφάλματα εἰς τὰ μσθήματά του, ὥστε ὁ Δημήτριος πρὸς μεγάλην του χαρὰν ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον. Ὁ δὲ διδάσκαλος καλέσας κατ' ἰδίαν τὸν Κωνσταντῖνον, τὸν ἐβίασε νὰ τὸν ὁμολογήσῃ τίνος ἔνεκα κατ' ἐκείνην τὴν ἑβδομάδα ὑπέπεσεν εἰς τόσα λάθη. Ὁ δ' εἰλικρινὴς παῖς ἐξωμολογήθη τὸ πρᾶγμα, παρακαλῶν τὸν διδάσκαλον νὰ τὸ φυλάττῃ μυστικόν. Ὁ διδάσκαλος θαυμάσας τὴν γενναιότητα τοῦ Κωνσταντίου τὸν ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Ἡ οἰκονομία.

Πατὴρ τις εἶχε δύο υἱούς· Εὐστάθιον καὶ Νικόλαον, καὶ βλέπων ὅτι ὅσα τοὺς εἶδιδε τὰ ἐξῴδιαζον ὅπου ἐλάχαινε, τοὺς ἐκέλευε μίαν ἡμέραν ἐμπρὸς του καὶ εἶπεν. Ἀγαπητά μου τέκνα! Ἐπαρτήθησα ὅτι τὰ ὀλίγα χρήματα τὰ ὅποια σας δίδω τὰ ἐξοδιάζετε εἰς τὰ γλυκίσματα καὶ τὰς ὀπώρας, καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ σᾶς προτείνω τὸ ἀκόλουθον· Αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ κάμνητε ὅ, τι ἀγαπᾶτε, ἢ νὰ μὲ εὐαδῆτε νὰ σᾶς τὰ φυλάττω ἐγὼ ἢ νὰ τὰ κρύπτητε εἰς τὸ λεπτοφυλάκιον (κουμαράν). Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ γνώμη μου; Ἐγὼ σὲ τὰ δίδω νὰ τὰ φυλάττης σὺ, πάτερ μου, εἶπεν ὁ Εὐστάθιος, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ τὰ βάλω εἰς τὸ λεπτοφυλάκιον, εἶπεν ὁ Νικόλαος. Ἐγένετο δὲ κατὰ τὴν θέλησιν καὶ τῶν δύο. Ἄλλ' ὁ μὲν Εὐστάθιος ἐπειδὴ ὁ πατὴρ του ἐφύλαττε τὰ χρήματά του, δὲν ἠμπόρει νὰ τὰ ἐγγίσῃ, ὁ δὲ Νικόλαος μὴ δυνάμενος νὰ κρατῇ τὴν λαιμαργίαν του, ἐπήγαινε συχνὰ καὶ ἐλάμβανεν ὅσα ἠθελεν ἀπὸ τὸ λεπτοφυλάκιον, εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ χρόνου ὁ Εὐστάθιος ἔχων ἀρκετὰ χρήματα ἠγόρατε διάφορα βιβλία καὶ ἄλλα τινὰ πράγματα τῆς ἀρεσκείας του, ὁ δὲ Νικόλαος ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξοδιάσει τὰ χρήματά του διὰ τὴν λαιμαργίαν ἐμεινεν ὡτὰν ἀποσβολωμένος.

Ἡ ἀλαζονεία.

Κατὰ τινὰ ἡμέραν τῆς ἀνοίξεως ἡ Κλεοπάτρα φέρουσα ὠραῖον τριαντάφυλλον ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐπήγαινε μὲ τὴν μητέρα της εἰς τὸν περίπατον. Τί εὐμορρία! εἶπε κυρία τις βλέπουσα πρὸς τὴν Κλεοπάτραν. Ἡ νέα ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους ἤρρισε νὰ ξηροκαμαρόνη, ἀλλ' ἡ κυρία παρατηρήσασα τοῦτο, ἐπρόσθεσε τῶσον ἀφά

ὥστε νὰ ἀκουσθῆ ἀπὸ τὴν Κλεοπάτραν, τί ἀνόητον εἶνε αὐτὸ τὸ κοράσιον νὰ θεωρῆ ὅτι διὰ ἐκείνην ἐγὼ εἶπα ὅτι εἶνε ὠραία, ἐνῶ ἐγὼ τὸ εἶπα διὰ τὸ τριαντάφυλλον. Ἡ Κλεοπάτρα ἐκοκκίνισεν ἀκούσασα αὐτοὺς τοὺς λόγους· ἡ δὲ μήτηρ τῆς, Βλέπεις, ἀγαπητὸν τέκνον, τὴν εἶπεν, ὅτι πολλάκις οἱ ἄνθρωποι δὲν μᾶς ἐπαινοῦν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, ἀλλὰ διὰ τὰ πλούτη μας, διὰ τὰ φορέματά μας ἢ δι' ἄλλα ἐξωτερικὰ πράγματα; Ὁρελήθη δὲ μεγάλως ἀπὸ αὐτὸ τὸ μάθημα ἡ Κλεοπάτρα, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἔγινε μετριόφρων.

Ἡ ἀκράτεια

Ὁ μικρὸς Εὐτύχιος διέβαινε κατὰ τινα ἡμέραν τοῦ κολοκαιρίου ἀπὸ τοὺς ἀγρούς. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο φλογισμένον ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ζέστην, καὶ ὁ δυστυχὴς παῖς ἀπέθνησκεν ἀπὸ τὴν μεγάλην του δίψαν. Τελευταῖον δὲ φθάσας εἰς τινα πηγὴν καθαρωτάτου ὕδατος, ἔπεσε κατὰ πρόσωπον καὶ ἔπιε μὲ ἀχορταγίαν ὅσον ἠδύνατο. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπιστρέψας εἰς τὸν οἶκον τῶν ἐκυριεύθη ἀπὸ σκληρὸν πόνον εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην.

Α! Ποῖος τὸ ἤλπιζεν, ἔλεγεν, αὐτὴ ἡ καθαρὰ πηγὴ νὰ ἦτο φαρμακευμένη; Ὅχι τέκνον μου, ἡ πηγὴ δὲ ἦτο φαρμακευμένη, ἀλλ' ἦτο ἡ ἰδική σου ἀπροστοχασί, ἡ ὁποία σὲ ἐπροξένησε τὴν ἀρρωστίαν. Τὸ πάθημα δὲ τοῦτο ἔγινε μάθημα εἰς τὸν Εὐτύχιον, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς πλέον ὄχι μόνον δὲν ἔπιε νερὸν ὅταν ἦτον ἰδρωμένος ἢ κουρασμένος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἔγινεν ἐγκρατέστατος.

Ἡ φιλανθρωπία

Ἐβραῖος! Ἐβραῖος! ἔλεγεν ὁ μικρὸς Εὐθύμιος, Πῶς δὲν τοὺς ἀγαπῶ τοὺς Ἐβραίους! Καὶ διατί; τὸν ἠρώτησεν ὁ πατήρ του. Διότι εἶνε Ἐβραῖοι καὶ δὲν εἶνε χριστιανοί. Πλὴν εἶνε καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ἔχουν καὶ αὐτοὶ ψυχὴν καθὼς καὶ ἡμεῖς καὶ ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖός μας ἔπλασεν ὅλους διαχύνει ἀνεξαιρέτως καὶ εἰς αὐτοὺς τὰς εὐεργεσίας του καθὼς καὶ εἰς ἡμᾶς. Κύτταξε τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ Ἡλίου τὸ ὁποῖον μᾶς φωτίζει, κύτταξε τὸν ἀέρα ὁ ὁποῖός μας ζωογονεῖ, τὸ νερὸν τὸ ὁποῖον σθύνει τὴν φλόγα τῆς καρδίας μας, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε δῶρα τοῦ Ὑψίστου τὰ ὁποῖ ἐξίσου διανέμει καὶ εἰς χριστιανούς καὶ εἰς ἄλλοπίστους; Ὁ Εὐθύμιος αἰσθανόμενος τὴν δύναμιν τῶν λόγων τοῦ πατρὸς του, κατέπαυσε τὸ πρὸς τοὺς ἄλλογενεῖς μίσόστου.

Ἡ τιμιότης

Ὁ Παῦλος ἐστάθη μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν πατέρα του διὰ νὰ ἀγορά-

σῆ σταφύλια. Ὁ μεταπράτης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν πολλοὺς ἀγοραστὰς ἔχων, ἐκ τῆς βίας του ἔκαμε λάθος, καὶ ἀλλάζων τὸ φλωρίον τοῦ Παύλου, τὸν ἔδωκε παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀξίαν του. Ὁ κακὸς Παῦλος τὸ ἐπαρτήρησε, πλὴν δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἀφοῦ ἔδωκε τὰ λοιπὰ χρήματα εἰς τὸν πατέρα του, αὐτὸς ἐκράτησε τὰ παραπάνω καὶ ἔτρεξε καὶ ἠγόρασε ζαχαρωτὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπρόσφερε καὶ εἰς τὰ ἄλλα παιδιά. Ἐν ὅμως ἀπὸ αὐτὰ ἀφοῦ ἤκουσε μὲ ποῖον τρόπον ὁ Παῦλος ἤυρε τὰ χρήματα καὶ ἠγόρασε τὰ ζαχαρωτὰ δὲν ἠθέλησεν αὐτὸς διόλου νὰ λάβῃ τίποτε, ἀλλ' ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς καὶ ἐδιηγήθη τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν μητέρα του. Καὶ τί ἐπέιραζεν ἐσὲ νὰ λάβῃς ἀπὸ τὰ ζαχαρωτὰ; Τότε, μητέρα μου, ἤθελα εἶσθαι συνένοχος μὲ ἐκεῖνον καὶ κλέπτης, καὶ ἂν ἦσο σὺ εἰς τὸν τόπον τοῦ Παύλου τί ἐθελες κάμειν; Εὐθύς ἤθελα τρέξει νὰ δώσω ὀπίσω τὰ παραπάνω, διότι ἀλλέως δὲν ἤθελα ἔχει κάμμειαν ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν τῆς συνειδήσεως.

Ἡ φιλομάθεια

Ὁ Εὐλάμπιος ἦτον υἱὸς πλουσίου τινὸς καὶ συχνὰ κατέβαινε εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκῆως τὸ ὁποῖον ἦτον ἀντίκρυ τοῦ οἴκου τῶν καὶ τὸν ἐβλεπεν ὅταν ἐδούλευε. Θελεῖς, κύριε Εὐλάμπιε, νὰ μάθῃς νὰ κάμῃς καρφίδια τῶν ὑποδημάτων; τὸν εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ χαλκεὺς διὰ γέλοιον. Νὰ ἰδῆς πόσον θὰ εὐαρεστηθῆς! Ὁ παῖς ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν πρότασιν ταύτην καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν κατεστάθη ἱκανὸς νὰ κάμῃ ἐν ἀξιόλογον καρφιδίον. Μετὰ τινὰς δὲ χρόνους ἠκολούθησε πόλεμος εἰς τὴν πατρίδα του ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ἔχασεν ὅλα τὰ πράγματά του καὶ ἐβιάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς ἄλλον τόπον. Ἐκεῖ δὲ κατὰ τύχην εὐρίσκοντο πολλοὶ ὑποδηματοποιοὶ οἵτινες κατεσκευάζον τὰ ὑποδήματα τοῦ στρατεύματος καὶ συχνάκις ἤρχοντο εἰς ἔλλειψιν καρφιδίων. Ὁ Εὐλάμπιος εἰς δεινὴν θέσιν εὐρισκόμενος τότε, ἐνθυμήθη ὅτι ἦτον ἱκανὸς νὰ κάμῃ καρφίδια. Τὸ ἐπρότεινε λοιπὸν εἰς τοὺς ὑποδηματοποιούς, καὶ οὕτως εὐρήκεν ἔργον ὥστε νὰ περᾶ μὲ μεγάλην ἀνεσιν τὴν ζωὴν του. Ἐνθυμούμενος δὲ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἔλεγε συχνάκις καθ' ἑαυτὸν Πόσον εὐτυχῆ εἶνε τὰ τέκνα τῶν πλουσίων τὰ ὁποῖα εἰς τὴν μικρὰν τῶν ἡλικίαν συνειθίζου νὰ ἐργάζωνται!

Λύσις τοῦ 10 αἰνίγματος.

Χορός—ὄρος.

Αἶνιγμα 11ον

Ψυχὴν στεροῦμαι καὶ ψυχὰς πολυκρήμους ἔχω.

Μ' εὐρίσκεις εἰς τὴν θάλασσαν· πλὴν πρόσεξον· δὲν τρέχω.

Ἐπάνω μου περιπατεῖς, ἄν μ' ἀποκεφαλίσῃς.

Ἄν δι' αἰὶν ἄλγος τράχηλον συγχρόνως μὲ ἀφίστῃς.

Μ' εὐρίσκεις τότε, φίλε μου, ὅτε τοῦ ἔπαιτου στόμα,

Σοὶ εἶπα ὅσα ἔπρεπε· δὲν μ' ἔλυσες ἀκόμα ;

Περιεχόμενα

Ὁ μὲν Ἰούλιος.—2. Ἀνδρία καὶ φιλία.—3. Ἀθανάσιος ὁ
μέχρι 24 Ἀπριλίου Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας (μετ' εἰκονογραφίας.
—4. Ὁ Ἑλικών.—5. Περὶ δικαστικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύ-
ξεως.—6. Ὁ δοῦξ καὶ ὁ ἱερεὺς του.—7. Ὁμηρος (μετ' εἰκονο-
γραφίας) — 8. Πάρισις.—9. Οἱ μουσικοὶ τῆς πόλεως Βρέμης.
—10. Ὁ μουσικὸς Πέρσης.—11. Ὁ ἄνθρωπος.—12. Περὶ
ἐγέρσεως ἐκ τῆς κλίνης καὶ κατακλίσεως.—13. Περὶ ἐδουμασίας.
—14. Κατασκευὴ τοῦ ἀψυθίτου οἴνου.—15. Τρόφιμα εἰς συμ-
πεποικνωμένην κατὰ τασιν.—16. Πληθυσμὸς τοῦ οὐρανοῦ Κρά-
τους.—17. Πληθυσμὸς τῆς Ἀλγερίας.—18. Τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ συν-
οικίσια.—19. Ἡ κιμωλία γῆ θεωρουμένη διὰ τοῦ μικροσκοπίου
(μετ' εἰκονογραφίας) —20. Διάφορα. —21. Τὸ νεκροταφεῖον
τῆς ἐν Σμόρνῃ ὀρθόδοξου κοινότητος (μετ' εἰκονογραφίας).—22.
Γινκὴ στοργή.—23. Περὶ φωταγωγικῶν ἐντόμων.—24. Νεκρο-
ταφεῖα ἢ κοιμητήρια —25. Σιδηρία· καταρράκται.—26. Ἐπι-
στολιμαία διατριβὴ περὶ τοῦ ὄρνυτοτροφείου.—27. Ἀργίλος.—
28. Μίθημα ἀνατροφῆς.—29. Φυσιογνωμία—30. Ἡ ἐγκράτεια.
—31. Ἡ ὄκηρξια.—32. Ἡ εὐλιχρίνεα.—33. Ἡ φιλοστοργία.
—34. Ἡ γενναϊότης.—35. Ἡ οἰκονομία.—36. Ἡ ἀλαζονεία.—
37. Ἡ ἠκράτεια.—38. Ἡ φιλανθρωπία.—39. Ἡ τιμότης.—40.
Ἡ φιλομάθεια.—41. Λύσις τοῦ 10 αἰνίγματος.—42. Αἶνιγμα
11ον.—43. Περιεχόμενα.